கம்பன் நோக்கில்

நாடும் மன்னனும்

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

கங்கை புத்தக நிலையம்

கம்பன் நோக்கில் நாடும் மன்னனும்

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

கங்கை புத்தக நிலையம்

13, தீனதயாளு தெரு
தி. நகர், சென்னை - 600 017

முதற் பதிப்பு : மே, 1995

[12-5-95 அன்று புதுவைக் கம்பன் விழாவில் வெளியிடப் பெற்றது.]

விலை : ரூ. 28-00

பதிப்புரை

இந்நூலில், ஆசிரியர், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் வாழ்ந்த காலத்தில் நாட்டின் பல்வகை வளங்களின் உயர்வைக் குறிப்பனவாக உள்ள சிறந்த பல கவிதைகளை நல்ல பொருள் விளக்கத்துடன் தருகிறார். கம்பன் காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்களின் ஆட்சித் திறத்தையும், அரசியல் ஞானத்தையும், நேர்மை திறம்பா செயல்களையும் பல கவிதைகளின் வாயிலாக இந்நூலாசிரியர் நமக்குத் தருவது, நம் காலத்து அரசியலாருக்கும் ஆட்சியாளருக்கும் மிகவும் பயன் நல்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

குடிமக்களின் கடமைகளையும், பொறுப்புணர்ச்சிகளையும் ஆசிரியர் இந்நூலில் கம்பன் வழியில் இழையோட விட்டிருப்பது, அவருக்கே உரித்தான தனித் திறமையை நமக்குக் காட்டுகிறது.

கம்பன் கவி வண்ணம் கம்பராமாயணம் என்றால், பேராசிரியர் அ. ச. ஞாவின் அறிவுக் கருவூலம் என்றே இந்நூலைக் கூறலாம்.

நல்லதொரு கம்பன் ஆய்வு நூலை தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கிய ஆசிரியர் திரு. அ. ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்களுக்கு, கங்கை புத்தக நிலையம் என்றென்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

கங்கை புத்தக நிலையத்தார்

ஆசிரியன் முன்னுரை

1953 வாக்கில் 'கம்பன் கலை' என்ற பொதுத் தலைப்பில் 'நாடும் மன்னனும்,' 'அரசியர் மூவர்', 'தம்பியர் இருவர்' என்று மூன்று நூல்களை எழுதி வெளியிட்டேன். அதன் பின்னர் அம்மூன்று நூல்களும் எவ்விதமான மாற்றமும் பெறாமல் பல பதிப்புக்களாக வெளிவந்தன.

இந்த நாற்பதாண்டுகளில் இலக்கியத் திறனாய்வு, பன்மொழிக் காப்பியங்கள் ஆகியவற்றை பயிலும் வாய்ப்பும், அந்தக் கோணங்களிலிருந்து கம்பனை நோக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தன. 'சான்றோர்க் கவி'யெனக் கிடந்த கம்பநாடன் கவிதைகள் எவ்வளவு ஆழமும், பல வகையாக பொருள் கொள்ளும் பேராற்றலும் நிறைந்துள்ளமையை அறிய முடிந்தது. 'கோசலம் என்னும் கனவு' என்ற பகுதியில் கம்பனுடைய பாடல்கள் பெரும்பகுதி வான்மீகத்தை அடியொற்றி இருந்தும் அதனையும் மீறி உடையார் இல்லார் இல்லாத ஒரு சமுதாயத்தைப் படைக்க முன் வந்தது எவ்வாறு? என்பன போன்ற வினாக்கள் இக்காலக் கட்டத்தில் மனத்துள் நின்றன. பல்லவப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்து சோழப் பேரரசு தலையெடுக்கும் காலகட்டத்தில், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்— தோன்றியவன் கம்பநாடன். அவன் காலத்திலும் உலகின் பிற பகுதிகளிலுள்ளது போல தமிழகத்தி

லும் உடையார் இல்லார் நிறைந்த சமுதாயமே இருந்து வந்தது. அதன் தாக்கம்தான் கம்பனை இவை இரண்டுமற்ற ஒரு சோசியலிசச் சமுதாயத்தைக் கற்பனை செய்யுமாறு தூண்டிற்று என்ற முடிவிற்கு வந்தேன்.

அன்றியும் நாட்டுப்படலப் பகுதியில் அவன் கூறும் பந்தாடும் இடம், கலை தெரி கழகம் போன்றவை இக்கால சமூக மனவியலார் (Social Psycologist) கூறுவனவற்றை கம்பன் உணர்ந்திருந்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். நாட்டு வளத்தைக் கற்பனை செய்கின்ற பகுதியில் கூட இக்காலச் சமூக அமைப்புச் செயல்முறை ஆகியவற்றைக் குறிப்பாக (Suggestion) கம்பன் கூறியுள்ளான் என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

இவையனைத்தையும் கோவை கம்பன் கழகத்தார் வெளியிட்ட 1991 கம்பன் மலரில் ஒரு கட்டுரையாக எழுதினேன். அதை நாடு என்ற தலைப்பில் பிற்சேர்க்கையாகச் சேர்த்துள்ளேன். ஒரே பொருளைப் பற்றி இரண்டு கோணங்களில் நின்று ஆராய்ந்து எழுதியமையின் இவ்விரண்டு பகுதிகளிலும் பல இடங்கள் கூறியது கூறல் என்ற குற்றம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. என்றாலும் அவை இரண்டும் வேறுபட்ட கோணங்களிலிருந்து ஆராயப்படுவன. கற்போர் இதனைப் பொறுப்பர் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே கிட்கிந்தா காண்டத்தில் அரசியல் நெறி பற்றி இராமன் கூறும் பத்துப் பாடல்களும் இராமனுக்கு வசிட்டன் கூறிய அரசியல் தத்துவத்தின் ஒரு பாடலும் விரிவாக ஆராயப்பெற்று 'அரசியல்' என்ற தலைப்பில் நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

இதேபோல 'அரசியர் மூவர்', 'தம்பியர் இருவர்' என்ற இரண்டு நூல்களிலும் புதிய கண்ணோட்டத்தில், அவற்றில் கண்டுள்ள பொருள்கள் பற்றி புதிய ஆய்வு நிகழ்த்தி அவற்றையும் அவ்வந்நூல்களில் பிற்சேர்க்கை யாகத் தந்துள்ளேன்.

பழைய பகுதியோடு புதிதாக எழுதப்பட்ட வற்றைத் தக்க இடங்களில் சேர்த்து, செப்பம் செய்ய உதவியவர் தமிழறிஞர் தமிழப்பன் எம்.ஏ., எம்.பில்., அவருக்கு என் நன்றி உரிய தாகும்.

என் உடல்நிலை காரணமாக எழுத முடியாத நிலையில் உள்ள நான் வாய்மொழிந்தவற்றை உடனுக்குடன் எழுதி உதவிய செல்வி சுப. தமிழ்மொழிக்கு என் நல்லாசிகள் உரியன.

சென்னை
1—5—1995

அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

உள்ளுறை

இந்நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

(கங்கை— வெளியீடு)

1. இராவணன் மாட்சியும் வீழ்ச்சியும்
2. இன்றும் இனியும்
3. கம்பன்— புதிய பார்வை
4. குறள் கண்ட வாழ்வு
5. தத்துவமும் பக்தியும்
6. திரு. வி. க.
7. பாரதியும்— பாரதிதாசனும்
8. மகளிர் வளர்த்த தமிழ்
9. மந்திரங்கள் என்றால் என்ன?

வர இருப்பன :

1. அகமும் புறமும்
2. அரசியர் மூவர்
3. ஆய்வு நோக்கில் சிலம்பு
4. கம்பன் கலை (ஆய்வுக் கட்டுரைகள்)
5. தம்பியர் இருவர்
6. தெள்ளாற்று நந்தி
7. தேசிய இலக்கியம்
8. புதிய கோணம்
9. மணிவாசகர்

பிறர் வெளியீடுகள் :

1. அனைத்துலக மனிதனை நோக்கி
2. இலக்கியக் கலை
3. சித்திர பெரிய புராணம் (விளக்கம்)
4. தத்துவ சாத்திரப் புனரமைப்பு
5. தோரா

பதிப்பாசிரியர் :

1. பெரிய புராணம் (திரு.வி.க. குறிப்புரை)
2. கம்பராமாயண உரைவளம் (கோவை கம்பன் டிரஸ்டு வெளியீடு)

1. நாடு

கோசலம் என்னும் கனவு

சங்கப் பாடலின் இயல்பு

தமிழ்ப் பெருங்கடலில் எண்ணற்ற முத்துக்கள் எடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

கிறிஸ்து நாதர் தோன்றுவதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள இரண்டு நூற்றாண்டுகளாகிய சங்ககாலத்தில் சிறியவையும் பெரியவையுமான எண்ணற்ற முத்துக்கள் எடுபட்டதுண்டு.

அளவாற் சிறிய முத்துக்களைக் கோவை செய்து **ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை** முதலிய நூல்கள் தொகுக்கப்பெற்றன. அளவாற் பெரிய முத்துக்கள் **அகநானூறு, பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு** என்னும் தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பெற்றன.

இவ்வாறு தோன்றிய நூல்களை ஒரு காரணம் பற்றியே முத்துக்கள் என்று உருவகித்தோம். ஆழ்ந்தும், பரந்தும், ஓயாமல் அலை வீசியும் திகழும் கடலில் ஒருவன் மூழ்கி எடுக்கும் சிறந்த பொருளே முத்தாகும். அதேபோல உலகம் என்ற ஆழ்ந்த பெருங்கடலில், அன்றாட வாழ்க்கை அல்லல், போராட்டம் எனப்படும்

அலைகளின் நடுவே, உறுதி என்னும் துணைகொண்டு மூழ்கிக் கவிஞன் தன் அனுபவம் என்னும் முத்தைக் கொண்டு வருகிறான். சங்கப்பாடல்கள் என்று கூறப் பெறுபவை அனைத்தும் இவ்வாறு தோன்றியவையே யாகும். இப்பாடல்கள் பழந்தமிழரது அனுபவத்தின் ஆழத்தை உணர்த்துவனவே தவிர, அவ்வனுபவத்தின் அகலத்தை அல்லது பரப்பை வெளியிடுவன அல்ல. ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் கவிஞன் ஈடுபட்டு, அவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் உடனிருந்து கண்டு கூறும் பரந்த அனுபவநிலை சங்கப் புலவர்கள் பாடலில் காண்பதற்கில்லை. அவ்வாறு அவர்கள் பாடியிருத்தல் கூடும். அந் நூல்கள் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இளங்கோ அடிகள்

கவிஞன் தன் மனத்துள் ஆழச்சென்று அனுபவங் கண்டு கவிதை புனையும் இந்தச் சங்கப்பாடல் முறை முதன்முதலாக **இளங்கோவடிகளால்** மாற்றி அமைக்கப் பெறுகிறது. தமது சொந்த அனுபவம் ஒன்றிலேயே அமிழ்ந்து கவிதை புனையாமல், முதன் முதலில் அவர் தாம் மற்றவருடைய வாழ்க்கையில் புகுந்து பார்க்கிறார். **கண்ணகி, கோவலன்** என்ற இருவருடைய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட கவிஞர், முற்றும் தம்மை மறந்துவிடுகின்றார்; அவர்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் அவர்களுடன் பின் செல்கிறார். **இளங்கோவடிகள்** தம்மையும், தம் சூழ்நிலையையும் மறந்துவிட்டுத் தம்மால் விரும்பப் பெற்ற **கண்ணகி** வாழ்வில் ஈடுபட்டதால், தமிழுக்கு ஒரு பெரிய நற்பேறு உண்டாயிற்று. அது வரையில் தமிழ் மொழி காணாத ஒரு புதுமுறைப் பாடல் தோன்றிற்று. காப்பியம் என்று கூறத்தக்க ஒரு புதுமுறைக் கவிதை, கவிஞன் பிறன் ஒருவனுடைய அனுபவத்தில் புகுந்து அவ்வனுபவத்தைத் தனதாக்கிக்கொண்டு கவிதை

புனைந்த புதுமை, முதன் முதலாக **இளங்கோவடிகளால்** நமக்குக் கிடைத்தது.

அடிகளின் பின்னர்

உதிரியாய் உள்ள சங்கப்பாடல் தொகுப்புக்களில் இல்லாத புதுமை, அழகு, பரந்துபட்ட தன்மை என்னும் இவை எல்லாம் இப்புதுமுறைக் கவிதையில் காண முடிந்தது. **இளங்கோவடிகள்** வழியிலேயே அவர் பின் வந்த **சாத்தனார்** '**மணிமேகலை**'யை இயற்றினார். அதைத் தொடர்ந்து சில நூற்றாண்டுகள் கழித்துக் **கொங்குவேள்** என்பார் '**உதயணன் சரிதை**'யைக் காப்பியமாக இயற்றினார். ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் கம்பனது "இராமாயணம்" பிறந்தது. பத்தாம் நூற்றாண்டில்—**திருத்தக்க தேவரின்** '**சிந்தாமணி**'யும் **தோலாமொழித் தேவரின்** '**சூளாமணி**'யும் உதயமாயின. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் **சேக்கிழார் பெருமானின் 'பெரிய புராணம்'** வெளி வந்தது. இக்காப்பியங்களைக் கற்றவர்கள், எவ்வாறு இவை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றி முன்னர்த் தோன்றியவற்றின் அனுபவத்தைப் பின்னர்த் தோன்றி யவை பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளன என்பதை அறிய முடியும். **கம்பநாடன்** தனக்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங் களையும் சங்க நூல்களையும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான். அவனுக்கு முன்னர்ப் பல காப்பியங்கள் தோன்றிவிட்டமையின், அவனது காப்பியம் அவை அனைத்தின் சிறப்பையும் பெற்று, மேற்கொண்டு அவனது தனிக் கற்பனையின் சிறப்பையும் கொண்டு விளங்குகிறது. முன்னர்த் தோன்றியவற்றின் சிறப்பை எல்லாம் சீரணித்துத் தனதாக்கிக் கொண்டமையின், அனைத்தும் அவனுடைய புது மெருகுடன் விளங்கக் காண்கிறோம். எனவே, அவனது காப்பியம் இனிப்பது போலப் பிற காப்பியங்கள் சுவை பயப்பதில்லை. பிற்காலப் புலவர் '**கம்ப நாடன் கவிதையிற்போல் கற்றோர்க்கு இதயம் களியாதே**', என்று கூறினது முற்றும் பொருத்தமுடையதேயாகும்.

கம்பன் படைத்த கனவுலகு

இனி, அக்கவிஞர்பிரான் ஏனையார் போல வெறும் நாட்டு வளம் கூறத் தொடங்காமல், கோசலநாட்டு வருணனை என்ற பெயரில் ஒரு கனவு உலகத்தையே உண்டாக்கி விடுகிறான். அவன் கண்ட கனவுலகைச் சற்றுக் காண்போம்!

கோசல நாட்டைப் பல படியாக வருணிக்கத் தொடங்குகிறான் கவிஞன். ஒரு கட்டடத்தைத் தூரத்தி லிருந்து பார்க்கிறோம். அதன் முழு வடிவமும் அழகும் கண்ணிற்படுகின்றன. அவற்றை அனுபவித்த பின்னர் இன்னும் அருகிற் சென்று பார்க்கிறோம். அக்கட்டடம் எத்தகைய கற்களால் எவ்வாறு ஆக்கப் பெற்றது என்பதையும், தனிப்பட்ட அறைகள் முதலியவற்றின் சிறப்பையும் உள் நுழைந்து காண்கிறோம். **கம்பன்** கட்டிய கவிதைக் கோவிலையும் அவ்வாறே காண்டல் வேண்டும். கோசல நாட்டை அவன் வருணித்துள்ள முறையைத் தூரத்தே இருந்து காணும்பொழுது என்ன உணர்வு உண்டாகும்? ஓர் அரசன் கொலுவீற்றிருக்கும் சிறப்பைக் கண்டால் என்ன மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ, அதே மகிழ்ச்சி உண்டாகக் காண்கிறோம். நாட்டுப் படலம் தொடங்கி மூன்று பாடல்கள் ஆனவுடன் இக்கொலுக் காட்சி வருகிறது. கோசல நாட்டில் மருதமாகிய விளை நிலமே மிகுதி. விளை நிலமிருந்தும், நீர் வசதி முதலியன இல்லை யாயின் பயன் இல்லை. எனவே, அனைத்தும் சிறந்து விளையும் நிலங்களாக உள்ளன. ஆகலின், அந்நாட்டில் **மருதம்** என்னும் அரசி கொலுவீற்றிருப்பது போன்ற எண்ணம் நம் மனத்தில் தோன்றுகிறது.

மருதக் கொலு

அத்தாணி மண்டபத்தில் கொலுவில் அரசி வீற்று இருப்பதானால், நல்ல இசையும் நாட்டியமும் இல்லாது

இருக்குமா? இதோ அங்கு நாட்டியம் நடைபெறுகிறது! வாருங்கள் கண்டு களிக்கலாம்:

நாட்டியம் நடைபெறுவதற்குரிய அரங்கமும் விளக்கு வசதிகளும் இருந்தாலன்றி, நல்ல முறையில் அதனை அனுபவிக்க முடியாதன்றோ? நல்ல வயற்புறமே அரங்கமாய் அமைகின்றது. நீர் அலைகள், தொங்க விடப்பட்ட திரைகளாய் விளங்குகின்றன. செந்தாமரை மொட்டுக்கள் தீவர்த்தி பிடித்தாற்போலச் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. பின்னணி இசை இதோ தொடங்குகிறது! மேகங்கள் கூடி மத்தளத்தின் சுதி கூட்டிவிட்டன. யாழ் வாசிக்கின்றனவே வண்டுகள், அது காதில் விழுகிறதா? இந்தப் பின்னணி இசையில் இதோ நாட்டியம் ஆடும் நங்கையாகிய மயில் வந்து ஆடத் தொடங்கிவிட்டது! எவ்வளவு சிறந்த நாட்டியக்காரர்களாயினும், ஆட்டத்தைக் கண்டு களிப்பவர்கள் இல்லையாயின், நன்கு ஆடல் இயலாது. எனவே, மயிலின் இந்த ஆட்டத்தைக் காண்பவர் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? நூற்றுக் கணக்கான கண்கள் ஏக காலத்தில் காண்பன போலக் குவளை மலர்கள் வியந்து நோக்குகின்றன. இந்த முறையில் மேகங்களும் வண்டுகளும் பின்னியம் இயம்ப, தாமரை மொட்டுக்கள் விளக்கு வசதி செய்து தர, குவளை மலர்கள் நாட்டியத்தை விழித்த கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மயில் நாட்டியம் ஆட, எதிரே கொலுவீற்றிருக்கும் அரசி மருத நாச்சியார் இக் காட்சியைக் கண்டு களிக்கிறாள். பாடலை இனிப் பாருங்கள்:

தண்டலை மயில்கள் ஆடத் தாமரை விளக்கம் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்கக் குவளைகண் விழித்துநோக்கத்
தெண்திரை எழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கும் மாதோ !

(கம்பன்— 35)

கோசலநாடு முழுவதையும் பிழம்பாக நோக்குபவர்கட்குத் தோன்றும் முழுத்தோற்றம்[1] இத்தகையது என்பதை வருணனை கூறுமுகமாகவே கவிஞன் கூறிவிட்டான். இந்த இடத்தில் கவிஞன் கையாளும் உவமை, இயல்புக்கும் மரபுக்கும் ஒத்துக் கற்போர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும். கொண்டல் முழங்கின், மயில் ஆடும்; குவளை மலர்ந்திருக்கும் மாலைப்போதில் தாமரை குவிந்துவிடும். இந்த இயல்பு பிறழாமல் முறைப்படுத்தும் கவிஞன் திறன் துய்ப்பார்க்குச் சுவை ஊட்டுமன்றோ?

வயற்செழிப்பு

இனி அடுத்து நெருங்கிச் சென்று நாட்டினுள் நுழைந்து பார்க்கலாம். இந்த விளைநிலங்களில் விளைந்துள்ள நெல்லைப் பார்த்து வியப்பை அடைகிறீர்களா? 'இவ்வளவு செழிப்பாக வளர்வதற்கு என்ன உரம் போடுகிறார்கள்!' என்றா வியப்படைகின்றீர்கள்? இன்னுஞ் சிறிது தூரம் சென்றால், செழிப்பின் காரணம் நன்கு தெரியும். அதோ கரிய நிறத்துடன் தூரத்தில் வருகின்றனவே, அவை என்னவென்பது தெரிகிறதா?' 'நீருண்ட மேகமோ, யானையோ!' என்று ஐயப்படுகிறீர்கள் அல்லவா? அவை பால் கறக்கும் நல்ல எருமைகளே. இதோ பக்கத்திலும் வந்துவிட்டன; நன்றாகக் காணுங்கள். இவற்றின் மடியிலிருந்து பால் ஒழுகிக் கொண்டேயிருப்பது தெரிகிறதா? நல்ல வளமை காரணமாகவும் கன்றை நினைப்பதனாலும் இவற்றின் பால் ஒழுகுகிறது. வழியில் ஒழுகும் பால் முழுதும் இதோ நெல் வயல்களில் சென்று பாய்கின்றது. இப்பொழுது தெரிகிறதா வயற் செழிப்பின் காரணம்? வெற்றுநீர் வளத்தால் மட்டும் அன்று இப்பயிர்கள் தழைப்பது; பால் வளத்தாலுங்கூட என்பதைக் கம்பநாடன் கூறுகிறான்.

---

1 Total impression

ஈர நீர்படிந்து இந்நிலத் தேசில
கார்கள் என்ன வருங்கரு மேதிகள்
ஊரில் நின்ற கன்று உள்ளிட உண்முலைத்
தாரை கொள்ளத் தழைப்பன சாலியே

(கம்பன்— 56)

[கார்கள்— மேகங்கள், மேதிகள்— எருமைகள், உள்ளிட— நினைப்பதால், தாரை கொள்ள— பால் தாரையாக ஒழுக.]

வண்டிகள்

இந்தப் பெரிய சாலையில் வருகின்ற இத்தனை வண்டிகளும் என்னவென்று நினைக்கிறீர்களா?

இவை அனைத்தும் விளைபொருள்களை ஏற்றிச் செல்பவையேயாகும். இவை விளைபொருட் செல்வம் மட்டுமே கொண்டு செல்கின்றன என்றா கூறினேன்? அன்று; ஒரு நாட்டில் மூலப் பொருள்கள் வேண்டு மல்லவா? இதோ அவையும் நிறைந்துள்ளன. ''நிலஞ் சுரக்கும் நிறைவளத்தையும், நன்மணிப் பிலஞ் சுரக்கும் பெறுதற்கரியவற்றையும்'' (69) ஏற்றிக்கொண்டு, ''நெறி களும் புதையப் பண்டிநிறைத்து மண் நெளிய ஊர்வார்கள்'' (51) என்று கவிஞன் கூறுவதைக் கேட்டீர்களா? அவை என்ன விளை பொருள்கள் என்பதை அறிய ஆவல் உண்டாகிறதா? இதோ! ''எள்ளும், ஏனலும், இறுங்கும், சாமையும், கொள்ளும் வண்டிகளில் வருகின்றன,'' என்றும், ''நெற்குவைகள் செய்வார், வறியவர்க்குதவி, மிக்க விருந்து உண மனையின் உய்ப்பான்'' (51) வண்டிகளிலும் ஏற்றி அனுப்புகின்றன ரென்றும் கவிஞன் கூறுகின்றான்.

விலங்கின வாழ்க்கை

இவ்வளவு இயற்கை வளமுடைய நாட்டில் விலங்குகள் எவ்வாறு வாழ்கின்றன என்பதை அறிய வேண்டாவா? தாங்கள் பொருள் தேடுவது தங்கட்கு மட்டும் என்று கருதாமல், பிறருக்கும் அதனைப் பங்கிட்டுத் தரும் பண்பாடு மக்களிடத்தில் மட்டுமே உள்ளது என்று நினைக்கிறீர்களா? ஆறறிவு படைத்துவிட்ட ஒரே காரணத்தால் அதிக கர்வம் கொள்ளவேண்டா. கோசல நாட்டிலே விலங்குகளும் பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்பாட்டை மேற்கொண்டு வாழ்கின்றன. பெரியவர்கள் எவ்வாற் றானும் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்ய விரும்புவார்கள். தங்கள் வசதிக்கேற்ப உடலால் உபகாரஞ் செய்தலும், கையிற் கிடைத்த பொருளைப் பிறருக்குத் தருதலும் உபகாரம் என்றே கூறப்பெறும். இவ்விரு வகையிலும் கோசல நாட்டில் வாழும் பிராணிகளும் பிறருக்குப் பயன் படும் சிறப்பைக் கண்டு வரலாம், வாருங்கள்:

அதோ ஒரு குளம் தெரிகிறதன்றோ? அதில் ஒரு தாமரைப்பூ இருக்கிறது பாருங்கள். அந்தப் பூவை நன்கு கவனித்தீர்களானால், அதில் ஒரு சிறிய அன்னக்குஞ்சு உறங்குவதைக் காணலாம். அந்த அன்னக்குஞ்சு இங்ஙனம் அயர்ந்து உறங்குகின்றதே! அதன் பசி தீர்ந்ததெப்படி? சுகமாகத் தூங்கச் செய்வது எது? தேரை வேறு எந்த வகையில் அன்னக்குஞ்சுக்கு உபகாரம் செய்ய முடியும்? தன்னால் முடிந்த செயலைச் செய்கிறது. இதுவே கோசல நாட்டின் தனிச் சிறப்புக்கு ஒரு காரணம். இயல்வது கரவா இயல்பைக் காணும் நாடே சிறந்த நாடென்பதைக் கவிஞன் மிக நன்றாகச் சுட்டி உணர்த்துகிறான் என்று எண்ணுகிறீர்களா? அந்தக் குளத்தில் சகதியில் கிடந்து மகிழும் எருமைகள் வீட்டிலே நிற்கின்ற தம் கன்றுகளைப் பரிவுடன் நினைக்கப் பால்சுரந்து ஒழுகுகிறது. அந்தப் பாலை இந்த அன்னக்குஞ்சுகள் வயிறு நிரம்ப உண்டு திளைக்கின்றன. இப்படி உண்டியை முடித்துக்கொண்ட

அன்னக்குஞ்சுகள் அயர்ந்துறங்க, அக்குளத்தில் உள்ள பச்சைத் தேரைகள் தாராட்டுகின்றன.

சேலுண்ட ஒண்க ணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளி கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதா ராட்டும் பண்ணை

(கம்பன்— 44)

(சேல் மீன் போன்ற ஒளியுடைக் கண்களையுடைய பெண்களைப் போன்று திரிகின்ற சிவந்த காலையுடைய அன்னம் தாமரையில் பொரித்துவிட்ட குஞ்சு, தன் கன்றை நினைந்த எருமை சொரிந்த பாலை உண்டுவிட்டு உறங்க, அத்தாமரையினருகிலுள்ள தேரை தாலாட்டுவது போலக் கத்துகிறது.)

தாமரைப்பூ காற்றில் அசையும்பொழுது அதில் அன்னம் இருந்து உறங்குவதைத் **திருத்தக்க தேவர்** தமது **சிந்தாமணி**யில் அழகாகக் கூறுகிறார்:

தாய்தன் கையில் மெல்லத் தண்என் குறங்கின் எறிய
ஆய்பொன் அமளித் துஞ்சும் அணியார் குழவி போலத்
தோயும் திரைகள் அலைப்பத் தோடார் கமலப் பள்ளி
மேய வகையில் துஞ்சும் வெள்ளை அன்னம் காண்மின்!

(சீவகம்— 935)

இதே கருத்தைக் கம்பநாடன் இன்னும் அழகுபடுத்திக் கூறிய சிறப்பைக் கண்டோம். தேரை அன்னக் குஞ்சுக்குச் செய்யும் உபகாரத்தைக் கண்டோம். ஆனால், தேரை தன் கூடவே குளத்தில் வாழும் அன்னக்குஞ்சுக்கு உபகாரம் செய்வது பெரிய சிறப்பன்று. முன்பின் தெரியாதவர்கட்கு உபகாரம் செய்வதையே பெரியோர்கள் பாராட்டு வார்கள்.

மீன்களின் களிப்பு

கடலில் இருக்கின்ற மீன்கள் உப்புச் சுவையை அன்றி வேறு ஒன்றையும் அறியாதவை. சுவைகளிற் சிறந்த இனிப்பை அவை எவ்வாறு அனுபவிக்க இயலும்? என்றாலும், கோசல நாட்டில் உள்ள மரங்களும் கரும்பு களும் கடல் மீன்கட்கு இனிப்புச் சுவையை ஊட்டக் கருதி என்ன செய்கின்றன தெரியுமா? கரும்பின் சுவை ஒரு வகை இனிமை; பாளையில் வருகின்ற கள்ளின் சுவை வேறொரு வகை இனிமை; பழரசங்களில் வருகின்ற சுவை மற்றொரு வகை இனிமை; நேரே தேன் கூட்டிலிருந்து கிடைக்கும் தேனின் சுவை இன்னொரு வகை இனிமை; மலர்களி லிருந்து வரும் தேனின் சுவை பிறிதொரு வகை. இவை அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கடலில் சென்று பாய்ந்த உடனே கடல் மீன்கள் தம் வாணாளிலே கிடைக்காத இத்தேனை உண்டு, சற்று வெறிபிடித்து ஆடின. இக் காட்சியையும் கவிஞன் நமக்குக் காட்டுகிறான்.

ஆலைவாய்க் கரும்பின் தேனும் அரிதலைப் பாளைத் தேனும்
சோலைவாய்க் கனியின் தேனும் தொடைஇழி இறாலின் தேனும்
மாலைவாய் உகுத்த தேனும் வரம்புஇகந்து ஓடி வங்க
வேலைவாய் மடுப்ப உண்டு மீனெலாம் களிக்கும் மாதோ

(கம்பன்— 40)

(அரிதலை— அரிந்த நுனி, தொடை இழி இறால்— ஒழுங்காக ஒழுகும் தேன்கூடு, வங்கம்— கப்பல்.)

கோசல நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும், விலங்கு களின் பண்பாட்டையும் ஒருவாறு கண்டோம். இனி இத்தகைய நாட்டில் வாழும் மக்கள் வளத்தைக் காண்போம்.

கோசல மக்கள் வாழ்வு முறை

செல்வப் பயன்

'நாடு என்ப நாடா வளத்தன' (குறள், 739) என்றார் **வள்ளுவப் பெருந்தகையார்**

இயற்கையில் கிடைக்கும் செல்வம் மிகுதியாய் இருத்தலே நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்தும்.

மக்கள் முயற்சி எவ்வளவு அதிகப்படினும், அதற்கேற்ற பயன் இல்லையாயின், அந்நாடு முன்னேற இயலாது.

கோசல நாட்டின் நீர் வளம், நில வளம் எத்தகையவை என்பதைக் கம்பநாடன் குறிக்கும் வகையை முன்னர்க் கண்டோம். இத்துணை வளம் பெற்ற நாட்டில் வாழும் மக்கள் எத்தகையர் என்பதைக் காணல் வேண்டும். ஒரு நாடு மிக்க வளமுடையது என்ற ஒரே காரணத்தால் மட்டும் அந்நாட்டு மக்களும் சிறந்தவர்கள் என்று கூறி விடுதற்கில்லை. இன்று அனைத்து வளங்களும் நிறைந்த நாடுகளிலேயே போரைப் பற்றிய அச்சம் மிகுந்திருக்கிறது. நம்மைப் போன்று சாதாரண நாட்டில் வாழும் மக்களாவது ஓரளவு அமைதியுடன் வாழ்கின்றார்கள். எனவே, வளப்பம் மக்களை நல்வழிப்படுத்தவும் பயன்படலாம்; அன்றேல், மேலும் மேலும் பேராசைப்படவும், பிறரை அடிமைப்படுத்தும் நோக்கத்திற்கு இரையாக்கவும் பயன்படலாம். இவ்விரு வகையிலும் பொருட் செல்வம்

பயன்படுதல் கூடும் என்பதற்காகவே வள்ளுவர், **"செய்க பொருளை; செறுநர் செறுக்கு அறுக்கும் எஃகு அதனிற் கூரியது இல்"** (759) என்று ஒரு குறளில் கட்டளை இட்டுவிட்டு, மற்றொரு குறளில், **"பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணும் உள"** (241) என்று கூறினார். செல்வம் படைத்தவர் அனைவரும் செம்மையான வாழ்க்கை வாழ்வதாய் இருப்பின், **"திருவேறு; தெள்ளிய ராதலும் வேறு"** (374) என்று ஏன் திருக்குறள் பேசுகிறது? தெள்ளிய அறிவினையுடையார் செல்வம் பெறாமல் வருந்துதலும் அறிவிற்குறைந்தார் பெரும் பொருள் படைத்திருப்பதும் இன்றும் நாம் காணும் அனுபவம். ஆகவே, செல்வம் மிகுந்த நாட்டில் வாழும் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தார்கள் என்பதை விவரமாகக் குறிக்க வேண்டிய கடப்பாடு கவிஞனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த அடிப்படையில் கம்பன் கண்ட கோசல மக்களைச் சற்று பார்ப்போம்.

கோசல நாடா, தமிழ் நாடா ?

இப்பொழுது நாம் நுழைந்திருப்பது கோசல நாடு. இந்த நாட்டில் எந்த ஊருக்குள் நுழைந்தாலும் சில பொதுப் பண்பாடுகளைப் பார்க்கலாம். இந்த ஊருக்குள் நுழையும்போதே இனிய இசை வந்து காதில் விழுகிறதல்லவா? இத்தகைய இசையைக் கோசலநாடு முழுவதுமே கேட்கலாம். கின்னரர், கிம்புருடர் என்று தேவலோகத்தில் இசையாளர்கள் வாழ்கின்றார்கள் எனக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அது போலக் கோசல நாட்டிலும் ஒரு கூட்டத்தார் உண்டு. அவர் **'சீறியாழ்ப்பாணர்'** எனப்படுவர். உலகத்தில் மக்களாய்ப் பிறந்த யாவருக்கும் கவலை என்பது பொதுச் சொத்து. ஆனால், ஒருசில அதிட்ட சாலிகள், யாவருக்கும் பொதுவான இக்கவலையைத் தாங்கள் பங்கிட்டுக் கொள்வதில்லை; அதற்கு மறுதலையான மகிழ்ச்சியில் என்றுமே திளைக்கிறவர்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியின் அறிகுறியாக ஓயாது பாடிக் கொண்

டிருப்பார்கள். **"உளங்குளிர்ந்த போதெல்லாம் உகந்து உகந்து உரைப்பனே"** (திருமுறை-2, திருத்துருத்தி-9) என்று **ஞான சம்பந்தர்** அருளிச் செய்தபடி எப்பொழுதுமே பாடிக் கொண்டு இருப்பார்கள் போலும்! இவ்வகை மக்கள் ஒரு நாட்டில் இருப்பதே அந்நாட்டின் செல்வ நிலைக்குத் தக்க அடையாளம். ஏனையோர் போல இப்பாணர் ஓர் இடத்தில் நிலைத்துத் தங்கி வாழ்பவர் அல்லர். அவ்வாறு நிலைத்து வாழும் வாழ்க்கையை இவர்கள் விரும்புவதும் இல்லை; 'நாளை உணவுக்கு என்ன செய்வோம்!' என்று கவலைப்படுவதும் இல்லை.

> **ஊர்எலாம் அட்ட சோறு நம்மதே; உவரி சூழ்ந்த**
> **பார்எலாம் நமது பாயல்**

என்று பரஞ்சோதியார் பாடியதை வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக் கொண்ட கூட்டத்தார் இப்பாணர்.

இவர் சிறிய யாழை இடப்பக்கத்தில் தாங்கி ஊர் ஊராகச் சென்று தமது இனிய இசையால் மக்களை மகிழ்விப்பர். அம்மக்கள் இவர்கள் இசையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, பிறகு பசிப்பிணிக்கு உணவிட்டுப் போக்கு வார்கள். இது பழந்தமிழ் நாட்டில் காணப்பெற்ற இயல்பு. தனது உடம்பின் குருதி முழுதும் தமிழ்க் குருதியாக ஓடப்பெற்ற தமிழ்க் கம்பன், இவ்வியல்பைக் கோசலம் என்று, தான் கனவு கண்ட நாட்டுக்கு ஏற்று கிறான். **தமிழ் நாட்டின் சிறந்த இயல்புகளையும் அமைப்புக் களையும் இங்ஙனம் அவன் கோசலத்திற்கு ஏற்றியுள்ள முறையை அவனுடைய இராமாயணத்தை ஒரு முறை கற்றாரும்— கற்பாரும் நன்கு அறிவர்.** இப்பாணர் பகலவன் உதயஞ் செய்வதற்கு முன்பே எழுந்து தமது இனிய கீதத்தை இசைத்துக் கொண்டு ஊர் முழுவதும் சுற்றி வருகின்றனராம். இவர்கள் பாடலின் இனிய ஓசை, உயர்ந்த மாடங்களின் மேல் படுத்து உறங்கும் மயில்களின் உறக்கத்தை கலைத்து, எழுப்புகின்றதாம். காலை நேரத்தில் இத்தகைய இனிய

கீதத்தைக் கேட்டு மயிலே எழும்போது மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ?

தெள்விளிச் சிறியாழ்ப் பாணர் தேம்பிழி நறவம் மாந்தி
வள்விசிக் கருவி பம்ப வயின்வயின் வழங்கு பாடல்
வெள்ளிவெண் மாடத்து உம்பர் வெயில்விரி பசும்பொன் பள்ளி
எள்ளருங் கருங்கண் தோகை இன்துயில் எழுப்பும் அன்றே

(கம்பன்— 39)

(தெள்விளி— இசைப்பாடல் பாடுகின்ற, தேம்பிழி நறவம் மாந்தி— மதுரச் சாறாகிய கள்ளைக் குடித்து, வள்விசிக் கருவி பம்ப— கட்டு அமைந்த தண்ணுமை முதலிய தோல் கருவிகள் ஒலிக்க, வயின்வயின்— ஆங்காங்கே)

இவ்வளவு விடியற் காலையில் நறவம் மாந்தி உலாப் போகிற இக்கூட்டத்தார் எவ்வளவு கவலையற்றவர் என்பதை நாம் ஊகிக்க இடந்தருகிறான் கவிஞன்.

ஊருக்குள்

நாம் இப்பாடல்களைக் கேட்டுக்கொண்டு இங்கேயே நின்று விடாமல், சற்று ஊருக்குள் செல்வோம் வருகிறீர்களா? இதோ தெரிகிற இப்பெரிய கட்டடம் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? இஃது இளம்பெண்கள் பந்தாடுகிற இடம். ஊருக்குப் பொதுவாய் இருக்கிற இப்பந்தாடும் இடம் இன்று நம் நாளில் உள்ள 'சமுதாயக் கழகம்'[1] போன்றது. இதை அடுத்து நிற்பது உடற் கட்டமைந்த இளைஞர்கள் வில் வித்தையோடு ஏனைய கலைகளையும் பயில்க்கூடிய கூடம். இவை இரண்டும் முறையே சண்பகச் சோலையிலும் ஊர்ப்புறத்திலும் அமைந்துள்ளன. விளையாடும் இடங்களை அமைப்பதிற்

---

1. Social Club

கூடக் கோசல மக்கள் காட்டும் மன நிலையைச் சற்று கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய அனுபவ முதிர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாகும் இந்த இடங்கள்.

இளையவர் பந்தாடுமிடம் சண்பகவனமே அன்றிச் சந்தனவனமல்லவாம்; ஏன்? சந்தனவனத்தில் வண்டுகள் நிரம்பியிருக்கும், மகளிர் பந்தினை எறிந்து பிடிக்கும் போது பந்தினை நோக்கும் கண்களைத் தங்கள் துணையோ என எண்ணி வண்டுகள் அணைய வரும். உடனே கண்ணிமைகள் மூடிக்கொண்டு விட, பந்தைப் பிடிப்பதில் பிழை நேர்ந்துவிடுகின்றது. எனவே, வண்டுறா மலர்ச் சோலையாகிய சண்பக வனங்களுக்கே மகளிர் பந்தாடச் செல்வது வழக்கம் அங்கு. அங்ஙனமே இளங்குமரர்களும் தாங்கள் போர்க் கலை முதலிய கலைகளைப் பயில்கின்ற இடம் மணம் பரந்த ஊர்ப்புறவமே யன்றி நந்தனவனமல்லவாம். நந்தனவனத்தில் ஊராரும், மற்றாரும் வந்து கூடுவர். அதனால், தங்கள் பயிற்சிக்கு தடை விளையக்கூடும். எனவே, ஊருக்கு அடுத்த முல்லைக் காடுகளிலேதான் காளையர் போர்ப்பயிற்சி செய்வார்கள். இதனைக் கவிஞன் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறான், இப்பாடலின் மூலம்:

பந்தினை இளையவர் பயில்இடம் மயில்ஊர்
கந்தனை அனையவர் கலைதெரி கழகம்
சந்தன வனம்அல, சண்பக வனமாம்;
நந்தன வனம்அல, நறைவிரி புறவம்.

(கம்பன்— 79)

பொழுது போக்கு

மக்கள் வாழ்க்கையைப் பார்க்கப் புறப்பட்ட நாம் அவர்கள் விளையாடும் இடங்களை ஏன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றீர்களா? அதிலும் ஒரு கருத்து இருக்கிறது. ஒரு நாட்டில் உள்ள

மக்கள் இத்தகைய பொழுது போக்கை தக்கபடி பெற வில்லையானால், செம்மையான வாழ்க்கையைப் பெற இயலாது. பகல் முழுதும் நன்கு உழைக்கின்றவர்கள் மாலையில் ஓய்வு கொள்ளவும் இளைப்பாறவும் நல்ல வசதி வேண்டும். அப்பொழுதுதான் மறுநாள் அவர்கள் நன்கு உழைக்க இயலும். மேலை நாட்டார் இத்துறையில் நன்கு கவனம் செலுத்துவதை இன்றும் காண்கிறோம். நம்முடைய நாட்டிலோ, இளஞ்சிறார்களுக்குக்கூட விளையாடும் இடம் இருப்பதில்லை. அங்ஙனம் இருக்க, பெரியவர்கள் விளையாட்டிடத்திற்கு எங்கே போவது? நம் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை இக்குறைபாடு இன்றும் இருந்து வருகிறது. எனவே, கம்பநாடன் கண்ட கனவு நாட்டில் மக்கள் நல்ல பொழுது போக்கைப் பெற்றுள்ளனர் என்று கூறுவதை அறியப் பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. மாலையில் இத்தகைய இடங்கட்குச் சென்று வர வசதி இன்மையால், நகர மக்கள் இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே வம்பளந்து, பிறர் பழி தூற்றவும் பழகிக் கொள்கிறார்கள். விளையாட்டில் மற்றொரு பெரும் பயனும் உண்டல்லவா? பிறருடன் எளிமையாகப் பழகவும், விட்டுக் கொடுத்துப் பழகவும், பிறருக்கும் வாழ உரிமையுண்டு என்பதை அறியவும், "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்ற சமத்துவ உணர்வைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் விளையாட்டைவிடச் சிறந்த கருவி வேறு யாதுளது? எனவே, ஒரு நகர அமைப்பில் இத்தகைய இடங்கள் மிகுதியும் இருக்க வேண்டுபவை என்பதைக் கவிஞன் அறிவுறுத்துகிறான். கோசலநாட்டு மக்கள் நல்ல பண்பாடு உடையவர்களாய் வாழ்வதற்கு இவை போன்ற சாதனங்கள் உதவி செய்தன என்பதைக் கவிஞன் தனக்கே உரிய முறையில் கூறுகிறான்.

இவ்விளையாட்டிடங்களில் தங்கள் காலம் முழுவதையும் கழிக்கின்ற மக்கள், இன்றும் நம் நாட்டில் உண்டு. வாழ்க்கையில் செய்ய வேண்டிய பெரும்

பணிகளுள் ஒன்றையுஞ் செய்யாமல் இருக்கும் இவர்கள், தமக்கும் பிறருக்கும் பாரமாய் உள்ளவர்கள். வேறு அலுவல்கள் இன்மையால் இவர்கள் விளையாட்டில் தங்கள் காலம் முழுவதையும் வீணே செலவழிக் கின்றார்கள். அவ்விளையாட்டையும் பயனுடையதாகச் செய்யாமையின், இவர்கள் சோம்பேறிகளே! இளைஞர் களாய் உள்ளவர்கள் இவ்வாறு பழகிக் கொள்வார் களாயின், ஒரு நாட்டிற்கு இதைவிடத் தீமை வேறு இருத்தற்கில்லை. எனவே, கவிஞன் மிக்க கவனத்துடன் இவர்கள் செய்யும் காரியத்தைக் 'கலை' என்று கூறுகிறான்; 'கலை தெரி கழகம்' என்ற சொற்களால் இவ்வரிய பொருளைப் பெற வைக்கிறான். வில்வித்தை போன்ற கலைகளை இவர்கள் வயிறு வளர்க்கும் சாதன மாகக் கொள்ளவில்லை. 'விளையாட்டாகச் செய்யப் படுவதே கலை', என்றார் சிட்னி கால்வின்[1] என்ற மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர்.

போர்க்கலை

இனி இன்னுஞ் சிறிது தூரம் உள்ளே சென்று பார்த்தால் ஆண் மக்கள் தங்களுக்கே உரிய போர்த் தொழிலைப் பயிலும் இடங்களைக் காணலாம். யானைப் போர் முறை ஓர் இடத்தில் பழகுகிறார்கள்; இதோ அதனை அடுத்தவிடத்தில் குதிரை ஏற்றமும், அடுத்த இடத்தில் விற்படை முதலியவற்றையும் பயில்கிறார்கள். இவை அனைத்தையும் சேர்த்துக் கவிஞன் **"போர்க்கலை தெரிதலில் பொழுதுபோம் சிலர்க்கு"** *(160)* என்று கூறுமுகத் தான் இவர்கள் வாழ்நாளில் இதனையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் என்பதை அறிவிக்கிறான். 'பொழுது போம்' என்றதால், நாள் முழுவதும் இதனையே செய்கிறார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறதன்றோ?

---

1. Sydney Colvin in his Essay on Art (Ency-Britanica)

இதனால், முன்னர்க் கூறிய 'கலை தெரி கழகத்' திற்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்கு தெளிவாகிறதன்றோ?

போர் செய்வதில் இத்துணை விருப்பம் உடையவர்களாய் இவர்கள் இருந்தார்கள் என்றால், வாழ்க்கையில் எவ்விதம் வாழ்ந்தார்கள் என்ற ஐயம் எழத்தானே செய்யும்? போர் செய்வதால் வாழ்க்கையின் இனிய பகுதிகளை அறியாதவர்கள் என்று எங்கே நாம் நினைத்து விடப் போகிறோமா எனக் கருதிக் கவிஞன் அடுத்த பாடலில் இன்னுஞ்சில வகை மக்களைப் பற்றிப் பேசுகிறான். இவர்கள் எல்லா நாட்டிலும், எல்லாக் காலத்திலும் இருப்பவர்கள்; வாழ்க்கையில் இன்பம் ஒன்றையே நாடுபவர்கள். இவர்கள், 'பழுமரம் தேரும் பறவை போல,' 'எது வரினும் வருக! அன்றி, எது போகினும் போக! இன்பம் மாறாத வாழ்வு ஒன்று மாத்திரம் எமக்கருளல் வேண்டும்', என்று வாழ்பவர்கள்.

உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து இவ்வகை மக்கள் எல்லா நாட்டிலும், எக்காலத்திலும் உள்ளார்கள். உழைப்பு என்பது இவர்கள் அறியாத ஒன்று. உழைக்கின்றவர்கள், ''ஐயோ! பொழுது போதவில்லையே கடமையைச் செய்து முடிக்க!'' என்று வருந்துகிறார்கள். ஆனால், இவ்வகை மக்கள், ''ஐயோ! பொழுது போக வில்லையே!'' என்று கவலை கொள்ளுகிறார்கள்.

நாள் எனும் வாள்

இரு சாராருக்கும் பொழுது என்பது ஒன்றாயினும், அவரவர் மன நிலைக்கு ஏற்பவும் அது காட்சியளிக்கிறது.

இத்தகைய மக்கள் இருப்பதனாலன்றோ வள்ளுவர், **'நாள் என ஒன்று போல் காட்டி உயிர்ஈரும் வாள்'** என்று கூறி விட்டுவிடாமல் **'அஃதுணர்வார்ப் பெறின்'** (குறள் 334) என்றும் கூறினார்? 'ஒரு நாள் என்பது, நம் வாழ்நாளின் ஒரு பகுதியை வெட்டி எடுக்கிற வாளாயுதம் போன்ற

தாகும்', என்று கூறினார் ஆசிரியர்; ஆனால், இவ் உண்மையை அறிகிறவர் உலகில் மிகச் சிலரே என்பதை யும் நன்கு அறிந்தவராகலின், 'அஃது உணர்வார்ப் பெறின்' என்றும் சேர்த்துக் கூறினார்.

கோசலம் என்னும் கனவு நாட்டிற்கூட மக்கள் இவ்விரு வகை மனப்பான்மையுடன் இருக்கின்றார்கள் என்பதைக் கம்பன் அறிவுறுத்தவே செய்கிறான்.

வாழ்க்கையில் இவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதற்குக் காரணம், ஒரு நாட்டின் செல்வ வளமேயாகும். அச்செல்வ வளம் எத்தகையது என்பதை முன்னரும் கண்டோம். இனிக் கவிஞன் ஒரே பாடலில் இத்துணை வளங்களையும் கூறும் முறையைக் காண்போம்.

விளைநில வளம்

நீரிடை உறங்கும் சங்கம்; நிலத்திடை உறங்கும் மேதி;
தாரிடை உறங்கும் வண்டு; தாமரை உறங்கும் செய்யாள்;
தூரிடை உறங்கும் ஆமை; துறையிடை உறங்கும் இப்பி;
போரிடை உறங்கும் அன்னம்; பொழிலிடை உறங்கும் தோகை
(37)

இப்பாடலின் பொருள் மிக எளிதாய் விளங்குகிறது; ஆனால், அதே காரணத்தால் நம்மை ஏமாற்றியும் வருகிறது. விளங்குகிற காரணத்தால் நுணுகி ஆராய்ச்சி செய்யாமல் விட்டுப் போய்விட்டால், இதிலுள்ள பொருள் நயத்தை இழந்து விடுவோம். தண்ணீரில் சங்கு உறங்குகிறது. ஏனெனில், தண்ணீரில் கிடந்து புரளாமல் எருமைகள் நிழலில் அசை போட்டுக் கொண்டு உறங்குகின்றன. இவை அனைத்திற்கும் 'ஏன்?' என்ற வினாவை எழுப்பினால் உண்மை விளங்கும். எருமை ஏன் நிழலில் படுத்து உறங்குகிறது; தெரியுமா? வயிற்றில் பசி இன்மையாலேதான். சுகம் அனுபவிப்பதில் ஈடு

ஆடவரும் பெண்டிரும்

நல்ல நாடு

உலகின் சில பகுதிகளைப் புண்ணிய பூமி என்று கூறுகின்ற வழக்கம் இன்றும் உண்டு.

ஒரு நாட்டிற்கூடச் சில பகுதிகளை இவ்வாறு கூறும் இயல்பும் உண்டு.

இங்ஙனம் கூறும் வழக்கம் இன்று நேற்றுத் தோன்றிய தன்று; மிகப் பழைய நூல்களிலும் இத்தகைய பழக்கத் தைக் காண்கிறோம்.

ஒரு நாட்டை 'நல்ல நாடு' என்றும், 'புண்ணிய பூமி' என்றும் எப்பொழுது கூறுகிறோம்? அந்த நாட்டின் வளப்பத்தையும் செல்வச் செருக்கையும் கொண்டு இப்பெயர் தோன்றுவதில்லை. பின்னர் என்ன காரணத் தால் இப்பெயர் வருகிறது? பழந்தமிழ்ப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய **ஔவையார்**, இவ்வினாவை எழுப்பி விடையுங் கூறுகிறார்.

நாடாக ஒன்றோ காடாக ஒன்றோ
அவலாக ஒன்றோ மிசையாக ஒன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே ! (187)

என்று **புறநானூற்றுப்** பாடலில் இப்புதிருக்கு விடை கூறுகிறார் அப்புலமைப் பிராட்டியார். 'நாடாக இருப்பினும் காடாக இருப்பினும், பள்ளமாக இருப்பினும் மேடாக இருப்பினும் கவலை இல்லை. எங்கே மக்கள் நல்லவர்களாய் இருக்கிறார்களோ, அங்கேதான் நாடும் நல்ல நாடு என்று கூறப்படும், என்பதே இப்பாடலின் பொருள். நாடு நல்லது என்று கூறும்பொழுது நாட்டில் உள்ள மக்களையே சொல்வோனும் குறிக்கிறான்; கேட்போனும் அறிகிறான். இதனால் பண்டைக் காலத்தி லேயே ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அங்கு வாழும் மக்களைப் பொறுத்தது என்பதைத் தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர் என்று கருதலாம்.

நல்லவர் யார்?

'நல்லவர்' என்ற மொழியை மக்கள் எங்ஙனம் பெறுகின்றார்கள்? 'நல்லவர்' என்று குறிக்கும் பொழுது பண்புடைமை என்னும் நன்மையைத்தான் குறிப்பிடு கிறோமே தவிர, அறிவுடைமை, ஆராய்ச்சித் திறன், செயலாற்றும் திறன் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடவில்லை. நன்மை வேறு; இவ்வியல்புகள் வேறு. நன்மை உள்ள விடத்தில் இவ்வியல்புகள் இருக்கும் என்றோ, அன்றி இவ்வியல்புகள் இருக்கும் இடத்தில் நன்மை இருக்கும் என்றோ கூறுவதற்கில்லை. 'பண்புடைமை, சான்றாண்மை என்று வள்ளுவர் குறிக்கும் இயல்பு களையே இங்கு 'நன்மை' என்று குறிப்பிடுகிறோம். ஒரு நாட்டில் மக்கள் மிக்க அறிஞர்களாய் இருக்கலாம். அதனால் அந்நாடு சிறந்தது என்று கூறும் மரபு தமிழரிடம் இல்லை. அறிஞர்கள் நிறைந்த நாட்டில் மக்கள் சமுதாயம் நன்கு வாழ வழி வகுக்கப்பட்டால், அதை நல்ல நாடு என்று கூறுகிறோம். அதற்கு மறுதலை யாக அங்கு அணுக்குண்டும் ஹைட்ரஜன் குண்டும் தோன்றினால், அதனை உண்டாக்கியவர்களை நல்லவர் கள் என்று கூற முடியுமா? அறிவும் ஆற்றலும் வேறு;

பண்பாடு என்பது வேறு. மக்கட் சமுதாயம் இன்றைய நிலையில் அறிவு வேட்டையில் இறங்கியுள்ளதே தவிரப் பண்பாட்டைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. இவ்வாறு கூறுவதால், மக்களுக்கு அறிவு தேவையில்லை என்று நினைத்துவிட வேண்டா. அறிவு தேவைதான். ஆனால், பண்பாட்டுடன் கலவாத அறிவு நன்மை விளைக்காது. மனிதனுக்கு எல்லா உறுப்புக்களும் உரம் பெற்றிருக்க வேண்டும். சிறப்பாகக் குத்துச் சண்டை செய்பவர்களை எடுத்துக் கொள்வோம். அவர்களுடைய முன் கைகள்தாம் பயன்படுகின்றன. அதனால் ஏனைய உறுப்புக்களை நன்கு வளர்க்காத ஒருவன் இத்தொழிலில் ஈடுபட இயலுமா? இத்தொழிலை நன்கு அறிந்தவர் இஃது இயலாதென்பதை நன்கு அறிவர். அதேபோல, மனிதன் முழு வளர்ச்சியடைய வேண்டுமாயின், அறிவு, பண்பாடு என்ற இரண்டும் வளர வேண்டும். இவ்விரண்டனுள் **பண்பாடில்லாத அறிவு வளர்ச்சி தன்னைத் தானே அழித்துக் கொள்ளும்; அறிவில்லாத பண்பாடு நீண்ட நாள் நிலைத்து வாழ முடியாது** எனினும், 'மக்கட் சமுதாயத்திற்கு மிகுதியும் வேண்டப்படுவது எது?' என்றால், பண்பாடு என்று உடனே கூறிவிடலாம்.

பண்புடையாரே நல்லார்

அறிவின் அவசியத்தை அறியாதவரல்லர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். அவர் இரண்டு குறள்களில் அறிவின் இலக்கணத்தையும் அதன் இன்றியமையாமையையும் கூறினார். ஆனால், இறுதியில், 'இவ்வுலகின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணம் யாது?' என்ற வினாவை எழுப்புகிறார். ஆம்! உலகம் நிலை பெறுவது அறிவாற்றலாலா, அன்றிப் பண்பாட்டாலா? ஒருமுகமாக விடை கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்; அஃதின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன் (996)

என்ற குறளில் உலகம் நிலை பெறுவது பண்புடையாளரா லேயே என்று விடை கூறிவிட்டார்.

இப்பேருண்மையை நன்கு அறிந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடன் தான் கனவு கண்ட நாட்டில் மக்களைப் படைக்கையில் இவ்வியல்பை மறவாமல் பேசுகிறான்; ஆம்! கோசல மக்கள் பண்பாட்டில் சிறந்தவர்கள் என்றே கூறுகிறான். இப்பண்பாட்டை எவ்வாறு பெற்றார்கள் அவர்கள்? கல்வி, பண்பாட்டை வளர்க்குமா? கல்வி செம்மையானதாயிருப்பின், அது நிச்சயம் பண்பாட்டை மிகுவிக்கும். ''கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்ல வர்கள்'' (சித்தர் கணம்-10) என்று தாயுமான அடிகளும், ''கற்றாரை யான் வேண்டேன்'' (திருப்புலம்பல், 3) என்று **மணிவாசகப்** பெருந்தகையுங் கூறியவை நம் மனக்கண் முன்னர் வருகின்றன. ஆனால், இவர்கள் அவ்வாறு கூறக் காரணம் யாது? தாயுமான அடிகளே அக்காரணத்தை அடுத்த அடியில் விளக்கிவிடுகிறார்: ''கற்றும் அறிவில்லாத என் கன்மத்தை என்சொல்வேன்!'' என்று அவர் கூறும் பொழுது காரணம் விளங்கிவிடுகின்றது. கல்வியின் பயனாகப் பண்பாடு பெருக வேண்டும்; அவ்வாறு பெருகாதாயின், அக்கல்வி பயனற்றது என்று கூறத் தேவை இல்லை. ஆனால், அதற்கும் மேலாக அக்கல்வி முன்னர் உள்ள பண்பாட்டையும் கெடுக்குமானால், அக்கல்வி இருப்பதைவிட இல்லாதிருப்பதே மேல் என்று கூறத் தோன்றுகின்றதன்றோ? அது கருதியே வள்ளுவரும், ''கற்றதனாலாய பயன் என் கொல்?'' என்று கேட்டார். உண்மையான கல்வி, பண்பாட்டை வளர்த்தல் வேண்டும்.

கோசல நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும்

இக்கருத்துக்களை மனத்தில் பதித்துக் கொண்டு கம்பன் கூறும் கோசல நாட்டு ஆடவர் பெண்டிர் இரு பாலாரையும் பார்க்க வேண்டும். பெண்டிரை முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம். காரணம், ஒரு நாட்டின் சமுதாய

வாழ்வின் வேராய் இருப்பவர்கள் பெண்களே. வெளிக்குத் தெரியாமல் மரத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவுவது வேர் அன்றோ? அதேபோல, ஆண் மக்களின் வாழ்வு செழிக்க வீட்டினுள் இருந்து உதவுபவர் பெண்டிரேயாகலின், அவர்களை முன்னர்க் காண்போம். கம்பராமாயணத்தின் முதற்செய்யுளில் இக்கருத்தைக் கவிஞன் பேசுகிறான்; கோசல நாட்டுப் பெண்டிர் ஆடவர் என்ற இருபாலாரின் பண்பாட்டைப் பேசுகிறான். பண்பாடு என்பது ஒரு சாராரிடத்தில் மட்டும் இருந்து பயன் இல்லை, எனவே, காப்பியத்தின் முதற்செய்யுளில் இக்கருத்தைப் பேசுவதால், மக்கள் பண்புடையவர்களாய் வாழ வேண்டும் என்பதில் கவிஞன் எத்துணைக் கருத்துடையவன் என்பது விளங்கும்.

ஆச லம்புரி ஐம்பொறி வாளியும்
காசு அலம்பு முலையவர் கண்எனும்
பூசல் அம்பும் நெறியின் புறஞ்செலாக்
கோச லம்புனை நாட்டணி கூறுவாம் (12)

(துன்பத்திற்கு ஏதுவான குற்றங்களைச் செய்யும் ஐம்பொறிகளும், பெண்களின் கண்களும் தவறான வழியில் செல்லாத கோசலம்.)

என்ற கவிதையால், 'ஆண்மக்களுடைய ஐம்பொறிகளும் மகளிரின் கண்ணாகிய பொறியும் நன்னெறியினின்றும் பிறழாத கோசலநாடு' என்று கூறுகிறான்; இதிலும் ஒரு சிறப்புத் தந்தே பேசுகின்றான். 'ஆசு அலம் புரி' என்றதால், 'துன்பத்திற்கேதுவான குற்றத்தைச் செய்யும் இயல்புடையனவாகிய ஐந்து பொறிகளும் என்கிறான். இவ்வைந்து பொறிகளும் (உடம்பு, வாய், கண், மூக்கு, செவி) குற்றம் செய்யும் இயல்புடையனவாயினும், இவற்றை அவ்வாடவர்கள் அடக்கி ஆளும் திறம் கூறப்பட்டது காண்க. ஆடவர் குற்றம் நீங்கின பண்பாட்டை உடையவர் என்று கூறிய கவிஞன்,

பெண்டிரின் கண்கள் நன்னெறியினின்று வழுவாதன என்றுங் கூறினான். கண்கள் கூட முறையற்றனவற்றைக் காண மறுக்கும் என்பதால், அவர்கள் பண்பாட்டிற்குக் கவிஞன் ஓர் எல்லை காட்டிக் கூறிவிடுகிறான். இப்பெண்டிருக்கும் ஆடவருக்கும் மிகுந்த கல்வியறிவும் உண்டு என்று கவிஞன் கூறப்போகிறான் என்றாலும், கல்வி அறிவுகளினும் சிறந்து வேண்டப்படுவது ஒழுக்கமே யாகலின், அதனை முதற் பாட்டிலேயே தெளிய உணர்த்தி மேற்செல்லுகிறான்.

பெண் கல்வி

இனிக் கவிஞன், அவர்கள் பெற்றுள்ள பண்பாட்டிற்குத் துணை செய்த கல்வியைப்பற்றிக் கூறுகிறான். அந்நாட்டில் பெண்டிரும் நிறைந்த கல்வியைப் பெற்றிருந்தனர் என்று கூறுகிறான் கவிஞன். வேறு எந்த நூலிலும் காண இயலாத முறையில் இக்கருத்தைத் தனியாக ஒரு பாடலில் **கம்பநாடன்** கூறுகிறான்; பெண் கல்வியில் இக் கவிஞனுக்கு இருந்த ஆர்வத்தை என் என்று கூறுவது! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் 'பிளேட்டோ' என்ற கிரேக்கப் பெரியார் தமது 'ரிபப்ளிக்கு' என்ற நூலில் கூறியுள்ளது அறிதற்குரியது: "ஆண் மகன் ஒருவனைத் தக்கவனாகச் செய்யும் அதே கல்வி, பெண் மகளையும் தக்கவளாகச் செய்யும், ஏன் எனில், அடிப்படையில் அவர் இருவருக்கும் பொதுத்தன்மை ஒன்றே."[1] அதுவும் **கம்பன்** வாழ்ந்தது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் என்று நினைக்கும்பொழுது நமது வியப்புப் பன்மடங்காகிறது. இப்போது கல்வி முறை இருக்கும் நிலையில் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஒரே

---

1 *You will admit that the same education which makes a man a good guardian will make a woman a good guardian; for their original nature is the same— Yes. PLATO's Republic, Book V.*

விதமான கல்வியைப் பெறுகின்றனர். ஆனால், இம்முறை சிறந்ததன்று எனவும், பெண்டிருக்கென்று தனி முறைக் கல்வி இருத்தல் வேண்டும் எனவும் கூறுகிறவர் இன்றுண்டு. ஆனால், அன்றே **கம்பநாடன்** இதுபற்றிக் கூறியுள்ளான். **'பொருந்திய செல்வமும் பொருந்திய கல்வியும்'** பெற்றிருந்தார்களாம் கோசலநாட்டுப் பெண்கள். **'பொருந்து கல்வி'** என்றமையால், அவர்கள் வாழ்க்கை சிறப்புறுதற்குரிய கல்வியைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதை அறிகிறோம். மேலும், **'பொருந்து கல்வி'** என்றமையின், அவர்களிடம் சேர்ந்தமையினாலேதான் அக்கல்வி கூட விளக்கம் அடைந்தது என்றும் கவிஞன் தெரிவித்து விடுகிறான். சிலரிடம் அமைந்திருப்பதால் சில பொருள்கள் சிறப்பை அடைகின்றன அது போலத் தானே சிறக்கும் இயல்புடைய கல்வி அம்மங்கையரை அடைந்தமையின் மேலுஞ் சிறப்பை அடைந்தது என்னுங் கருத்தும் உள்ளடங்கவே 'பொருந்து கல்வி' என்று ஆசிரியன் கூறுகிறான். இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்:

பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்குஎலாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் வைகலும்
விருந்தும் அன்றி விளைவன யாவையே? (67)

இப்பாடலால் கவிஞன் அப்பெண்கள் பெற்ற கல்வி, பண்பாட்டைத் தரும் கல்வி என்ற கருத்தைக் கூறி விட்டான். 'அந்நாட்டு மகளிரிடத்து விருந்தினரை உபசரிக்கும் செயலும், வறுமையால் உதவி வேண்டி வந்தவர்க்கு ஈதலும் அல்லாமல் வேறு என்ன தொழில்கள் இருந்தன?' என்கிறான் கவிஞன். ஆம்! இந்த இரு செயல் களும் பண்பாட்டின் தலையாய வெளிப்பாடு அல்லவா? இவற்றை அவர்கள் செய்கிறார்கள் எனின், இப் பண்பாட்டை எங்கிருந்து பெற்றார்கள்? பொருத்தமான

கல்வியுடைமையின், அதன் பயனாகப் பண்பாடு அமைந்தது என்று கூறுகிறான் கவிஞன். இந்த இடத்தில் விருந்தினர் வருகையைக் கண்ட மகளிர் உள்ளத்து உவகையை உவமானமாகக் கம்பன் கையாளும் திறன் சிந்தித்து மகிழ்தற்குரியது. இரண்டு இடங்களில் அவன் கூறுவனவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்துவிட்டு மேலே செல்வோம்.

விருந்தினர் முகம்கண் டன்ன
விழா அணி விரும்பு வாரும் (46)

விருந்துகண் டுள்ளம் களிக்கும் மங்கையர்
முகம்எனப் பொலிந்தன கமலம் (4184)

விருந்தளிக்கும் பண்பாட்டுச் செல்வத்தின் விழுமிய தன்மையைக் கவிஞன் எப்படி உணர்த்திச் செல்கிறான் பார்த்தீர்களா!

இனி இக் கல்விச்செல்வம் கற்றல் கேட்டல் என்று இரு வகைப்படும் என்பது நாம் அறிந்ததேயாம். கோசல மக்கள் எதனை மிகுதியாகப் பெற்றார்கள் என்பதையும் கம்பன் கூறுகிறான். நம் நாட்டவர்கள், 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என்று கூறினார்கள். இவ்வாறு கூற ஒரு காரணமும் உண்டு. ஒரு மனிதன் ஒவ்வொன்றையும் தானே கற்றல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டால், இவ்வுலகில் உள்ள கலைகளில் ஒன்றைக் கற்கக்கூட அவன் வாழ்நாள் போதாது. எனவே, தானே முயன்று ஒவ்வொன்றையும் கற்றலைக் காட்டிலும், கற்றவரிடத்துக் கேட்டல் மிகவும் எளிது. ஒருவர் பன்னெடுங் காலம் செலவழித்துப் பயின்ற ஒன்றை மிக எளிதாக ஒரு மணியிலோ, இரண்டு மணியிலோ கூற முடியும். அதனைக் கேட்பவர் வருத்தம் யாதுமின்றி அதனை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம் அன்றோ? இதனாலேயே 'கேட்டல் சிறந்தது' என்று கூறினார்கள்.

இத்தகைய 'செவிவழிக் கல்வியே' கோசலத்தில் மிக்கிருந்தது எனக் கவிஞன் கூறுகிறான்.

கேள்விச் செல்வம் துய்த்தல்

பருந்தொடு நிழல்சென்று அன்ன இயல் இசைப் பயன்துய்ப் பாரும்
மருந்தினும் இனிய கேள்வி செவியுற மாந்து வாரும் (46)

காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள் (82)

என்ற அடிகளால் கேள்விச் செல்வத்தை மிகுதியும் துய்ப்பவர்கள் கோசல நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும் என்ற கருத்தைக் கூறுகிறான். கேவலம் பொழுது போக்கின் பொருட்டு இன்று நூல்களைப் படித்தலும், சொற்பொழிவு கேட்டலும் நடைபெறுகின்றன. "**பயனில் சொல் பாராட்டு வானை, மகன், எனல்; மக்கட் பதடி எனல்,**" (196) என்று **வள்ளுவர்** கூறியிருந்தும் இன்று நம்முள் பலரும் இதனைச் செய்ய அஞ்சுவதில்லை. உண்மையில் கேள்வி நமக்குப் பயனுடையதாய் இருப்பின் அன்றி, அது வீண் காலம் போக்குவதேயாகும். எனவே, கோசல மக்கள் கேட்டது, "மருந்தினும் இனிய கேள்வி" என்று கூறப் படுதலால், அமிழ்தம் உண்பவர்க்குத் தப்பாமல் நன்மை விளைப்பதுபோல, இவர்கள் கேள்வியும் தப்பாமல் நன்மை விளைத்தது என்கிறான். 'மருந்தினும் இனிய' என்றது, ஈண்டு நோக்கற்பாலதாம். மருந்து— அதாவது அமிழ்தம்— நாவுக்கு மட்டுமே இனிக்கும். ஆனால், கேள்வியோ, செவிக்கும், உள்ளத்திற்கும்கூட இனிமை பயப்பதாகும். அமிழ்தமோ, உண்ணுங்கால் மட்டுமே இனிக்கும். ஆனால், கேள்வியோ, கேட்கும்போது மட்டுமன்றி அதன் அருமையை எண்ணும்போதும் பேசும் போதுங்கூட இனிக்கும். ஆகவேதான் 'மருந்தினும் இனிய கேள்வி' என்றான் கவிஞன். '**வாயுறை வாழ்த்து**' என்பதொரு வகைப்பாடல் தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்பெறுகிறது. வேம்பும் கடுவும் அன்ன வெஞ்சொல்லால், பின்னர்

நன்மை விளைக்கும் என்ற கருத்தால், இடித்துச் சொல்வ தாகும் இது. கடுமையான சொற்களும் இக்காரணத்தால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளற்குரியன. ஆனால், அவ்வாறு சொல்லப்படும் சொல்லும் இனிமையுடையதாய் இருக்கு மாயின், இன்னுஞ் சிறப்பல்லவா? அதை மனத்துட் கொண்டுதான் கவிஞன், 'இனிய கேள்வி' என்று கூறுகிறான்.

இவ்வாறு மக்கள் இனிய கேள்வி ஞானத்தை எவ்விடங்களிற் பெற்றார்கள் என்ற வினா அடுத்துத் தோன்றுமன்றோ? நல்ல சொல்லைக் காதால் கேட்பதும் அரிதாகவுள்ள இக்காலத்தில் இதுபற்றி அறிய வேண்டுவது மிகவும் இன்றியமையாததாகிறது. கோசல மக்கள் நல்ல கேள்வி ஞானத்தைப் பெறுவதற்கென்றே பல அவைகள் அந்நாட்டில் இருந்தனவாம். 'தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்தல் வேண்டும்' என்று கூறினார், நம் காலத்தில் வாழ்ந்த கவிச்சக்கரவர்த்தி **பாரதியார்**. பாரதியார் கண்ட கனவு புதியதன்று. தமிழ்க் கவிஞர்கள் பரம்பரையாகக் காண்கிற கனவுகளுள் ஒன்றாகும், இது. கம்பநாடனும் கோசலத்தில் இத்தகைய கேள்வி ஞானத் தைப் பரப்பும் அவைகள் இருந்தன என்று கூறுகிறான்.

பட்டி மண்டபம்

மன்னவர் தருதிறை அளக்கும் மண்டபம்
அன்னமென் னடையவர் ஆடும் மண்டபம்
உன்னரும் அருமறை ஓதும் மண்டபம்
பன்னருங் கலைதெரி பட்டி மண்டபம் (154)

என்பதில் நான்கு வகையான மண்டபங்கள் கூறப் படுதலைக் கவனித்தல் வேண்டும். பலநாட்டுச் சிற்றரசர் களும் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் கப்பப் பொருள்களை அளந்து கணக்கிடுகின்ற மண்டபம் ஒரு புறம்;

அன்னத்தை ஒத்த மென்னடையுடைய மகளிர் ஆடுகின்ற நடனமண்டபம் மற்றொரு புறம்; உணர்தற்கரிய அருமையின் அளவை உள்ளத்தானும் கணிக்க முடியாத அளவு பெருமைமிக்க வேதங்களை ஓதுகின்ற மண்டபம் பிறிதொரு புறம்; உரைத்தற்கரிய பெருமை வாய்ந்த பல்கலைகளை ஆராய்ச்சி செய்கின்ற பட்டி மண்டபம் என்பது இன்னொரு புறம். இப்படியாக நான்கு மண்டபங்களைக் காட்டுகிறான் கம்பன் நமக்கு. சமுதாய வளர்ச்சிக்குப் பொருள் அடிப்படையன்றோ? எனவே, கவிஞன் பொருள் குவியும் மண்டபத்தை முதலிற்காட்டி அடுத்து உள்ள எழுச்சியை ஊட்டும் நடன மண்டபத்தைக் காட்டுகிறான். கல்வி சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாததல்லவா? எனவே கல்வியின் சிகரமாகிய மறை ஓதும் மண்டபத்தைக் காட்டுகின்றான். கற்றதனால் மட்டும் பயன் உண்டா? தெளிவு இல்லாமல் நெட்டுருச் செய்துவிட்டதால் நன்மை விளையுமா? எனவே, கற்றவற்றை எல்லாம் வல்லோர் பல்லோருடனுமிருந்து ஆராய்ச்சி செய்து உண்மை காண்பதன்றோ கற்றவர்க்கழகு? பட்டிமண்டபம் என்பது பெரும்பான்மை சொற்போர் நடைபெறும் இடத்தையே குறிக்கும். எனவே, இங்கே குறிப்பிட்ட மண்டபத்தில் கலையாராய்ச்சி நடைபெற்றதென்றும் அதனைக் கேட்பவர் மிகுதியும் பயன் பெற்றனரென்றும் அறிய முடிகிறது.

நுண்கலைகள் (Fine Arts)

இவ்வளவு கல்வி வளர்ச்சியடைந்த நாட்டில் கலையின் சிகரமாய் உள்ள கவிதை தோன்றாமலா இருக்கும்? ஒரு நாட்டின் கலை வளர்ச்சியை அறிவிப்பன அந்நாட்டு மொழியில் தோன்றிய கவிதைகள் என்று கூறுதல் தவறாகாது. கோசலநாட்டில் ஓவியக்கலை மிக்கிருந்தது என்பதை, ''எழுதுசித் திரங்களும் இமைப்பி லாதவே,''

(142) என்ற அடியால் கவிஞன் காட்டுகிறான். எத்துணை அறிவு வளர்ந்த நாடாயினும், அந்நாட்டில் கலைவளர்ச்சி இல்லையாயின், நாகரிகமும் பண்பாடும் நன்கு வளர வில்லை என்றுதான் கூற வேண்டும். நல்ல பண்பட்ட மனமே கலை முகிழ்த்தற்குச் சிறந்த நிலைக்களம். அக்கலைகள் பல திறப்பட்டன. சாதாரணக் கலை யென்றும், நுண்கலையென்றும் கலையை இரண்டாகப் பிரித்தனர் திறனாய்வாளர். உணவு சமைத்தல் முதல் அனைத்தும் கலை எனப்படுமேனும், இவை சாதாரணக் கலைகள் எனப்படும். ஆனால் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம், இசை, கவிதை என்பனவே நுண்கலைகள் எனப்படும். தான் கண்ட கனவு நாட்டில் இத்தகைய நுண்கலைகள் மலிந்துள்ளன என்கிறான் கவிஞன்.

கவிதைக்கலை

கோசலத்தில் மிக்கிருந்த இசைக்கலை பற்றியும், சித்திரக்கலை பற்றியும், நாடு முழுவதும் நிறைந்திருந்த கட்டடக்கலை பற்றியும் கூறிய கவிஞன், இனிக் கவிதைக் கலை பற்றியும் கூறத் தொடங்குகிறான். கோசல நாட்டில் புலவர்கள் நிறைந்துள்ளார்கள். அவர்கள் சிறு நூல் களையும் பாடல்களையும் பாடுவதில் கவனம் செலுத் தாமல், பெருங்காப்பியம் பாடுவதில் முனைந்துள்ளார் களாம். அவர்கள் ஆக்கும் காதைகள் கவிதைகளால் ஆக்கப்படுகின்றனவாம். பெரிய வரலாறுகளைக் கூறுகையில் உரைநடையிலும் கூறுவதுண்டு; ஆனால், கவிதையில் கூறுவது போன்ற அவ்வளவு சிறப்பை அவை பெறுவதில்லை. எனவே, கவிஞன் கோசலத்தில் புலவர்கள் கூறும் வரலாறுகள் அனைத்தும் கவிதை களாகவே உள்ளன என்று கருத்துப்பட, ''காதைகள் சொரிவன செவி நுகர் கனிகள்'' (82) என்று கூறுகிறான். சிறந்த கவிதை செவ்விய ஓசை நயம் உடைதாய் இருக்கும். இன்று அச்சடித்த கடிதத்தில் பொறித்துள்ள

கவிதையை மனத்திற்குள்ளாகவே படிக்கும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ள நாம் கவிதையின் சிறந்த ஒரு பகுதியை அனுபவிக்கத் தவறி விடுகிறோம். கவிஞன் கவிதையை இயற்றும்பொழுது கேட்போரின் காதுகளை நம்பித்தான் 'சப்த ஜாலங்களை'ச் செய்கிறான். எனவே, கவிதையை நன்கு அனுபவிக்க வேண்டுமாயின், வாய் விட்டு, ஒலி காதுகளில் விழும்படியாக, உரக்கப் படிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் கவிதையின் முழுப்பயன் தெரியும். இதை மனத்துட் கொண்ட கவிஞன், 'செவி நுகர் கனிகள்' என்று கூறுகிறான். 'கவிகள்' என்ற பாடமும் உண்டு. காதுக்குள்ளே கனி நுழையுமா என்று தெளிந்த சந்தேக ரசிகர்கள் 'கனி'யைக் '**கவி**'யாக்கி ஆறுதல் அடைந்திருக்க வேண்டும். அதன் பயன்தான் 'கவிகள்' என்ற பாடம். ''செவி நுகர் கனிகள்'' என்பதை நன்கு துய்த்து இன்புற்று மகிழ்ந்தமையாலேதான் பாரதியார்,

இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே

என்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறிப் போந்தார். ஆனதாலேதான் காதுகள் நன்கு கேட்டு அனுபவிக்கக் கூடிய கவிதைகளால் ஆக்கப்பெற்றிருந்தன என்கிறான் கோசல நாட்டுப் புலவர்கள் பாடிய காதைகளைக் கம்பன். சரிதானே?

வெண்மை இல்லை

இதனை அடுத்துக் காண வேண்டிய பயனும் ஒன்றுண்டு; ஒரு நாட்டின் கல்வி நிலை நன்கு அமைந் திருந்தால், அந்நாட்டு மக்களின் அறிவு திண்மை யுடையதாய் இருக்கும். 'கல்வி உடையார் அனைவரும் திண்மை உடையார்' என்று கூறல் இயலாது. கற்றார் அனைவரும் திண்மையுடையராயின், 'கற்றறி மூடர்' என்ற முதுமொழி தோன்றக் காரணம் இல்லை. மேலும், **வள்ளுவப்** பெருந்தகையாரும்,

அரியகற்று ஆசுஅற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு. (503)

என்றல்லவா கூறினார்? 'வெளிறு' என்று ஆசிரியர் இங்குக் குறித்தது 'அறியாமை' ஆகிய தன்மை. கற்றறிவுடைமை மனிதனிடத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அறியாமையைப் போக்கி விடாது என்பதே நம்மவர் கண்ட அனுபவ உண்மை. கல்வி அறியாமையைப் போக்குவதாயின், கற்றார்கள் மிகுதியாக உள்ள நாட்டில் குற்றம் மிகுதியாக இருக்க வழி இல்லை. ஆனால், இன்றைய உலகை மேலாகப் பார்த்தாலும், இக்கூற்று உண்மையற்றது என்பது விளங்கும். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு வீதம் கற்றவரைப் பெற்ற நாடுகளே பேராசை கொண்டு போரைப் பற்றித் தீவிரமாக ஆராய்ச்சி செய்கின்றன. எனவே, கல்வியால் மட்டும் பயனில்லை என்பது கண்கூடு. கோசலத்தில் கற்றார் நிறைந்துள்ளனர் என்று மட்டுங் கூறினால் எங்கே இந்தக் குறைபாடு வந்து விடுமோ என்று அஞ்சிய கவிஞன், 'வெண்மை' அவர்களிடம் இல்லை என்று கூறுகிறான்.

வண்மை இல்லைஓர் வறுமை இன்மையால்;
திண்மை இல்லைநேர் செறுநர் இன்மையால்;
உண்மை இல்லைபொய் உரைஇ லாமையால்;
வெண்மை இல்லைபல் கேள்வி மேவலால். (84)

வறுமை இன்மையால் கொடைச் சிறப்புத் தெரிவதில்லை; போர் இன்மையால் வலிமை தெரிவதில்லை; பொய் இன்மையின் உண்மையின் சிறப்புத் தெரிவதில்லை; கேள்வி ஞானம் உண்மையின் அறிவின்மை இல்லை, என்ற கவிதையால் வெண்மையாகிய அறியாமை அந்நாட்டில் இல்லாமையும் அதற்குரிய காரணமும் நன்கு விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

இதே கருத்தை மற்றொரு வகையாகவும் கூறுகிறான் கவிஞன். ஒருவரை எப்பொழுது கல்வியுடையார் என்று கூறுகிறோம்? தம் பெயரைத் தட்டித் தடவி எழுதத் தெரிந்தவர்களைக் கற்றவர் என்கிறோமா? இல்லையே! அப்படியானால், எவ்வளவு கற்றவர்களைக் கற்றவர் என்று கூற முடியும்? கற்றவர் என்று ஒருவரைக் குறிப்பதே ஓர் ஒப்பு நோக்குச் சொல்லாகும். தம் பெயர் மட்டும் எழுதத் தெரிந்தவர்கூட, அதுவுந் தெரியாதவரை நோக்கக் கற்றவர்தாம். இவரை நோக்க எடுத்த நூலை வாசிக்கத் தெரிந்தவர் கற்றவரென்றே கூறப்பெறுவர். அப்படியானால், கற்றாரென்று யாரைத்தான் குறிப்பது? கோசல நாட்டில் அனைவரும் நன்கு கற்றவராகவே உள்ளனர். ஆகவே, ஒப்பு நோக்கு முறையில் 'கற்றார்' 'கல்லாதவர்' என்று கூறத்தக்கார் ஒருவரும் கோசலத்தில் இல்லையாம்.

கல்லாது நிற்பார் பிறர்இன்மை யின்கல்வி முற்ற
வல்லாரும் இல்லை; அவைவல்லர் அல்லாரும் இல்லை (166)

என்ற பாடலின் மூலம் இவ்வழகிய கருத்தைக் கூறுதல் காண்க.

எனவே கோசல நாட்டில் வாழ்ந்த ஆடவரும் பெண்டிரும் மிகவும் நல்லவர் என்பதும், சிறந்த அறிவும் பண்பாடும் நாகரிகமும் பெற்றிருந்தனர் என்பதும், கல்வியிற் சிறந்தவர் என்பதும், சிறந்த கேள்வி ஞானம் உடையவர் என்பதும் இதுவரை கூறியவற்றால் விளங்கக் காண்கிறோம். ஒரு நாட்டில் மக்கள் எத்தகையவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி எத்தனையோ பெரும் புலவர் தம் கருத்தைக் கூறியதுண்டு. ஆனால், கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பநாடன் கூறும் மக்கட் சமுதாயம் தனிப்பட்ட சிறப்புடன் விளங்குவதை இக்கவிதைகள் அறிவிக்காமல் இரா.

கம்பன் அடிமனக் கருத்து

இத்தகைய சமுதாயத்தைக் கம்பன் படைக்கக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு பார்த்தால் கம்பனது அடிமனத்தை அரித்துக் கொண்டிருந்த ஒன்றைப்பற்றி நமக்குத் தெரியவரும்.

பிற காப்பியங்களில்— தமிழாகட்டும், வடமொழியாகட்டும், பிறமொழியாகட்டும்— நாட்டை வருணிக்கும்போது சிறப்புடைய நாடு என்று சொல்வார்கள். அதில் ஒன்றும் ஐயப்பாடு இல்லை. ஆனால், அந்தச் சிறப்பான நாட்டை வருணிக்கும்போதுகூட 'உடையார், இல்லார்' பிரிவினை இருந்தே தீரும். அந்த உடையார் இல்லார் என்ற பிரிவினையை அறவே ஒழித்துப் புதியதொரு சமுதாயத்தை நிர்மாணித்த பெருமை கம்பனுக்கே உரியதாகும்.

அதனை விரிவாகப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஒரு நாட்டைக் கம்பன் படைப்பதற்கு எது காரணமாக இருந்திருக்கும் என்று சிந்திப்போமேயானால் ஒருசில எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. அந்த எண்ணங்கள் சரியானவைதாம் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், அப்படிப்பட்ட எண்ண ஓட்டம் வருவதைத் தடை செய்ய முடியாது என்பதை மட்டும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

கம்பன் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு. பல்லவர்கள் வீழ்ச்சி அடைந்து, சோழர்கள் அப்போதுதான் தலை தூக்கத் தொடங்கினர். இந்த இடைக் காலத்தில்தான் கம்பன் தோன்றியிருக்கிறான். இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் பெருங்காப்பியம் தோன்றுவதற்குரிய கால கட்டத்தைக் குறிப்பிடும்போது இரண்டு நிலைகளில் பெருங்காப்பியங்கள் தோன்றக்கூடு என்றும் சொல்கிறார்கள்.

முதலாவது ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தினுடைய எழுச்சி அல்லது அந்த சாம்ராஜ்யத்தினுடைய வீழ்ச்சி. இந்த இரண்டு நேரங்களில்தான் பெருங்காப்பியங்கள் தோன்றக்கூடும் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்கேற்றபடி உலக இலக்கியங்களில் உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டு கிறார்கள்.

அந்த அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு பார்ப் போமேயானால் சோழ சாம்ராஜ்யம் தொடங்குகின்ற அந்தக் காலத்தில் தோன்றியவன் கம்ப நாடன்.

சோழ சாம்ராஜ்யம் நானூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஒருவாறு மடிகின்ற காலத்தில் தோன்றியவர் (12ஆம் நூற்றாண்டின் கடைப்பகுதி) சேக்கிழார்.

ஆக, சோழ சாம்ராஜ்யத் தொடக்கத்தில் கம்பனும், அதன் வீழ்ச்சியில் சேக்கிழாரும் இரண்டு பெருங் காப்பியங்களை ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இனி, சோழ சாம்ராஜ்யம் தொடங்குகின்ற காலம் என்றால் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சிக் காலம் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தமிழ்நாட்டின் நிலை எதுவாக இருந்திருக்கும் என்று சிந்திப்போமேயானால் ஒருசில எண்ணங்கள் மனத்தில் ஊசலாடுகின்றன.

சமதர்ம சமுதாயத்தைக் கம்பன் படைத்திருப்பது போல் முன்னும் இல்லை, பின்னும் இல்லை என்று கூறுகிறோம். அதே நேரத்தில் இப்படி ஒரு கற்பனை அவனுடைய மனத்தில் எப்படித் தோன்றிற்று என்று பார்ப்போமேயானால் அன்றைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் இதற்கு இடம் தருகின்றன என்று நினைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

கம்பனுடைய காலம்— அதாவது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சமுதாயம் 'உடையவர்கள், இல்லா

தவர்கள்' என்ற பெரும் பிரிவைக் கொண்டிருந்தது என்பதில் ஐயப்பாடே இல்லை. சங்ககாலம் தொடங்கிப் பன்னிரண்டு, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முடியத் தமிழகத்தில்— உலகத்தில் வேறு எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருப்பது போலத்தான் இவ்வேறுபாடு இருந்திருக்கிறது. உடையவர்கள் ஒரு தனிக் கூட்டமாக இருந்திருக்கிறார்கள். இல்லாதவர்கள் ஒரு தனிக் கூட்டமாக இருந்திருக்கிறார்கள். இல்லாதவர்களிலே புலவர்களாக, அறிஞர்களாக இருந்தவர்கள் இந்த உடையவர்களை அண்டி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். உடையவர்களும் ஏதோ அந்தப் பெருஞ் சொத்துக்கும் தாங்கள் உரிமைக்காரர்கள் என்று நினைக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

இன்று மகாத்மா காந்தி சொல்வதுபோலப் பெரும் சொத்துடையவர்கள் அந்தச் சொத்துக்குத் தாங்கள் உரிமையாளர்கள் என்று நினைக்காமல், அதைப் பாதுகாத்துப் பங்கிட வேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்கள் என்ற தர்மகர்த்தா முறையில்தான் பழந்தமிழ்ச் செல்வர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

கம்பனுடைய காலத்திலும் அப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். கம்பனுடைய வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், அதே நேரத்தில் அவன் தன் காலில் நிற்க முடியாதவனாய், அதாவது அவனுடைய குடும்பம் அவனைத் தனிப்பட்ட முறையில் வாழ வைக்க வாய்ப்பு இல்லாததாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் சடையப்ப வள்ளல் என்ற பெரியதொரு பெருமகனை அண்டித் தன் வாழ்நாளைச் செலவிட்டிருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. சடையப்பரைப் பொறுத்தமட்டில் முழுவதும் கம்பனை மகனாகவே ஏற்றுக்கொண்டு அற்புதமாக வளர்த்தான் என்பதில் ஐயப்பாடு இல்லை. அந்த நன்றிப் பெருக்கைக் கடைசிவரை கம்பன் மறக்கவும் இல்லை.

என்னதான் இருந்தாலும் கம்பனுடைய அடிமனத்தில் ஒரோவழி இந்த எண்ணம் தோன்றித்தான் இருத்தல் வேண்டும். 'தன்னுடைய காலில் நிற்க முடியாமல் தன்னுடைய குடும்பத்தார் தன்னைத் தனிப்பட்ட முறையில், சுதந்திரமாக வாழ வைக்க வாய்ப்பு இல்லாத காரணத்தினால்தானே சடையப்பரைப் போன்ற வள்ளலை அண்டியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது' என்ற மன நெருடல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? உடையார், இல்லார் என்ற இரண்டு பெரும் பிரிவாகச் சமுதாயம் அமைந்திருந்ததுதான் காரணம்.

இந்த நினைவு ஆழமாகப் பதியப் பதியப் பெரும் கவிஞனாகிய அவன், இந்த உடையார்— இல்லார் என்கிற வேறுபாட்டோடு கூடிய சமுதாயத்தில் வாழும்போதே, 'இதெல்லாம் இல்லாத ஒரு சமுதாயம் இருந்தால் எப்படி இருக்கும்' என்ற கற்பனையில் திளைத்திருக்க வேண்டும். அப்படி அவன் கனவு கண்டதனுடைய விளைவுதான் நாட்டுப் படலத்தில் அவன் அமைத்திருக்கின்ற சமுதாயம். இக்கருத்தோடு கோசல நாட்டைக் கம்பன் எப்படி வருணிக்கிறான் என்று பார்க்கும்போது வியப்பு ஒன்றும் நமக்குத் தோன்றுவதில்லை.

இன்னும் சொல்லப்போனால் வால்மீகி கோசலத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆங்கு அவன் புகழ்ந்த நாட்டை
அன்பெனும் நறவம் மாந்தி
மூங்கையான் பேசலுற்றான் என்ன
யான் மொழியல் உற்றேன்

(கம்பன்— 32)

எனக் கம்பன் தனக்கு மூல நூலாகக் கொண்டதாகக் குறிப்பிடும் வான்மீகத்தில் கோசலம் என்ற பெயர் கூறப் படுவதைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான வருணனையையும் வான்மீகி முனிவர் செய்யவில்லை.

அந்த ஒரு சொல்லை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு புதிய நாட்டைக் கற்பனை செய்கின்றான் கம்பன் என்றால், ஆழமான தூண்டுதல் ஒன்று ஏதேனும் இருந் திருக்க வேண்டும். அந்தத் தூண்டுதல்தான் அவன் சமைக்கக் கருதிய கற்பனைச் சமுதாய அமைப்பை, தமிழர்களுக்கு அறிவுறுத்தியது.

அன்றைய நிலையில் வறுமையுடைய மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைக்கூட விற்கத் தயாராக இருந்தார்கள் என்பதைப் பெரிய புராணத்திலிருந்து அறிகிறோம். 7ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார்— பின்னர் சிறுத் தொண்டர் என்று புகழ் பெற்ற பெருமகனார்— தம்முடைய மகனை அரிவதற்கு முன்னர் மனைவியிடம் பேசுவதைச் சேக்கிழார் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டு கிறார்.

'மைந்தர் தமை நினைவு நிரம்ப நிதிகொடுத்தால் தருவாருளரே' (சிறுத்தொண்டர் 56) என்று சொல்கிறார். ஆகவே, நிரம்பப் பொருள் கொடுத்தால் தங்கள் பிள்ளைகளை விற்கத் தயாராக இருந்தார்கள் என்று அறிகிறோம்.

இதற்கு முன்னர், வடநாட்டில் வழங்கும் சுனச்சேபன் கதை இதை நன்கு வலியுறுத்துகிறது. நரபலி இடுவதற்காக ஒரு பிள்ளை வேண்டும் என்று அரசன் அம்பரீடன் பெரும் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிள்ளை வாங்கப் புறப்படு கிறான். மூன்று பிள்ளைகளையுடைய இரிசிகன் தன் முதல் பிள்ளையையும், அவன் துணைவி தன் கடைசிப் பிள்ளையையும் தாங்கள் வைத்துக்கொண்டு இடையில் நின்ற சுனச்சேபனைப் பொருளுக்கு விற்றுவிட்டார்கள் என்று அறிகிறோம். (கம்பன் 599, 601) ஆகவே,

உடையார் இல்லார் இருக்கிற சமுதாயத்தில் இப்படிப் பட்ட குறைபாடுகள் இருந்துதான் தீரும்.

இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் வாங்கிக்கொண்ட கம்பநாடன் இவற்றுக்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தான் போலும். ஆகவே, தான் பாட எடுத்துக்கொண்ட காப்பியத்தில் கோசல நாட்டில் இப்படி ஒரு கற்பனைச் சமுதாயத்தை அமைத்து, பிரச்சனையே இல்லாத சமுதாயம் என்று காட்ட முற்படுகின்றான்.

அது மட்டுமன்று. இப்படி ஒரு கற்பனை நாட்டைப் பாடுவதன் மூலம் பின்னே வளர்ந்து வருகின்ற சோழப் பேரரசு சமுதாயத்தை அமைக்கும்போது உடையார்— இல்லார் வேறுபாட்டை மிகுதிப்படுத்தாததாய் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் கருதியிருத்தல் கூடும்.

அப்படியானால்— அந்தப் பெருங்காப்பியம் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக நின்று சமுதாயம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்று மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகின்ற ஆசானாகவும் அமைந்திருக்கிறது. காப்பியத்தினுடைய பல்வேறு பணிகளில் அறிவுறுத்தல், பயிற்றுவித்தல் முதலான கடமைகளும் இருக்கின்ற காரணத்தினால், தன்னுடைய காப்பியத்தின் தொடக்கத்திலேயே இதனைச் சொல்வதன் மூலம் சோழப் பேரரசில் எப்படிச் சமுதாயம் அமைய வேண்டும் என்பதைக் கவிஞன் கற்பனை மூலம் கண்டான் என்று நினைப்பதிலும் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

இனி, கோசல நாட்டு மக்கள் மேற்கொண்ட வாழ்க்கை பற்றியும் அவர்களது அரசியல் பற்றியும் அடுத்துக் காணலாம்.

கோசல அரசியல்

மக்கள் நிலை

கோசல நாட்டு ஆடவரும் பெண்டிரும் பெற்ற கல்வியையும் அக்கல்வியால் பெற்ற பண்பாட்டையும் கண்டோம்.

இப்பண்பாட்டை அடிப்படையிற் கொண்டு அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும், அவர்கள் பெற்றிருந்த அரசியலையும் இனிக் காண்போம். அரசன் மக்களின் பொருட்டு இருக்கிறான். பழந்தமிழ் நாட்டில் அரச உரிமை பரம்பரைச் சொத்தாகவே இருந்து வந்தது. எனினும், அரசன் தன் விருப்பம்போல ஆட்சி செலுத்தாமல், மக்கள் நலம் கருதியே ஆண்டு வந்தான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கோசலநாட்டு மன்னனும் இவ்விதிக்கு விலக்கானவன் அல்லன். அவன் ஆட்சி சிறக்க உதவியவர்கள் அந்நாட்டு மக்களே. மன்னன் எவ்வளவு சிறந்தவனாயினும், மக்கள் மாண்பில்லாதவர்களாய் இருப்பின், அவன் ஆட்சி சிறவாது. எனவே, கம்பநாடன் தான் படைத்த மன்னனைப் பற்றிக் கூறுமுன்னர் அவனால் ஆட்சி செய்யப் பெற்ற மக்களைப் பற்றிக் கூறுகிறான். ''மன்னன் எவ்வழி மன்னுயிர் அவ்வழி,'' என்று கூறும் பழமொழியைத் திருப்பி வைத்துப் பார்த்தாலும் அஃது

உண்மையாகும். மக்கள் சிறந்த வழி மன்னன் சிறப்பதும், அவர்கள் சிறவாத வழி மன்னன் சிறவாமையும் உண்மையே. எனவே, கோசலநாட்டு மக்கள் எத்தகைய மன்னனைப் பெறத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்பதைப் பேசுகிறான் கவிஞன்.

கோபத்தை வென்றோர்

அரசனது தலையாய கடமை நாட்டில் குற்றங் களைதல் என்பார்கள். **'துட்டர்களை அழித்தலும் சிட்டர்களைப் பரிபாலித்தலும் அரசன் கடமைகளுள் தலையாயவை'** எனச் **சுக்கிர நீதி** கூறுகிறது. ஆனால் கோசல நாட்டு மன்னனுக்கு இத்தகைய வேலை இல்லை என்கிறான் கவிஞன். குற்றம் நிகழ்ந்தால் அன்றோ அதனைக் களைய வேண்டும்? இந்நாட்டில் குற்றம் செய்வாரே யாரும் இல்லையாம். நமக்கே கொஞ்சம் வியப்பாக இருக்கிறதன்றோ? 'மக்கள் என்று இருந்தால், குற்றம் செய்யாதவர்களாக இருக்க இயலுமா?' என்று கூடக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய ஐயம் கவிஞனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே, அவன் அடுத்த அடியில் இதற்கு விடை கூற முற்படுகிறான். மனிதன் எப்பொழுது குற்றம் செய்கிறான்? அறிவை இழந்த பொழுதுதான் குற்றம் செய்கிறான். அறிவை எப்பொழுது இழக்கிறான்? கோபம் வந்தபொழுதுதான் மனித அறிவு பாழ்படுகிறது. எனவே, **கோபமே மனிதன் குற்றம் செய்யக் காரணமாகிறது** என்ற உண்மையை 'பகவத்கீதை'யுங் கூடப் பறைசாற்றுகிறது[2], ஆகலின், ஒருவன் குற்றம் செய்யாதிருக்கச் சிறந்த வழி கோபப்படாதிருப்பதுதான். கோபம் எப்பொழுது வாராமல் இருக்கும்? மனத்தில் தெளிவு இருக்கும்பொழுது தான் கோபத்தை வாராமல் தடுக்க இயலும். கோபமே

---

2 பகவத்கீதை, 2-ஆம் அத்தியாயம், ஸாங்கிய யோகம், பாடல்— 62, 63

வாராமல் இருப்பது என்பது ஒன்று. வந்த கோபத்தை வெளிக்காட்டாமல் இருப்பது ஒன்று. இவ்விரண்டனுள் இரண்டாவது கூறப்பட்டது சிறப்பில்லாத ஒன்று. அது நம்முள் பலரும் செய்கிற ஒன்று. பெரியவர்கட்குக் கோபமே வாராமல் இருக்க வேண்டும். மனத் தெளிவால் அவர்கள் இதனை நிறைவேற்ற முடிகிறது. கோசல மக்கள் சிந்தையில் தெளிவு பெற்று அதனால் கோபம் வாராமல் காத்துக்கொண்டு, அதன் பயனாகக் குற்றம் என்பதையே செய்யாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவிஞன் இதோ சுவைபடக் கூறுகிறான்:

கூற்றம் இல்லைஓர் குற்றம் இலாமையால்;
சீற்றம் இல்லைதம் சிந்தையின் செம்மையால் (70)

குற்றஞ் செய்யாதவர்மேல் கூற்றுவன் செல்வதில்லை என்றமையின், அந்நாட்டு மக்கள் இறப்பதே இல்லை, என்று யாரும் நினைந்துவிட வேண்டா. இறப்பு என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. இங்கே 'கூற்றம்' என்றது அகால மரணத்தையே! 'காலன், கூற்றம்' என்பவை வெவ்வேறு பொருளைக் கொண்ட சொற்கள். கால முடிவிலே உயிர் போவதைக் 'காலன் வாய்ப்பட்டான்'' என்றும், இடைக்கூற்றில் தற்கொலை, தூக்குத் தண்டனை, கொலை முதலியவற்றால் உயிர் போவதைக் 'கூற்றுவன் வாய்ப்பட்டான்' என்றும் சொல்லுவோம். எனவே, அந்நாட்டில் அகாலச் சாவு இல்லை என்றே கொள்ள வேண்டும். அதாவது, அந்த நாட்டில் பழக்க வழக்க ஒழுக்கத்தால் குற்றமிழைத்து அதனால் மீளா நோய்க்காளாகி அகால மரணத்திற்கு ஆளாவதோ, அன்றிச் சமுதாய வாழ்வில் தீய குற்றங்கள் புரிய அதனால் தூக்குத் தண்டனையடைவதோ, அல்லது எவருடனும் கொண்ட பகை காரணமாகக் கொலை செய்யப்படுவதோ இல்லை. காரணம், அந்நாட்டு மக்களின் மனச்செம்மை தான் என்கிறான் கவிஞன். இங்குக் கூறப்பெற்ற

''சிந்தையின் செம்மை' என்பது, வாழ்க்கையில் எத்துணைப் பயன்படக்கூடியது என்பதை நம்முள் ஒவ்வொருவரும் சற்று ஆராய வேண்டும். வாழ்க்கையில் பெற வேண்டிய பேறுகள் அனைத்திலும் தலையாயது சிந்தையின் தெளிவாகும். இது கருதியே போலும் பெரியோர்கள் 'செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவு'[3] என்று கூறினார்கள்! இனி அந்தப் பாடலின் பின்னிரண்டு அடிகளைப் பார்க்கலாம்:

ஆற்ற நல்லறம் அல்லது இலாமையால்
ஏற்றம் அல்லது இழிதகவு இல்லையே!

முன்னிரண்டடிகள் மக்கள் மனத்துச் செம்மையை வெளிப் படுத்தினால், இந்த இரண்டடிகளும் ஆட்சிச் செம்மையை விளக்குகின்றன. அந்நாட்டு மக்கட் பண்பும் ஆட்சிச் சீர்மையும், தீயன புரிய எண்ணிச் செல்வோர்க்குங்கூட அங்கு இடமோ, வாய்ப்போ, வழியோ இல்லாமல், நல்ல செயல்களுக்கே வழி வகுத்து வைத்திருக்கின்றன. எனவே, அந்நாட்டிற்கு நாளுக்கு நாள் 'ஏற்றம்' (உயர்வு) ஏற்படு கிறதே அன்றி ''இழி தகவு'' (மேனின்றவர் தாழ்வது) என்பது சிறிதும் இன்று என்று கவிஞன் கூறுவது எவ்வளவு நயமாய் இருக்கிறது பார்த்தீர்களா!

கள்வர் இல்லை

இந்நிறைவால் அம்மக்கள் பெற்ற பயனைக் கவிஞன் மேலும் கூற முற்படுகிறான். கோசல நாட்டில் மக்கள் தம்முடைய பொருளைப் பாதுகாத்து வைப்பதுகூட இல்லையாம். ஏன் எனில் அப்பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு போக அவண் ஒருவரும் இல்லை. களவு செய்யும் மனப்பான்மையைத் தடுப்பது அத்துணை எளிதன்று.

---

3 குமரகுருபர அடிகளார்; சிதம்பர மும்மணிக் கோவை. பிரபந்தத் திரட்டு, 476.

'இதனை வென்றவர்களைப் போற்றத்தான் வேண்டும். இதனாலேயே போலும் **கள்ளாமை** என்ற அதிகாரத்தை வள்ளுவப் பெருந்தகையார் **துறவற இயலில்** வைத்துப் போனார்! துறந்தேமென்று கூறுவாரும் துறத்தற்கரிய ஒரு மனப்பான்மை போலும் இது! எனவே, கோசல மக்களிடம் இப்பண்பைக் கவிஞன் கூறும்பொழுது நாம் வியப்படையத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

> **கள்வார் இலாமைப் பொருள்காவலும் இல்லை; யாதும்**
> **கொள்வார் இலாமைக் கொடுப்பார்களும் இல்லை மாதோ!**
> (165)

என்று கவிஞன் கூறுகையில் இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று விடுகிறான்.

களவு மனப்பான்மை இல்லாதிருப்பதற்குரிய காரணமும் நன்கு விளங்குகிறது நான்காம் அடியினால். மக்கள் பண்பு எத்துணை உயர்ந்ததாயினும், வறுமை மிக்க வழியும் பசி மிகுந்த வழியும் பண்பாடு விடை பெற்றுக்கொள்ளும். எனவே, இவை இரண்டும் அங்கில்லை என்று கூறுமுகத்தான் தனது கூற்றை நிலை நாட்டுகிறான் கவிஞன். இல்லார் யாரும் இல்லை என்று கூறியதால், பசிப்பிணி இன்றியும் பிறர் பொருளை விரும்புபவர் உண்டு ஆகலின், அத்தகையோரும் இல்லை என்பதை விளக்க, 'கொடுப்பார்களும் இல்லை; ஏன் எனில், கொள்வார் இல்லாத காரணத்தால்' என்று நான்காம் அடியில் அழகாகக் கூறிவிட்டான்.

வறுமையும் பசியும் இல்லாமல் இருந்ததாகப் பறை சாற்றிய ரஷியா போன்ற நாடுகளிற்கூட, அனைவரும் எல்லாச் செல்வமும் பெற்றிருந்தார்கள் என்று கூறுவதற் கில்லை. பெருஞ்செல்வமும் பெரிய அதிகாரமும் படைத்த ஆட்சியாளரும், ஆகாரத்தைத் தவிர வேறு வசதியற்ற ஆளப்படுவோரும் அந்நாட்டில் உண்டு என்பதை நா

அறிவோம். இதனாலேயே அந்நாட்டில் அடிக்கடி போராட்டங்கள் ஏற்படுவதைப் பற்றிக் கேள்விப்படு கிறோம். ஆனால், இத்தகைய குறைபாடுகூடத் தான் கண்ட கனவு நாட்டில் இல்லை எனக் கவிஞன் கூறுகிறான்.

எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்த லாலே
இல்லாரும் இல்லை உடையார்களும் இல்லை மாதோ! *(166)*

என்ற இப்பாடலில் அனுபவப் பொருளாகிய பெருஞ் செல்வத்தை அனைவரும் ஒருசேரப் பெற்றிருந்தனர் என்பதும், எனவே பிறர் பொருளை விரும்புவார் யாரும் இல்லை என்பதும் நன்கு விளங்குவது காண்க. எத்துணைச் செல்வம் பெற்றிருப்பினும், மனநிறைவு இல்லாதவர்களும் உண்டு. அத்தகையார் இந்நாட்டில் இல்லை என்பதை முன்னரே குறித்துவிட்டான் கவிஞன்.

இனி அடுத்துக் காண வேண்டுவது, இந்நாட்டின் அரசனைப் பற்றியதாகும். கோசலநாட்டு அரசியல் பரம்பரையாய் வந்த ஒன்று என்பது, முன்னரே குறிக்கப் பெற்றது. பரம்பரையாய் வரும் இதில் நன்மையும், தீமையும் உண்டு. அரசியல் நுணுக்கங்களை அறிந் திருக்கும் வாய்ப்புப் பரம்பரை அரசியலில் உண்டு. 'மகன் அறிவு தந்தை அறிவு'[4] என்ற **நாலடியார்** முதுமொழி இதற்கு நல்ல சான்று பகர்கிறது. ஆனால், தந்தைக்குப் பிறகு மைந்தனுக்கு அரசுரிமை வந்தே தீரும் என்ற கட்டுப்பாடு ஒரோவழித் தீமை பயத்தலும் உண்டு. எப்படியும் இச்செல்வம் தம்மை அடைந்தே தீரும் என்ற உறுதி காரணமாக அஞ்சாமல் தவறு செய்ய முற்படுபவரும் உண்டு அல்லவா? எனவே இங்குக் கூறப்பெற்ற குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தை மட்டும் மேற்கொண்டு அரசியல் அமைந்

---

4 நாலடியார் 367.

திருந்தது என்று கூறுகிறான் கம்பநாடன். இது எவ்வாறு என்பது பற்றிப் பின்னர்க் காண்போம்.

நாட்டை ஆளும் மன்னன் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாக் கடப்பாடுகள் சில உண்டு. அவற்றை வரிசைப் படுத்துகிறான் கவிஞன்.

முறைஅறிந்து அவாவை நீக்கி முனிவுழி முனிந்து வெஃகும்
இறைஅறிந்து உயிர்க்கு நல்கும் இசைகெழு வேந்தன்... (50)

[மரபையும் வரி வாங்கும் நீதியையும் அறிந்து, வரிப் பணம் என்று பேராசையுடன் சேகரிக்காமல், கோபிக்கும் நேரத்தில் கோபித்து, உயிர்கட்கு இரங்கும் புகழ் பெற்ற மன்னன்.]

அரசன் கடமை

நீதியாகிய சட்டத்தை அரசன் நன்கு அறிந்திருத்தல் மிக இன்றியமையாததாகும். சட்டத்தினும் மேற்பட்ட ஒன்று 'மரபு' எனப்படுவது. ஒரு நாட்டில் ஒரு காலத்தில் ஏற்பட்ட சட்டம், அதே நாட்டுக்குக் கூடச் சில காலம் கழித்துப் பயன்படும் என்று கூறுவதற்கில்லை. அவ்வாறாயின், ஒரு நாட்டுச் சட்டம் பிறிதொரு நாட்டுக்கும் ஏற்றதாகும் என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் அறியாமை வேறு இல்லை. அந்த அந்த நாட்டின் மரபுகளை அரசன் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த வந்த கவிஞன், **'முறை அறிந்து'** என்று கூறுகிறான். இம்மரபை அறிந்து இதன் வழி வாழாமல் தடுப்பது ஒருவனுடைய அவா அல்லது ஆசையாகும். தன்னைப் பற்றியும் தனது நலத்தைப் பற்றியும் ஓயாது நினைப்பவன், பிறர் பொருட்டு வாழ முடியாததாகலின், **அவாவை நீக்கி** என்று கவிஞன் அடுத்துக் கூறினான். இனிக்

கோபம் என்பது தனி மனிதனுக்குத் தீங்கிழைக்கக்கூடிய ஒன்று. "சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி" (306) என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். இந்தச் சினங்கூடச் சில சமயங்களில் வேண்டப்படுவதாகும். பலருடைய நலனைக் கருத வேண்டிய அரசன், அப்பலர் நலத்திற்குக் கேடு செய்யும் சிலரைக் கோபிக்கத்தான் வேண்டி வரும். ஆகவே, 'முனிவுழி முனிந்து' என்று கூறினான். இவை அனைத்தையும் நன்கு செய்யும் அரசன்கூடப் பொருளாசை காரணமாகப் பிறருக்குத் தீங்கிழைத்து விடுதல் கூடும். பொருளாசை அவ்வளவு எளிதில் விடக்கூடிய ஒன்றன்று. எனவே, கவிஞன், "வெஃகும் இறை அறிந்து" என்று கூறினான். அரசன் எவ்வளவு வரிப்பணம் வாங்க வேண்டும் என்பது பற்றி இன்றுகூடத் திட்டமான முடிவு ஒன்றும் இல்லை. மக்களுடைய கொடுக்கும் சக்தி, அரசனுடைய செலவிடும் வழிகள், கால நிலை, சூழ்நிலை என்ற இவற்றை ஒட்டி மாறுபடும் இயல்புடையது வரி அளவு. எனவே, இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கிக் கவிஞன் "வெஃகும் இறை அறிந்து" என்று கூறிப் போனான்.

இந்த இடத்தில் அரசன் தன்மையைப் பற்றிக் கவிஞன் கிட்கிந்தா காண்டத்தில் அரசியற் படலம் 14ஆம் பாட்டில் கூறுவதை ஒப்பு நோக்கிக் கற்பது பயனுடையதாகும்.

நாயகன் அல்லன்; நம்மை
நனிபயந்து எடுத்து நல்கும்
'தாய்'என இனிது பேணித்
தாங்குதி தாங்கு வோரை!
ஆயது தன்மை ஏனும்
அறவரம்பு இகவா வண்ணம்
தீயது வந்த போது
சுடுதியால் தீமை யோரை!

அரசன் தான் ஒரு தலைவன் என்று கருதப்படக்கூடியவனாய் இருந்துவிடக்கூடாது. 'ஈன்றெடுத்து ஊட்டி வளர்க்கும் தாய் இவன்' எனக் கருதும்படி அன்பு நிறைந்தவனாக மக்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டும். இதுதான் முறை என்றாலும், குற்றம் நேர்ந்த இடத்துக் குற்றம் புரிந்தோரை அறத்தினது எல்லை கடவாதபடி தண்டிக்கத் தயங்கக்கூடாது. அன்பு நிரம்பியவர் எனினும், அறத்தாறு செல்லவே அருங்கடன் அரசர்க்கு என்பதை நன்றாகப் புலப்படுத்துகிறான் கவிஞன்!

இத்துணைச் சிறப்பும் உடையானே அரசன் என்று மட்டும் கம்பநாடன் கூறியிருப்பானேயாகில், அவன் ஒரு சிறந்த அரசனைப் பற்றி மட்டும் கூறினவனாவானே தவிரத் தான் படைத்த கனவு நாட்டின் ஒப்பற்ற அரசனைப் பற்றிக் கூறினவன் ஆகமாட்டான். எனவே, அவன் கூறும் தனிச் சிறப்புடைய அரசனைப் பற்றிக் காண்போம்:

இவ்வொப்பற்ற மன்னன் குடிகளுக்கு எவ்வாறு பயன்பட்டான் என்பதைக் கூற வந்த கவிஞன்,

தாய்ஒக்கும் அன்பில்; தவம்ஒக்கும் நலம்ப யப்பில்;
சேய்ஒக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி உய்க்கும் நீரால்;
நோய்ஒக்கும் என்னின் மருந்துஒக்கும்; நுணங்கு கேள்வி
ஆயப்புகுங்கால் அறிவொக்கும் எவர்க்கும் அன்னான். *(171)*

'குடிகளிடம் கைம்மாறு கருதாமல் அன்பு செலுத்தலினாலும், அவர்கள் கேளாமலும் அவர்கட்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்தலினாலும் தாயாய் உள்ளான்; குடிகள் செய்த தவமாவான் அவர்க்கு நலஞ்செய்வதில்; அவர்களை முன்னின்று செலுத்தலின் மகன் போல்வான்; குற்றம் உடையாரைத் தண்டித்தலால் நோயாவான்; தண்ணளி செய்தலின் மருந்து போல்வான்; அரசியல் தொடர்புள்ள

வற்றையும் பிறவற்றையும் ஆராயும்பொழுது அறிவு போல்வான்' என்று கூறுமுகத்தான் சிறந்த அரசனுக்குரிய பண்பாடுகள் அனைத்தையுங் கூறி விட்டான். இத்தகைய அரசனை மக்கள் எவ்வாறு விரும்பினார்கள் என்பதை அறிய வேண்டாவா? அதற்கும் விடை கூற முற்படுகிறான் கவிஞன்.

மன்னனே இறைவன்

அரசனைக் குடிகட்குத் தாய் என்று கவிஞன் கூறியது எத்துணைப் பொருத்தம் உடையது என்பதை ஆய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். அடைமொழி தாராமல் கூறி விட்டாலும், தலையாய தாய்மாரை மனத்துட்கொண்டே கவிஞன் கூறுகிறான். 'பால் நினைந்து ஊட்டுபவள்' அல்லளோ தலையாய தாய்? குழந்தை பசித்து அழுத பிறகு பால் தருபவள் இடைப்பட்டவள் அல்லளோ? தன் குடிமக்கட்கு வேண்டும் நலத்தை அவர் வாய்விட்டுக் கேட்குமுன்னரே செய்கிறான் கோசல நாட்டு மன்னன். அதுவும், சமயமறிந்து, அந்தச் சமயத்திற்கு வேண்டும் நன்மையின் திறம் அறிந்து செய்கிறானாம். இவ்வாறு செய்வதை அம்மன்னன், தான் மன்னவனாய்ப் பிறந்து விட்டமையின் தன் கடமை என்று நினைந்து செய்ய வில்லை; உள்அன்போடு செய்கிறான். அதிலும், ஒரு பொழுது ஒரு நன்மையைக் குடிமக்கட்குச் செய்துவிட்டுப் பின்னர் என்ன பயனை எதிர்பார்க்கலாம் என்று நினைப்பவர் உண்டு. கைம்மாறு கருதிச் செய்யப்படும் ஒரு நலம் நல்லதேயாயினும், சிறந்தது என்று கூறுவதற் கில்லை. எனவே, கோசல மன்னன் அன்பு, கைம்மாறு கருதாத அன்பு, என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறாமல், 'தாய் அன்பு' என்றுமட்டும் கவிஞன் கூறிவிட்டான். அடுத்து, "தவம் ஒக்கும் நலம் பயப்பில்," என்றான். குடிகள் விரும்பினாலும், சிலவற்றை உடன் செய்தல்

ஆகாது. அதே செயலைச் சில நாள் கழித்துச் செய்தால் பெருநன்மை விளையலாம். இதனை அவர்கள் அந்த நேரத்தில் அறியார்களாயினும், பின்னர் அறிய முடியும். தவம், செய்தவனுக்குத் தப்பாமற்சென்று பயன் தருமேனும், அவன் விரும்பிய நேரத்தில் வருவதில்லை. எனவே, தசரதன் காலமறிந்து உதவி செய்தலின் "தவம் ஒக்கும்," என்று கூறப்பட்டான்.

பிள்ளைகளைப் பற்றிக் கூற வந்தான் ஒரு கவிஞன். "இந்த உலகத்திலும் இசையொடு வாழ்ந்து மறு உலகத்திலும் இடம் பெறுவார் யார் எனில் பகைவரும் கண்டு விரும்பத்தக்க குற்றமற்ற நல்ல பண்பாட்டை உடைய குழந்தைகளைப் பெற்றவரே," என்னும் கருத்துப்பட,

இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறுஇன்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரே

(அகநானூறு, 66)

எனப் பாடினான். எனவே, கோசல மக்கள் இம்மையிலும் புகழுடன் வாழ்ந்து, மறுமை இன்பமும் விடாமற் பெறப் பேருதவி செய்கிறான் அம்மன்னன் எனில், அம்மன்னன் அவர்கட்கு மகன் போன்றுள்ளான் என்று கவி கூறுவதில் தவறில்லை அன்றோ? மகன் போலவும் தாய் போலவும் மட்டும் இருந்துவிட்டால் மன்னன் கடமை முற்றுப் பெற்றுவிடுமா? எனவே அவன் கடமையை நிறைவேற்றும் பொழுது நோயாகவும் காட்சி அளிக்கிறான். உடம்பில் நோய் எப்பொழுது வருகிறது? ஏன் வருகிறது? தகாத செயலைச் செய்தால் நோய் வருவது உறுதி. உண்ட உணவு சீரணியாமல் இருக்கவும், மேலும் உண்டால் தவறு அன்றோ? அப்பொழுது அசீரணமாய் நோய் வருகிறது. அந்நோய் கண்ட பொழுது யாரும் உண்ண

மாட்டார்; பட்டினி கிடப்பர். அந்த நிலையில் நோய் தானாகவே நீங்கிவிடும். எனவே அசீரணமாகிய நோய் வரும் பொழுது துன்பம் போலக் காணப்படினும், பிறகு நன்மையையே செய்கிறது. அதேபோலக் குற்றம் செய்தவர்களை மன்னன் தண்டிக்கிறான்; ஆனால், அவர் கட்குக் கொடுமை செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தால் அன்று; அவர்களைத் திருத்திப் பணி கொள்ளும் நோக்குடனேயே தண்டனை அளிக்கிறான். எனவே, தண்டனை தரும் பொழுது அது கொடுமை உடையதாகக் காணப்படினும், பின்னர் நன்மை விளைக்கவே பயன் படுகிறது. ஆதலின், 'நோய் ஒக்கும்' என்றான் கவிஞன்; அடுத்து 'மருந்து ஒக்கும்' என்றும் கூறுவதால் நாட்டிற்கு நன்மை தருவது எனில், அந்த நேரத்தில் மக்கள் அதை விரும்பாவிடினும் அவன் செய்யத் தவறுவதில்லை என்ற குறிப்பைப் பெற வைக்கிறான். மருந்து உண்ணும் பொழுது கடுங்கசப்பாய் இருப்பினும், பின்னர் நன்மை விளைப்பது போல, அவனும் மக்கள் அந்த நேரத்தில் விரும்பவில்லை எனினும், பிற்பயத்தல் கருதி நலம் செய்கிறான் என்றான். இறுதியாக, 'நுணங்கு கேள்வி ஆயப்புகுங்கால் அறிவு ஒக்கும்' என்று கூறியது மிகச் சிறந்ததாகும். நுட்பமான பொருள்களையும், பிறர் வாயிலாய்க் கேட்ட செய்திகளையும் ஆராயும்போது இன்றியமையாதது எது? மனிதன் விலங்கு இனத்திலிருந்து வேறாகப் பிரிக்கப்படுவது எதனால்? ஆராயும் அறிவாலே தான் அன்றோ? அந்த அறிவாய் விளங்குகிறானாம் அம்மன்னன்.

கம்பநாடன் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் தமிழ் நாட்டில் முடியாட்சிதான் நிலைபெற்று இருந்தது; முடியாட்சியிலும் பரம்பரையாய் அரசுரிமை இறங்கி வரும் முடியாட்சியே நிலைபெற்றிருந்தது. ஆகலின், மன்னனைப் பொறுத்தவரை அவன் முழுவன்மை பெற்ற கடவுளாகவே மதிக்கப் பெற்று வந்தான்.

புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலிய சங்க இலக்கியங்களைக் கற்பவர், தமிழ் மன்னர்கள் எவ்வாறு தமிழர்களால் மதிக்கப் பெற்று வந்தார்கள் என்பதை அறிய முடியும், **கரிகாற் பெருவளத்தான்** என்ற பேரரசனின் வன்மையை இதோ **கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்** என்ற புலவர் **'பட்டினப்பாலை'** என்ற பாடலில் பாடுகிறார், அம்மன்னன் போர்த்திறம் காணுங்கள்:

பைங்கிளி மிழற்றும் பாலார் செழுநகர்
தொடுதோல் அடியர் துடிபடக் குழீஇக்
கொடுவில் எயினர் கொள்ளை உண்ட
உணவில் வறுங்கூட்டு உள்ளகத் திருந்து
வளைவாய்க் கூகை நண்பகல் குழறவும்
அருங்கடி வைப்பின் ஆர்கவின் அழியப்
பெரும்பாழ் செய்தும் அமையான் மருங்குஅற
மலைஅகழ்க் குவனே கடல்தூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே.

(பட்டினப்பாலை, அடி, 264-272)

[பசிய கிளிகள் தங்கியிருக்கும் அரிய ஊரில் காலில் செருப்பணிந்த வீரர்கள் புகுந்து நெற்கூடுகளைக் கொள்ளை இட்டுவிட, அந்த நெல்லற்ற காலிக்கூடுகளில் கோட்டான்கள் தங்கி நடுப்பகலிலும் கூவும்படி ஊரைப் பாழடித்தும் மனம் அமைதி அடையாதவனாகி மலையைப் பறிப்பான்; கடலைத் தூர்ப்பான்; வானையும் வீழ்த்துவான்.]

இதில் உயர்வு நவிற்சியணி இருப்பினும், பண்டைத் தமிழ் மக்கள் மன்னனுடைய வன்மை பற்றி யாது கருதினார்கள் என்பதற்கு இப்பாடல் தக்கதோர் எடுத்துக் காட்டாகும். இவ்வாறு வன்மையும் படைவலிமையும் உடையவர்களாய் இவ்வரசர்கள் இருந்தமையின்,

இவர்கள் நல்வழி ஒழுகவேண்டிய கடப்பாடும் மிகுதியாயிற்று. பலமில்லாத அரசன் தவறான வழியில் சென்றால், அதனால் தீங்கடைபவர் ஒரு சிலரேயாவர். ஆனால் எல்லாவித வன்மையும் படைத்த அரசன் குடிகள் பொருட்டுத்தான் அரசாள வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லையாயின் அதனால் விளையுங் கேடும் எல்லையற்றதாய் முடியும், இது கருதியே ஒரு புலவர் அரசன் ஒருவனுக்கு அறிவுரை வழங்க முற்படுகிறார்.

நெல்லும் உயிர்அன்றே, நீரும் உயிர்அன்றே;
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்;
அதனால்,
யான்உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே

(புறம், 186)

என்ற இப்பாடலில் இரண்டு உண்மைகளை ஆசிரியர் குறித்துள்ளார். ஒன்று, அரசன் மக்களுக்கு உயிர் போன்றவன் என்பது; இரண்டாவது, அவ்வாறு உணர வேண்டிய கடப்பாடு சாதாரண அரசனுக்கன்று; நல்ல படை வன்மை படைத்தவனுக்கே என்பது. இவற்றுள் முதலாவதை எடுத்துக் கொள்வோம். அரசன் மக்கட்கு உயிர் போன்றவன் என்பதை வெற்று உவமையாக மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளலாகாது. உடம்பைக் காட்டிலும் உயிர் சிறப்புடையதென்பதை யாவரும் அறிவர். அதே கருத்தைத்தான் ஆசிரியர் இங்கும் பேசுகிறார். சாதாரண மக்களைக் காட்டிலும் அரசன் சிறந்தவன். உயிரின் விருப்பம் போல உடம்பு இயங்கும் இயல்புடையது. அதே போன்று அரசன் விருப்பம் போலக் குடிகள் நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்ற உண்மை நினைவில் இருத்த வேண்டுவது.

சங்க காலத்துக்குப் பின்

மன்னனுக்குரிய இத் தனிச் சிறப்பு சங்க காலத்தி லிருந்த தமிழ் மக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பெற்ற ஒன்றாகும். இன்னும் பிற்காலத்திலும் இக்கருத்தே தமிழ் நாட்டில் நிலவி வந்தது என்பதற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன. **"மன்பதை காக்கும் நன்குடி"** (காட்சிக் காதை, 103) என்று **சிலப்பதிகாரம்** பேசு கின்றது. பத்தாம் நூற்றாண்டினதாய **'சீவக சிந்தாமணி'** இக்கருத்தை,

> **உறங்கு மாயினும் மன்னவன் தண்ஒளி**
> **கறங்கு தெண்திரை வையகம் காக்குமால்** (248)

என்றே கூறிச் செல்கிறது; 'உடல் இளைப்பாறும்பொழுது உயிர் உறங்காமல் இருந்து உடலைக் காக்குமாறு போல அரசன் குடிகளைக் காண்கிறான்; அவனுடைய ஆணை காக்கிறது' என்பதே இப்பாடலின் பொருள்.

அடுத்துப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பெரிய புராணமும்,

> **மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்குஎலாம்**
> **கண்ணும் ஆவியும் ஆம்பெருங் காவலன்**
> (திருநகரச்சிறப்பு, 14)

என்றே கூறுகிறது. மக்கள் பொருட்டு ஆட்சி செலுத்தும் ஒரு மனிதனை அவர்கள் விருப்பின் வண்ணம் ஆளுபவன் என்று கருதாமலும், கூறாமலும், அதற்கு மறுதலையாக அவர்கள் தலைவன் என்றும் உயிர் என்றும் கண் என்றும் கூறுவது அக்காலத்தில் தமிழர் தம்முடைய அரசனை எவ்வாறு கருதினர் என்பதை நமக்கு வலியுறுத்துகிறது. இம்மட்டோ? ஒரு நாடு அரசன் இல்லாமல் வாழ

முடியாது என்றுகூட அன்றைத் தமிழர் நினைத்தனர். சங்கப் புலவராய **பரணர்**, தம் காலத்தில் ஒரு காட்சியைக் காண்கிறார். **சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்** என்ற சேர மன்னனும், **வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி** என்ற சோழனும் தம்முள் சண்டையிட்டு இருவருமே போர்க்களத்தில் இறந்துவிடுகின்றனர். போரிடுபவர்கள் இறந்து படுதல் இயற்கைதான். எனினும், புலவராய பரணர், இவ்வரசர்களை இழந்த இவர்களுடைய நாடுகள் எவ்வாறு வருந்தும் என நினைந்து அந்நாட்டுக்காகத் தாம் வருந்துகிறார்.

> **சாந்தமை மார்பில் நெடுவேல் பாய்ந்தென**
> **வேந்தரும் பொருதுகளத்து ஒழிந்தனர்; இனியே**
> **என்னா வதுகொல் தானே கழனி!**
> ....
> **யாணர் அறாஅ வைப்பில்**
> **காமர் கிடக்கைஅவர் அகன்றலை நாடே!**
>
> (புறம், 63)

அரசன் இறந்துபடின் நாடு வருந்தும் என்று நினைப்பது, அவனை உயிர் என்று கருதும் கருத்துக்கு இசையவே அமைந்துள்ளது. சங்ககாலத்தில் காணப்படும் இதே கருத்து, சேக்கிழார் பெருமானாலும் வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

> **மன்னனை இன்றி வைகும் மண்ணுலகு எண்ணும் காலை**
> **இன்னுயிர் இன்றி வைகும் யாக்கையை ஒக்கும் என்பார்**

என்று அப்பெருமான் **மூர்த்தி நாயனார்** புராணத்தில் (29) பாடுகிறார். ஒரு பாத்திரத்தின் கூற்றாக இவ்வடிகள் அமைந்திருப்பினும், சோழப் பேரரசின் முதலமைச்சர் இவ்வாறே கருதியிருப்பார் என்று நினைப்பதில் தவறு

இல்லை. சேக்கிழாருக்கு முற்பட்டுச் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டு வந்த **நம்மாழ்வாரும்** "திருவுடை மன்னரைக் காணின் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்," (திருவாய் மொழி, 4-ஆம் பத்து; 7-ஆம் பாடல்) என்று பாடுகிறார். ஆகலின், தமிழர் கருத்தேயாகும் இது என்பதில் தடை இல்லை.

கம்பன் புரட்சி

சங்ககாலத்தில் தொடங்கிப் பிறழாது வரும் இக்கொள்கை, முதன் முதலாகக் கம்பநாடனால் உடைத்து ஒதுக்கப்படுகிறது. இன்று நம்முட் பலராலும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் 'குடியாட்சி'க்கு அவனால் வித்திடப்படுகிறது. 'குடியாட்சி' என்ற சொல்லை, அவன் பயன்படுத்தவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால், குடியாட்சியின் உட்பொருளை நன்கு அறிந்து அதனை அவன் கூறுகிறான். மக்கள் ஆட்சியில் உள்ளதாகப் பறை சாற்றப்படும் மாண்புதான் என்ன? இத்தகைய ஆட்சியில் 'அரசன்' என்ற பெயரில்லாமல் 'தலைவன்' என்ற பெயரில் ஒரு தலைவன் உண்டு. அற்றைநாள் அரசனுக்குரிய அனைத்து அதிகாரங்களும் இக்குடியாட்சியில் உள்ள தலைவனுக்கும் உண்டு. அவ்வாறாயின் இருவருக்கும் வேற்றுமையே இல்லையா? இருக்கத்தான் செய்கிறது. எந்த மக்களைப் பழைய கால மன்னன் ஆட்சி செய்தானோ, அந்த மக்கள் அந்த மன்னனை விரும்பினாற்கூட நீக்கவியலாது. அவனாக இறந்தால் ஒழிய, அவன் செங்கோலனாயினும், கொடுங் கோலனாயினும், அம்மக்கட்கு விடுதலை இல்லை. ஆனால், இற்றை நாள் குடியாட்சித் தலைவன் இவ்வாறு அமைந்தவன் அல்லன். மக்கள் விரும்புகிற வரை அவன் தலைவன்; விரும்பாவிடில், அவனை அப்பதவியினின்று மக்கள் நீக்கிவிடலாம். இதுவே, அடிப்படையில் இருவருக்கும் உள்ள வேற்றுமை. மக்கள் விரும்புகிற வரை

தான் அரசனாக ஒருவன் இருந்தான் என்றால், அவனை மக்கட்கு உயிர் என்று எவ்வாறு கூற முடியும்? உடம்பு விரும்புவதை உயிர் செய்வதில்லையன்றோ? உயிர் விரும்புவதையன்றோ உடம்பு செய்கிறது!

எனவே, மக்கள் விருப்பப்படி மன்னன் இருக்கிறான் என்றால், அவனை உடம்பு என்று கூறி, அவனால் ஆளப் படும் மக்களை உயிர் என்று கூறுவதுதான் முறையாகும்.

இம்மாதிரி பல காலமாகக் கூறப்பட்டு வந்த உவமையை மாற்றிவிடுவதால் கம்பநாடன் அரசியல் உலகில் ஒரு பெரும் புரட்சியைச் செய்துவிடுகிறான்.

வழக்கமாக மன்னனை உயிர் என்றும் மக்களை உடல் என்றும் உருவகித்த முறையை மாற்றி, ஆணையிடும் உயிராக மக்களையும், ஆணையின் வண்ணம் ஒழுகும் உடம்பாக மன்னனையும் ஆக்கிய பெருமை கம்பநாடனுக்கே உரியது.

அதிலும், பெரிய சக்கரவர்த்தியாகிய தசரதனை அல்லவா இப்படி வெற்றுடம்பாகச் செய்துவிட்டான் கம்பன்!

வயிரவான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்
உயிர்எலாம் தன்னுயிர் ஒப்ப ஓம்பலால்
செயிர் இலா உலகினில் சென்று நின்றுவாழ்
உயிர்எலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான் *(177)*

தசரதனை உடம்பாக உருவகித்தது மட்டுமல்லாமல், அவ்வுடம்புக்குக் கட்டளையிடும் உயிர்களாக அக்கவிஞன் கூறியவை மக்களுடைய உயிர்கள் மட்டுமல்ல; ''சென்று நின்று வாழ்உயிர் எலாம்'' என்று கூறியதால், அஃறிணை உயர்திணை ஆகிய இருவகை உயிர்களையும் தசரதனை ஆட்டிப்படைக்கும் உயிர்களாகக் கூறிவிட்டான். இந்தக்

கருத்தை மேலும் வலியுறுத்த வேண்டி இன்னும் விளக்க மாக அயோத்தியா காண்டத்தில்,

> **வையம் மன்னுயி ராகஅம் மன்னுயிர்**
> **உய்யத் தாங்கும் உடல்அன்ன மன்னவன்** *(1423)*

என்று தெளிவுறுத்துதல் ஒப்பிட்டு உணர வேண்டுவ தாகும். இவ்வாறு கூறுவதால், 'மக்கள் விருப்பம்போல ஆட்சி செய்தான்', என்பதும் பெற்றாம். மேலும், குறிப்பாக, அவர்கள் விரும்பியதாலேயே அரசனாய் இருக்கவியன்றது என்பதும் பெற்றாம்.

அரசியல் அமைப்புக்களைக்கூடக் கவிஞன் தனது **'தீர்க்கதரிசனத்'** தன்மையால் *Prophetic power* பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே காண முடிகிறது என்ற கொள்கைக்குக் கம்பநாடனுடைய இந்த இரண்டு அடிகள் நல்ல சான்றாகும்.

இலட்சிய நாடும் நகரமும்

தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை நாடு, நகரம் பற்றிய வருணனைகள் மிகுதியாக உள்ளன. சங்கப் பாடல்களில் மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப் பாலை என்னும் இரண்டும் நகர வருணனையை உயர்வு நவிற்சியோடு மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன.

இவை முறையே மதுரையையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் பாட எழுந்தவை. இந்த ஊர்களை விரிவாக வருணிப்பதற்கு முன்னர் இவ்வூர்களைச் சுற்றி யுள்ள இடங்களையும் ஓரளவு விவரித்துள்ளன.

இவற்றுள் நாடு, நகர் என்று எடுத்துக்கொண்டு தனிப் பட்ட நாடாக ஒரு பகுதியைப் பிரித்து, வருணிப்பதற்கு உதிரிப் பாடல்களான சங்கப் பாடல்களில் அதிக வாய்ப்பு இல்லை என்பதனை அறியலாம்.

என்றாலும், ஐந்திணைப் பிரிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு நில வருணனை செய்வதன்மூலம், நாட்டு வருணனையையும், அந்தப் பெயர் இல்லாவிட்டாலும், பாடியுள்ளார்கள் என்பது தெளிவு. இங்கு நாட்டை அரசியல் அடிப்படையில் பிரிக்கவில்லை.

இந்த அடிப்படைதான் பின்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்களுக்கு நாடு, நகர வருணனை செய்ய அடித் தளமாக அமைந்தது. சங்கப் பாடல்களில் வரும் நில

வருணனைகளில் இயற்கைக் காட்சிகளை மட்டும் வருணிக்காமல் அந்த நிலங்களில் வாழும் மனிதர்கள், உணவு வகைகள், வாழ்க்கைமுறை, எண்ண ஓட்டம், மேற்கொண்ட தொழில் என்பவை பற்றியும் விரிவாகப் பாடியுள்ளனர்.

திணைப் பிரிவு செய்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், தெய்வம், உணாவே, மா, மரம், புள், பறை முதலானவற்றைக் கருப் பொருள் என்ற தலைப்பில் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே நில வருணனை என்பது மிக விரிந்த நிலையில் பாடப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில் தவறில்லை.

உதிரியான சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெறாமல் நீண்டிருக்கின்ற மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப் பாலை, ஆற்றுப்படைகள் ஆகியவற்றுள் காணப்பெறும் நில (நாடு) வருணனைகளும் நகர வருணனைகளும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு திருப்புமுனை ஆகும்.

இந்த வளர்ச்சி, காப்பிய வடிவு பெற்ற சிலப்பதிகாரத்திலும் மணிமேகலையிலும் தனிப்பட்ட முறையில் ஏனோ இடம் பெறவில்லை. மதுரை, காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்ற இரண்டு நகரங்களில் வாழும் மேட்டுக்குடி மக்களின் வாழ்க்கை முறையை விரிவாகப் பாடும் சிலம்பு, பாண்டிய நாடு, சோழநாடு என்ற அடிப்படையில் பொதுவாகப் பேசவில்லை.

இவ்விரு காப்பியங்களை அடுத்துத் தோன்றிய உதயணன் கதையில் (பெருங்கதை) தனியாக இவ் வருணனைகள் பாடப்பட்டிருந்தனவா, இல்லையா என்று அறிய வாய்ப்பில்லாமல், காப்பியத்தின் முற்பகுதி கிடைக்கவில்லை.

இதனை அடுத்துத் தோன்றியவை பக்தி இயக்கக் காலப் பாடல்கள். அவற்றுள் இந்த வருணனைகள் எதிர்

பார்த்தல் நியாயமில்லை; என்றாலும், மலைவருணனை, மருதநில மக்கள் வருணனை என்பவைபற்றி ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றன திருஞானசம்பந்தர் தேவாரப் பாடல்கள்.

முழுமையாக, காப்பிய வடிவில் முதன்முதலில் தோன்றியது கம்ப நாடனின் இராமாவதாரக் காப்பியமே ஆகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் துளையமாடிய கம்பநாடன், நாட்டையும் மக்களையும் தனித் தனியே வருணிக்க வேண்டும் என்ற புதுமையை முதன்முதலில் புகுத்து கிறான்.

மன்னராட்சி நன்கு வளர்ந்து செம்மைப்பட்ட நிலை யில் கம்பன் தோன்றியவன்; ஆதலின், கோசல நாட்டை யும் அயோத்திமா நகரத்தையும் வருணிப்பதில் பெருங் கவனம் செலுத்துகிறான்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய மொழிக் காப்பிய இலக்கியங்களிலும் காணப்படாத சில புதுமைகளைக் கவிச் சக்கரவர்த்தி தன் காப்பியத்தில் புகுத்துகிறான்.

சங்க இலக்கியங்களில் வரும் இயற்கை வருணனை, மக்கள் வருணனை என்பவற்றுள் தன்மைநவிற்சி அணியே இடம் பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

மருதநில மக்கள், நகர மக்கள் என்ற வேறுபாட்டை மதுரைக் காஞ்சி முதலிய நூல்களில் காணலாமேனும், எப்படி வாழ்ந்தார்களோ அதனை அப்படியே கவிஞர்கள் பாடியிருப்பதைக் காண முடியும்.

'சுவர்க்க நீக்கம்' (*PARADISE LOST*) 'தெய்வீக இன்பியல்' (*DIVINE COMEDY*) போன்ற காப்பியங்களில் முறையே சுவர்க்கம், நரகம் என்பவற்றின் வருணனை களும் இத்தாலிய நாட்டின் ஒரு பகுதி வருணனையும் இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம்.

சுவர்க்க, நரக வருணனைகள் முற்றிலும் கவிஞனின் கற்பனை; ஆகலின், பிறவற்றோடு ஒப்புமை காண வழி யில்லை. 'தெய்வீக இன்பியல்' நூலில் தாந்தே (DANTE) நகர வருணனை, நரக வருணனை என்று அடுத்தடுத்துக் காட்டுவது மேனாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு கூறாகும்.

எந்த வகையில் பார்த்தாலும் நாடு நகர வருணனை செய்யும்பொழுது இயற்கைக்கும் நடைமுறைக்கும் மாறு படாமல், அதே நேரத்தில் ஈடு இணையற்ற இலட்சியத் தன்மை வாய்ந்த நாடு, நகரம் என்பவற்றைக் கம்பன் படைத்ததுபோல வேறு எந்தக் காப்பியமும் (தமிழில்கூட) படைக்கவில்லை.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாமஸ் மூர் 'உட்டோப்பியா' (UTOPIA) என்ற பெயரில் ஒரு கற்பனை நாட்டைப் படைக்கிறார். 'உட்டோப்பியா'வில் ஒரு நகர அமைப்பு, அந்நகரில் வாழ்கின்ற உழவர், தொழிலாளர் முதலியோர் வாழ்க்கை முறை, நீதி பரிபாலனம், ஒருவர்க்கொருவர் நட்புக்கொண்டு வாழும் இயல்பு, பிறரிடம் அம்மக்கள் கொள்ளும் உறவு முறை போல்வனவற்றைப் பற்றி விரிவாகப் பேசியுள்ளார்.

இவர் (தாமஸ் மூர்) எந்த அளவு கம்பனைப் பின் பற்றிச் செல்கிறார் என்பது கற்று மகிழ வேண்டிய பகுதியாகும்.

நிலம், பொழுது இரண்டனையும் முதற்பொருள் என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பினும், நாடு என்று சொல்லும்பொழுது ஏனையோரைப் போல இத்தமிழர்கள் நிலம், இயற்கை என்பவற்றை முதன்மையாகக் கொள்ள வில்லை என்று நினைய வேண்டி உள்ளது.

நாடு ஆக ஒன்றோ; காடு ஆக ஒன்றோ;
அவல் ஆக ஒன்றோ; மிசை ஆக ஒன்றோ;
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை; வாழிய நிலனே !

(ஔவையார்) புறநானூறு—187

இப் புறப்பாடல் மூலம் அவ்வளவு பழைய காலத்திலேயே ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அங்கு வாழும் மக்களைப் பொறுத்தது என்பதனை இத்தமிழர்கள் அறிந் திருந்தனர் என்று யூகிக்க முடிகின்றது.

நாட்டில் வாழுகின்ற மக்களும் அரசர்களும் செம்மை வழி நிற்கவில்லை என்றால், பிற வளங்கள் எவ்வளவு இருந்தாலும் அவற்றால் பயனில்லை என்று மற்றொரு புறப்பாடல் கூறுகின்றது.

வேந்தரும் பொருது, களத்து ஒழிந்தனர், இனியே
என் ஆவது கொல் தானே— கழனி
ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்
பாசவல் முக்கி, தண்புனல் பாயும்,
யாணர் அறாஅ வைப்பின
காமர் கிடக்கை அவர் அகன்தலை நாடே?

(புறநானூறு— 63)

இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால்

நாடென்ப நாடா வளத்தன; நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு

(திருக்குறள்— 739)

என்று வள்ளுவன் கூறும்பொழுது 'நாடா வளத்தன' என்பதற்கு 'உழைக்காமல் பெறுகின்ற செல்வம்' என்று

குறிப்பிடும் உரையாசிரியர் கூற்றுக்கு மேலும் ஆழமான பொருள் உண்டோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

நாடு என்ற அதிகாரத்தின் முதற் பாடலில் 'தள்ளா விளையுள்' பற்றிக் கூறிய வள்ளுவர், அடுத்துத் தக்கார் என்று கூறுவதன் மூலம் இக்கருத்தை வலியுறுத்து கின்றார்.

விளைச்சல் முதலியவற்றை 1, 2, 6, 8 ஆய குறட்பாக் களில்— (இயற்கை வளம்) பேசிய வள்ளுவர், ஏனைய பாக்களில் மக்கள் (மன) வளத்தையே பேசுகிறார்.

'வளத்தன' என்பது அஃறிணை முற்றே ஆயினும், உயர்திணைக்கு உரிய முடிபாகப் பொருள் கொள்ள லாமோ என்றும் தோன்றுகிறது.

சிறந்த நாடு, மண் வளத்தால் தள்ளா விளையுள் பெற்றிருப்பது போல, மக்கள் மன— வளம் இயல்பாகப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அதனைத்தான் நாடா வளம் என்று சொல்கின்றாரோ என்றுகூட நினைக்கத் தோன்று கிறது.

எத்துணை வளம் இருப்பினும் மக்கள் மனவளம் இல்வழி அது பயனற்றதாகும் என்று கருதிய தமிழர், அந்த இயற்கை வளத்திற்குக்கூட மக்கள் மனவளமே காரணம் என்று கருதினதாக நினைக்க முடிகிறது.

சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட்டு ஆகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே

(பொருநர்— 246-8)

இவ்வடிகள் இவ்வாறு நினைக்கத் தூண்டும்.

'ஆக' என்ற வினை எச்சம் 'புரக்கும்' என்ற பெயரெச்சத்தோடு இயைவதைப் பார்த்தால் இந்த

விளைச்சலுக்குக் காரணம் சோழனுடைய ஆட்சிச் சிறப்பே என்று ஆசிரியர் பெற வைக்கிறார்.

இக்கருத்துக்களையெல்லாம் நன்கு சீரணித்துக் கொண்ட கம்பநாடன், சங்கப் புலவர்களும் ஏனையோரும் காணாத ஒரு கற்பனை நாட்டை— பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தாமஸ் மூர் காண முயன்ற நாட்டைப் படைக்க முயல்கிறான்.

வேடிக்கை என்னவென்றால், அவன் தனக்கு மூல நூலாகக் கொண்டதாகக் குறிப்பிடும் வான்மீகத்தில் நாட்டைப் பற்றி ஒரே ஒரு வரிதான் உள்ளது.

பழைய தமிழ் மரபுப்படி தான் புதிதாகக் கண்ட ஒன்றனைக்கூடத் தான் கண்டதாகக் கூறாமல்

ஆங்கு அவன் புகழ்ந்த நாட்டை
அன்பெனும் நறவம் மாந்தி
மூங்கையான் பேசலுற்றான் என்ன
யான் மொழியல் உற்றேன் (32)

என்றே பாடுகிறான்.

எனவே, வான்மீகியும் தமிழ்ப் புலவர்களும், ஏன் மேனாட்டு புலவர்களும் கற்பனை செய்யாத ஒரு நாட்டை, நகரைக் கம்பன் அமைக்கின்றான்.

நாட்டின் சிறப்பைக் கூறும்பொழுது மண்வளத்தை விட, மக்கள்-மன-வளத்தைப் பெரிதாகப் பாடிய புறப் பாடலோ, திருக்குறளோகூட, கம்பன் மக்களின் தலையாய பண்பு என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே, பெரிதாகப் போற்றும் ஒரு பண்பைச் சுட்டிக் காட்டியதாகத் தெரிய வில்லை.

உட்பகையின்மை, மடியின்மை, பெருமுயற்சி என்பவற்றை அடிப்படைப் பண்புகளாக, நாட்டு மக்களின் இலக்கணமாகக் கூறும் இடத்தில் வள்ளுவர் '**புலனடக்கத்தை**' உயர்த்திப் பாடவில்லை.

இவர்கள் யாரும் கூறாத முறையில்

ஆசலம் புரி ஐம்பொறி வாளியும்
காசு அலம்பும் முலையவர் கண் எனும்
பூசல் அம்பும் நெறியின் புறஞ் செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்று அணி கூறுவாம் (12)

என்று கூறும்பொழுது, ஏனையோரைவிடக் கம்பன் மிக உயர்ந்து காணப்படுகிறான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

வள்ளுவர் காலத்தில் தமிழருடைய நாகரிகமும் வாழ்வு முறையும் மிகச் சிறந்து வளர்ந்திருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், சமுதாய வாழ்க்கை, நகர வாழ்க்கை என்பவை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வளர்ந்திருந்தது போல் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

எனவேதான், 'மெய்யுணர்தல்', 'அவா அறுத்தல்' முதலிய அதிகாரங்களை 'அறத்துப்பாலில்', 'துறவறவியலில்' வைத்தாரோ என்றும் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

சிறிய கிராமங்கள், ஓரளவு வளர்ச்சி அடைந்த சிறு நகர்கள் என்பவைதாம் சங்க காலத்தில் மிகுதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். மதுரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் போன்ற நகர்கள் விரல் எண்ணிக்கையில் அடங்குவனவாகவே இருந்தன.

எனவே, அதிகப்படியான மக்கள் கூடி வாழும் பெரு நகரம், அதனில் இயல்பாகத் தோன்றும் போட்டிச் சமுதாயம் (Competitive Society) என்பவற்றால் விளை

யும் ஊறுகளைப் பல்லவர் காலத்தை அடுத்து, சோழா காலத் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்த கம்பநாடன் நன்கு அறிய முடிந்தது.

எனவே, வள்ளுவன் அமைக்காத முறையில், சங்கப் புலவர்கள் கற்பனை செய்யாத வகையில் நாடு நகர் பற்றிக் கூறத் தொடங்கும் பொழுதே,

பொறிகள் புறஞ்செலா

மக்கள் வாழ்கின்ற கோசலம் என்று அமைக்கின்றான்.

தமிழ், வடமொழி, இன்னும் பிற மொழிக் காப்பியங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும் நாட்டு வருணனையில் மக்கள் சிறப்பைச் சொல்லும் பொழுது ''பொறிகள் புறஞ்செலா மக்கள் வாழ்கின்ற நாடு'' என்று பாடியவன் கம்பன் ஒருவனேயாவான்.

பல பாடல்களில் இயற்கை வருணனையை ஈடு இணையின்றிப் பேசுகிறான் கம்பன் என்பதனை அறிவோம். அவற்றுள் இரு பாடல்கள் நம் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவே உள்ளன:

சேல் உண்ட ஒண்கணாரில் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்,
மால் உண்ட நளினப் பள்ளி, வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை,
கால் உண்ட சேற்றுமேதி கன்று உள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பால் உண்டு, துயில, பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் பண்ணை

ஈரநீர் படிந்து இந்நிலத்தே சில
கார்கள் என்ன, வரும் கருமேதிகள்,
ஊரில் நின்ற கன்று உள்ளிட மென்முலை
தாரை கொள்ளத் தளிர்ப்பன சாலியே (44, 56)

இவ்விரு பாடல்களும் நாட்டு நடைமுறையில் ஒரு சிறப்பான பகுதியைக் குறிக்கின்றன.

மேய வந்த எருமைகள், நன்கு மேய்ந்த பிறகு ஊரில் உள்ள தம் கன்றுகளை நினைக்கின்றன. அந்நினைவு தோன்றியவுடன் அவற்றின் மடியில் இருந்து பால் சுரக்கின்றது.

இவ்வாறு ஒழுகிய பால் அன்னத்தின் மழலைப் பிள்ளை உண்பதற்கும், சாலி நெல் நன்கு தழைத்து வளர்வதற்கும் காரணமாக, அமைகின்றது.

ஆனால் சாலியும், அன்னக் குஞ்சும் உண்பதற்காக அவ்வெருமைகள் இப்படிப் பாலைத் தரவில்லை. எங்கேயோ இருக்கின்ற கன்றை நினைத்ததால் சுரந்த பால் எருமையோடு எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத நெல்லுக்கும் அன்னக் குஞ்சுக்கும் பயன்படுகிறது என்று கவிஞன் பாடுவது வெறும் கற்பனையாக மட்டும் தோன்றவில்லை.

சமுதாயத்தின் மேட்டுக் குடியினராகிய பெருவணிகர், பெருந் தொழிலதிபர் என்பவர்கள் ஒரு வணிகத் தொழிலையோ தொழிற்சாலையையோ தொடங்கி நடத்துகிறார்கள் என்றால், அது அவர்களும் அவர்கள் குடும்பத்தாரும் அவர்கள் மக்களும் பயனடைய வேண்டும் என்ற கருத்தினாலேயே யாம்.

பெருவணிகம் என்பது சில நூறு பேருக்கும், பெருந் தொழில் என்பது சில ஆயிரம் பேருக்கும் வாழ்வளிப்ப தாக அமைகின்றதை இன்றும் காண்கிறோம்.

இப்பெரு மக்கள் தம் குடும்பம், உறவினர் என்பவர் வாழ்வு கருதித்தான் தொழிலைத் தொடங்குகிறார்கள். ஆனால், அதனால் பயனடையும் ஆயிரக் கணக்கானவர் தொழில் முதல்வருடன் எவ்விதத் தொடர்பும் உடையவர் அல்லர்.

அதேபோலச் சாலியும் அன்னக் குஞ்சும் எருமையுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் பெற்றிராவிடினும் அதன் பயனை அனுபவிக்கின்றன.

வளமுடைய பெருங்குடி மக்கள் மேலும், மேலும் தம் தொழின் முறையைப் பெருக்குவதன் மூலம் பலருக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் கம்பருடைய இவ்விரு பாடல்களிலும் அமைந்து கிடக்கின்றது என்னலாம்.

இவ்வாறு பாடுவதனை இலக்கியத் திறனாய்வாளர் குறிப்பு (**Suggestion**) என்று கூறுவர்.

மேலை நாடுகளில் வாஷிங்டன், நியூயார்க், லண்டன் நகரங்களில் குற்றங்கள் பெருகுவதற்கான காரணங்களை ஆய்ந்த உளவியலார் 'வறுமைக் கோட்டிற்குக்' கீழ் உள்ள சிறுவர்கள் இளைஞர்கள் ஆகியோர் பொழுது போக்கு வதற்கோ விளையாடுவதற்கோ அறிவு வளர்க்கும் கல்வியைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கோ வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாக் காரணங்களாலேயே அவர்கள் தம்முள் சண்டை இடுதல், சிறு சிறு குற்றங்கள் இழைத்தல் முதலியவற்றில் ஈடுபடுகின்றனர் என்று கண்டு கூறி யுள்ளனர்.

ஆகவே, நகர அமைப்பில் சிறார்கள், குழந்தைகள், மகளிர், இளைஞர்கள்— வாழ்வை வளர்த்துக் கொள்ளும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள நேரம் போக— எஞ்சிய நேரங்களில் சிறந்த முறையில் பொழுதுபோக்க விளையாட்டரங் கங்கள் முதலியன அமைதல் வேண்டும் என்னும் தற்கால அறிவியலார் கூற்றை மெய்ப்பிப்பது போல் அமைந்துள்ள பாடல்:

பந்தினை இளையவர் பயில்இடம்,— மயில்ஊர்
கந்தனை அனையவர் கலை தெரி கழகம்,—

சந்தன வனம் அல, சண்பக வனம் ஆம்;
நந்தன வனம் அல, நறை விரி புறவம் (79)

என்பதாம்.

பொருந்து கல்வியும் செல்வமும் பூத்த பெருந்தடங்கண் பிறை நுதலார் ஒருபுறம் பந்து பயிலிடம், கலை தெரி கழகம்— இவை மக்கள் வளம்; கலம் சுரக்கும் நிதியம், நிலம் பெருக்கும் வளம், நன் மணி சுரக்கும் பிலம்— இவை இயற்கை வளம்.

இத்துணை வளம் இருந்தும் நெறி கடவாதவர்களாய், குறிக்கோள் அழியாதவர்களாய், காதைகள் சொரியும் செவிநுகர் கனிகளை உண்டு தேக்கெறிகின்ற உயர் பண்பு உடையவர்களாக அந்நகர மக்கள் வாழ்ந்த காரணத்தினாலேதான் அங்குக் குற்றம் இல்லை; கூற்றம் இல்லை. சிந்தையில் செம்மை உடையவர் ஆகலின் சீற்றம் எழ இடம் இல்லை. பல் கேள்வி மேவலான் அவரிடை வெண்மை இல்லை.

கீதை கூறும் சம திருஷ்டி வாழ்க்கையை அனைவரும் மேற்கொண்டார்கள் என்று கூறுவதனால் குறிக்கோள் தன்மை பெற்ற ஒரு நாட்டை, அந்நாட்டில் உள்ள நகரத்தை, நகர மக்களை எப்படிப் படைக்க வேண்டும் என்பதனைக் கம்பன் தனக்கே உரிய முறையில் எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

இத்தகைய குறிக்கோள்தன்மை பெற்ற நாட்டை, மக்களை, அவர்கள் வாழும் முறையைப் படைத்துவிட்ட கவிஞன், இவ்வனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து இவற்றின் எப்பகுதியிலும் எந்த ஒரு சிறு குறைகூட இல்லை என்று நிலைநாட்ட விரும்புகிறான்.

இதுவரை சொல்லிய பகுதிகளில் மக்கள் மனவளம் கூறியிருப்பினும் கோசலம், அயோத்தி மக்களுடைய

ஆன்மீக வளம் தனிப்படப் பேசப் பெறவில்லை. எனவே, அதனையும் சேர்த்துச் சொல்ல விரும்பிய கவிஞன் நகரப் படலத்தின் ஆறாம் பாடலில் ஈடு இணையற்ற முறையில் இதனைச் சொல்கிறான்.

அருள், அறம் என்பவற்றைத் துணைக்கொண்டு, ஐந்தும் அவித்து, பொங்கு மாதவமும் ஞானமும் பெற்றவர்கள் அனைவரும் வாழ்வின் குறிக்கோள் ஆகக் கருதுவது வீடுபேறே ஆகும்.

கற்றோர், கல்லார், நல்லார், தீயோர், உடையார், இல்லார் ஆகிய அனைவருக்கும் புகலிடமாக அமைவது செங்கண் மால் திருவடியே ஆகும்.

அச்செங்கண்மாலே தன் இருப்பிடத்தை விட்டு இங்கு வந்து பிறந்து அளப்பருங் காலம் வாழ விரும்பினான் என்று கூறுமுகத்தால் குறிக்கோள் தன்மை பெற்ற நாட்டை, நகரத்தைத் தான் அமைத்த முறை சரியானது என்று காட்டுவது போலச் 'செங்கண்மால் வந்து வாழ்ந்த இடம் இது' என்று கூறுகிறான்.

கடவுள் இங்கு வந்து பிறந்தான் என்று கூறாமல், கடவுளே இங்குப் பிறக்க விரும்பினான் என்று கூறும் வகையில் நாட்டு, நகரச் சிறப்பை ஒப்பற்றதாக ஆக்கிக் காட்டுகிறான், கம்பநாடன்.

2. மன்னன்

அயோத்தி வேந்தன்

தசரதன் சிறப்பு

கம்ப ராமாயணம் என்னும் பெருங்காப்பியத்தில் அளவால் மிகச்சிறு பகுதியைப் பெற்றவன் தசரதன்.

பாலகாண்டத்தின் முற்பகுதியில் தோன்றி, அக் காண்டத்தின் இறுதியில் சில வார்த்தைகள் பேசும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கிறது.

அயோத்தியா காண்டத்தின் முற்பகுதியில் மூன்று படலங்களிலும் அவனுடைய செயல்களே நிறைந் துள்ளன.

அடுத்து வரும் பகுதியில் அவன் இறந்து விடுகிறான். பத்தாயிரம் பாடல்கட்கு மேல் உள்ள அப்பெருங் காப்பியத்தில் காப்பியத் தலைவனின் தந்தையாகிய அவன் பெறும் இடம் சிறிதுதான். ஆம். இராமகாதையில் தயரதனுக்குப் பேரளவு இடம் கொடுக்கமுடியாதுதானே? எனினும், அப்பெருங்காதை நிகழக் காரணமாகிற

பெருமை அவனைச் சேர்ந்தது. அறுபதினாயிரம் ஆண்டு (அதாவது நெடுங்காலம்) ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படும் அவன், எல்லாவகை வலியாலும் மேம்பட்டவன் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தசரதனைப் பேரரசனாகவும், கணவனாகவும், தந்தையாகவும் கம்பநாடன் நமக்குக் காட்டுகின்றான். அவனுடைய செயல் ஒவ்வொன்றிலும் இம்மூன்று நிலைகளும் மாறி மாறி வருகின்றன. அரசியற்படலத்திலேயே அவனது அரச இயல்பைப் பற்றிக் கூறுகிறான் கவிஞன். ஒரு நாட்டின் அரசன், தந்தைக்கு மைந்தனாய்ப் பிறந்த காரணத்தால் மட்டும் அரசனாகிவிடுதல் தவறு. அரசனாதற்குரிய இயல்புகளும் அவன்பாற் பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும். அவ்வியல்புகளுள் தலையாய இயல்பு **கல்வி** என்பதாகும். இதனாலன்றோ வள்ளுவப் பெருந்தகையார், **இறைமாட்சி**யின் அடுத்த அதிகாரமாகக் **கல்வி**யை வைத்துள்ளார்! கோசல நாட்டு மக்களே கல்வியிற் சிறந்தவர்கள் என்றால், அந்நாட்டு மன்னனைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமா? என்றாலும், தனியே அரசனுடைய கல்வி பற்றியும் பேசப்படுகிறது. **''எண்ணில் நுண்ணூல் ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்,''** (172) என்ற அடியால் அரசன் கல்விப் பெருக்கம் பேசப்படுதல் அறியப்படும். இத்துணைக் கல்விப் பெருக்கமும் ஏட்டளவில் நின்றுவிடாமல், அம் மன்னனுக்கு வாழ்க்கையிலும் பயன்பட்டதை நாம் அறிகிறோம். தான் அரசனாகப் பிறந்தமையின் தன் கடன்கள் அதிகப்பட்டன என்பதை உணர்ந்து, அதற்கேற்பவே வாழ்ந்தான் அத் திருவுடைமன்னன்.

தாய்ஒக்கும் அன்பில்; தவம்ஒக்கும் நலம்ப யப்பில்;
சேய்ஒக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி உய்க்கும் நீரால்;
நோய்ஒக்கும் என்னின் மருந்துஒக்கும்; நுணங்கு கேள்வி
ஆயப் புகுங்கால் அறிவுஒக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்.

(171)

என்ற இப்பாடலால் அவ்வரசன் கற்ற கல்வியின் வண்ணம் ஒழுகினான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஏட்டுக்கல்வி மட்டும் அல்லாமல், நுணங்கு கேள்வி யாகிய செவிச் செல்வமும் பெற்றிருந்தமையின், பண்பாடு மிகுவதாயிற்று மன்னனுக்கு. அப்பண்பாட்டால் குடிகட்கும் தனக்கும் உள்ள உறவு முறை எது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டான் தசரதன்.

நாட்டில் பகை இன்மையால் சில சந்தர்ப்பங்களில் நாட்டை ஆள்பவர் கவலை இன்றித் திரிய இடமுண்டாகி விடுகிறது. ஐந்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறை விண்ணப்பம் செய்து நம்மிடம் வந்து வாக்குரிமை பெற வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் பொழுதுகூட நம்மால் தேர்ந்தெடுத்து நாடாள அனுப்பப்படுபவர்கள், தேர்தல் முடிந்தவுடன் தங்கள் வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்க விடுகின்றார்கள். இவ்வாறல்லாமல், பரம்பரை உரிமை யாக அரசியல் கிடைத்துவிடுமாயின், அரசன் ஓயாது குடி நலன் காப்பதற்குத் தூண்டுகோல் யாதுளது? ஒரு வேளை பகைவர்கள் இருப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு அஞ்சியாவது நல்லாட்சி நடத்துவன். பகைவர் இல்லாத பொழுதும் ஓர் அரசன் செவ்வண் ஆட்சி செய்தான் எனில், அதற்கு அவன் பண்பாடு தவிர வேறு காரணம் ஒன்றும் இருத்தற்கில்லை. இதனை மனத்துட்கொண்ட கவிஞன்,

> **எய்என எழுபகை எங்கும் இன்மையால்**
> **மொய்பொருந் தினவுஉறு முழவுத் தோளினான்**
> **வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஓம்பும்ஓர்**
> **செய்எனக் காத்துஇனிது அரசு செய்கின்றான்** (179)

என்று கூறுகிறான். எல்லை மீறிய செல்வமும் மனிதனைக் கெடுத்துவிடும். 'அதிகாரம் கெடுக்கும்; ஏதேச்சாதிகாரம்

முழுவதும் கெடுத்தேவிடும்,' என்று ஆக்டன் பிரபு[5] கூறியதும் "எங்கு செல்வம் குவிகிறதோ, அங்கு அழிவும் தொடங்கு கிறது," என்று 'கோல்ட்ஸ்மித்து'[6] என்ற பெரியார் கூறியதும் "பணத்தின் பெருக்கம் பாவத்தின் பெருக்கம்"[7] என்று மகாத்துமா காந்தியடிகள் கூறியதும், "பட்டம் பதவிகெட்ட மாயை" என்று பாரதியார் இசைத்ததும் நினைவில் இருத்தி நாம் இப்பாடலை நோக்க வேண்டும். அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்யும் ஒருவன் செம்மையாக ஆளுவான் என்பது கூறவியலாதது. அதிலும், அவன் அதிகாரத்தைத் தடை செய்யக்கூடிய பகைவரும் இல்லை எனில், கேட்க வேண்டுமா? எல்லையற்ற அதிகாரம், நீண்ட ஆட்சிக்காலம் என்ற இரண்டுள் ஒன்று இருந்தாலுமே ஓர் அரசன் கெட்டுவிட முடியும். ஆனால், தசரதனுக்கு இவை இரண்டும் இருந்துங்கூட அவன் கெடவில்லை என்கிறான் கவிஞன். 'கெடாது இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? பிறருக்கு நலன் தீங்கு என்ற இரண்டுமே செய்யாத பலர் உண்டே! அது போல இம்மன்னனும் மக்களுக்கு நலத்தையோ தீங்கையோ செய்யாமல் இருந்துவிட்டானோ?' என்பார் ஐயத்தைப் போக்கப் பின் இரண்டு அடிகளைக் கவிஞன் குறித்துவிட்டான். தசரதன் நாட்டை ஆள்வது, 'வறிஞன் ஒருவன் தனக்குரிய ஒரே நன்செய்யைக் காப்பது போல இருக்கிறது,' என்றான். உவமையாகிய இதில் வைத்த சிறப்பெல்லாம் தசரதன் ஆட்சிக்குச் சென்று சேர்கிறது உவமை இலக்கணப்படி.

---

5 *'Power corrupts and absolute power corrupts absolutely.'— Lord Aucton*

6 *Where wealth accumulates there man decay— Goldsmith*

7 *Accumulation of wealth is accumulation of sin— Gandhiji*

உவமையின் பொருள்

'ஒருசெய்' என்பது, அளவால் மிகச் சிறிய இடமாகும்; அத்துடன் உரமிட்டு, நீர் பாய்ச்சி, களை எடுத்து, நன்கு உழைத்துப் பாடுபட வேண்டிய நன்செய் நிலத்தைக் குறிப்பதுமாகும். இந்த இடத்திற் பயிர் செய்து அதில் வரும் வருவாயை நம்பியே வாழ்கிறான் ஒருவன். 'வறிஞன்' என்றதால், அவன் வாழ்வுக்கு இந்நிலத்தை யன்றிப் பிறிதொரு வழியும் இல்லை என்பது பெறப்படும். எனவே, அவன் எவ்வளவு முயன்று இதனைப் பாது காப்பான் என்பது வெளிப்படை. இவ்வுவமையில் பெறப் படும் மற்றொரு பொருளும் உண்டு: வறிஞனுக்கு உவமை யாகத் தசரதனும் நிலத்துக்கு உவமையாக வையகமும் காட்டப் பெற்றுள்ளனர். 'நிலத்தை நன்கு காக்கவில்லை யாயின், அதனால் விளையும் தீமை வறிஞனுக்கே அன்றி, நிலத்துக்கு அன்று. அதுபோல, நாட்டை நன்கு காவா விடில் நாட்டுக்குத் தீமை இல்லை; மன்னனுக்கே தீங்கு நேரிடும்' என்பதன்றோ பொருளாகும்? இஃது உண்மையா? உண்மையில் மன்னன் தவறு இழைப்பா னாயின், மக்களன்றோ அல்லல் அடைவார்கள்? இவ் உவமையில் ஏற்படும் இப்பிழையை அறியாமலா கவிஞன் பயன்படுத்தினான்? அன்று. நாட்டை நன்கு காவாவிடில், அதனால் விளையும் பயனைக் கண்டு நாட்டு மாந்தர் வருந்துவதைக் காட்டிலும் மன்னனாகிய அவன் வருந்தினான். இவ்வாறு பிறர் பெறுந் துயரைத் தான் பெறுவதாக நினைந்து வருந்தின மன்னன் ஆகலின், வேண்டுமென்றே கவிஞன் இந்த உவமையைக் கையாள் கிறான். இத்தகைய அரசனை நினைக்கும்பொழுது பாரதியார் பாடிய அடிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

> **நாட்டு மாந்தர் எல்லாம் தம்போல் நரர்கள் என்று கருதார்**
> **ஆட்டு மந்தை யாமென்று உலக அரசர் எண்ணிவிட்டார்**
>
> (பாஞ்சாலி சபதம்)

என்று அவர் எவ்வளவு மனம் நொந்து பாடினார்! அத்தகைய மன உளைச்சல் இல்லாமல் பிறர் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மன்னனாகத் தசரதன் விளங்கினான் என்பது வெளிப்படை. இந்த உவமையால் இன்னும் பல பொருள்களையும் கவிஞன் விளக்கி விட்டான். நிலத்தைப் பாதுகாப்பவன் தினந்தோறும் அல்லும் பகலும் அதே கவலையாய் இருந்து பாதுகாத்தல் வேண்டும். நிலத்துச் சொந்தக்காரன் நேரில் சென்று கவனிக்காத நிலம் முழுப் பயன் தாராது என்பதை,

செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும் (1039)

என்ற குறளால் வள்ளுவர் குறிக்கிறார். இவ்வாறுள்ள நிலத்தை உவமையாகக் கூறினமையின், தசரதன் நாள் தோறும், அல்லும் பகலும், அரசாட்சியைக் கண் எனக் காத்தான் என்பதும் கூறினானாயிற்று. மேலும், நிலத்தை நிலக்கிழவன் நேரே சென்று பார்த்தல் போலத் தசரதனும் "**காட்சிக்கு எளியனாய் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாய்**" (குறள், 386) வாழ்ந்தான் என்பதும் பெறப்பட்டது.

மாணா உவகையன்

'இத்துணைச் சிறந்த மன்னன், மனைவி மக்களிடம் எவ்வாறு இருந்தான்?' என்பது அடுத்துக் கவனிக்கப்படல் வேண்டும். தசரதன் மனைவி மாட்டுக் கொண்ட அன்புக்கு எல்லையே இல்லை என்னலாம். அவன் அருமை மனைவி **கைகேயி** கீழே விழுந்து பூ உதிர்ந்த கொம்பு போலக் கிடப்பதைக் கண்டு அவன் பட்ட பாட்டைக் கவிஞன் நன்கு வருணிக்கிறான். பெருந்துயரத்தைத் திடீரென்று எதிர்ப்பட்டவர்கள் கையுங்காலும் எழாமல் தவிப்பது போன்று அவனும் அல்லல் உறுகிறான். அவன் துயரம் எதனால் ஏற்பட்டது என்பதை அறியுமுன்னரே பெரிய

பேச்சுக்கள் பேசுகிறான்; "உனக்கு இத்துயரம் இழைத்தவர் யாவராயினும், அவர் என் வாளுக்கு இரையாவர்," என்றும் பேசுகிறான்.

அன்னது கண்ட அலங்கல் மன்னன் அஞ்சி,
'என்னை நிகழ்ந்தது? இவ் வேழு ஞாலம் ஆள்வார்
உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்! உற்றது எல்லாம்
சொன்னபின் என்செயல் காண்டி; சொல் இது' என்றான்

(1499)

தன் மனைவியாகவே இருப்பினும், அவள் அழுதாள் எனின், காரணம் யாது என்று தெரிந்த பின்னர் இவ்வாறு கூற வேண்டுமே தவிரக் காரணம் அறியுமுன்னர்ப் பேசுவது அரசனாகிய அவனுக்கு இழுக்கையே தரும். "ஞாலம் ஆள்வார் மாள்வர்!" என்று அவன் கூறியது **நாடகக்** குறிப்பாக *(Dramatic Irony)* அமைந்து விட்ட தன்றோ? இவ்வார்த்தையின் பொருள் அறியாமல் அவன் பேசிவிட்டான். இறுதியில் நடைபெற்றதென்ன? அவனுக்குத் தீங்கு செய்தவன் அவனேயாகிறான். அதன் பயனாகவே அவன் இறக்கவும் நேரிடுகிறது. எனவே, அவன் கொண்ட எல்லை மீறிய காதலும் அவனுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதை அறிகிறோம். மனைவியிடம் மட்டும் அவன் எல்லை மீறிய காதல் கொண்டான் என்று கூறுவதற்கில்லை. அவன் தான் பெற்ற பிள்ளைகளிடமும் இவ்வாறே அன்பு செலுத்துகிறான்.

இவறலும் மாண்புஇறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதும் இறைக்கு (432)

என்ற குறளின்படி பிற குற்றங்களை அவன் செய்யவில்லை எனினும், 'மாணா உவகை' அவன் அழிவிற்குக் காரணம் ஆயிற்று. இனி வள்ளுவர்,

காதல காதல் அறியாமை உய்க்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் நூல் (440)

என்று கூறிய அறவுரையும் அம் மன்னனால் மறக்கப் பெற்றுவிட்டது. அதாவது, 'அரசன் தான் மிகுதியும் விரும்பும் பொருள் யாது என்பதைத் தன் பகைவர் அறியாதபடி காக்க வேண்டும். அவ்வாறு காவானாயின், அப்பகைவர் அவன் மிகுதியும் விரும்பும் பொருள் வழியாகவே அவனை வஞ்சிப்பர்,' என்பது கருத்து. இக்குறளும் தசரதன் அளவில் உண்மையாகி விட்டதை அறியலாம். அவன் மைந்தர் நால்வர் எனினும், மூத்தவனாகிய இராமன்மேல் கழிபெருங்காதல் கொண்டவன் மன்னன். "மைந்தனை அலாது உயிர்வேறு இலாத மன்னன்" (1514) என்று கூடக் கூறும் அளவுக்கு இராமன் மேல் அவன் கொண்டிருந்த அன்பைப் பிறர் அறியுமாறு நடந்து கொண்டான். இதனால், வஞ்சனைக் கூனி இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி, அதனால் தசரதன் உயிரையே குடித்துவிட்டாள்.

விசுவாமித்திரன் வருகை

மைந்தர் மாட்டுத் தசரதன் கொண்ட அன்பு பல முறை சோதனைக்கு உள்ளாகிறது. ஒரு நாள் அரசன் அரண்மனையில் **விசுவாமித்திர முனிவன்** வந்து தோன்றுகிறான். அவனைக் கண்டவுடன் தசரதன் மிக்க வணக்கத்துடன், பிரமதேவனைக் கண்ட தேவேந்திரன் போல, மிக விரைந்து எழுந்து, மணிகள் பூண்ட தன் மார்பு நிலத்தில் தோய வணங்கினான்; முனிவனை இருக்கச்செய்து, எண்ணரிய உபசரணைகள் செய்தான். இதிலிருந்து தவத்தால் மேம்பட்ட பெரியோர்களிடம் தசரதன் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பு வெளியாகிறது. அவன் விசுவாமித்திரனிடம் மட்டும் இவ்வாறு நடந்துகொண்டான் என்பதில்லை; **கலைக்கோட்டு முனிவன்,** தன்னிடம் என்றுமே தங்கியுள்ள **வசிட்ட முனிவன்** ஆகிய அனைவரிடமும் இவ்வாறே பெருமதிப்புடன் நடந்துகொண்டமை அறிதற்பாலது. புதியவர்களாய் வருபவர்களிடம் அன்பு காட்டினது ஒரு புறம் இருக்க, ஓயாது தன்னுடன் பழகும் வசிட்டனிடமும் எப்பொழுதும் இம் மரியாதையுடன் நடந்துகொண்டது அவன் பெருந்தன்மையை மட்டுமன்றித் தெளிந்தோர்ப் பேணும் சீர்மையையும் காட்டுகிறது. ஏன் எனில், மிகுதியும் பழகும் ஒருவரிடம் அளவு கடந்து விடாமல், மரியாதை குறையாமல் பழகுவது அவ்வளவு எளிதானதன்று. மிகுந்த பண்பாடு உடையவர்கட்கே இது இயலும். எனவே, தசரதன் பண்பாட்டுக்கு இதுவும் ஓர் எடுத்துக்

காட்டு இந்நிலையில் உள்ள ஒருவன் கோசிகனாகிய விசுவாமித்திரன் வந்தபொழுது எத்துணை அன்புடன் அவனை உபசரித்திருப்பான்! இவன் உபசாரத்தால் கோபக்காரனாகிய அம்முனிவனே பெரிதும் மகிழ்ந்து விட்டான். மேலும், அம்முனிவர்பிரான், "உன்பால் ஒரு பயன் கருதி வந்தேன்," என்று கூறினவுடன் தசரதன் பெற்ற மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்து விட்டது.

உரைசெய்யும் அளவில்அவன் முகநோக்கி உள்ளத்தில் ஒருவராலும்
கரைசெய்ய அரியதுஒரு பேருவகைக் கடல்பெருகக் கரங்கள்கூப்பி
அரைசெய்தி இருந்தபயன் எய்தினென் *(323)*

என்று கூறினான். இம்மனநிலையும் எளிதில் வருவ தொன்று அன்று. பிறருக்குப் பயன்படுவர் பலர். ஆனால், அனைவரும் விருப்பத்தோடு அவ்வாறு செய் கின்றனர் என்று கூறுவதற்கில்லை. சிலர் வேறு வழி இல்லாமல் பயன்படுவர்; இன்னுஞ்சிலர் அதில் வெறுப்புக் கொள்ளாமல் பயன்படுவர்; ஆனால், ஒரு சிலர் பயன்படு கிறோமே என்ற மகிழ்ச்சியால் மனம் மகிழ்ந்து பயன் படுவர். தலையாய மனிதர் இயல்பு இம்மூன்றாம் வகையைச் சேர்ந்ததேயாம். அரசனாய் இருப்பது முறை வேண்டினர்க்கும் குறை வேண்டினர்க்கும் அருளுவதற்கே என்று தசரதன் நினைத்திருந்ததால் அன்றோ இவ்வாறு கூறினான்?

இவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன், 'யாது செய்யவேண்டும்?' என்று வினாவிய அரசனுக்கு முனிவன் கூறிய விடை பெருந்தொல்லையாய் முடிந்தது.

'தருவனத்துள் யான்இயற்றும் தவவேள்விக்கு
இடையூறாத் தவஞ்செய் வோர்கள்
வெருவரச்சென்று அடைகாம வெகுளி என
நிருதர்இடை விலக்கா வண்ணம்

'செருமுகத்துக் காத்தி' என நின்சிறுவர்
நால்வரினும் கரிய செம்மல்
ஒருவனைத்தந் திடுதி' என உயிர்இரக்கும்
கொடுங்கூற்றின் உளையச் சொன்னான் *(324)*

தசரதன் சங்கடம்

கழிபெருங்காதல் கொண்ட தசரதனுக்கு நல்ல சோதனையாகும் இது. கேட்டவன் சாதாரண மனிதன் அல்லன். இந்திரனோடும் போட்டி இட்டு, 'மற்றோர் இந்திரலோகத்தை படைப்பேன்!' என்று தொடங்கிய கோசிகன் கேட்கையில் எவ்வாறு இல்லை என்பது? அதிலும் முனிவன் அதிகார தோரணையிற் கேட்கவில்லை; மன்னனைத் 'தந்திடுதி' என இரந்து வேண்டுகிறான். தான் எத்தகைய பொருளைக் கேட்கிறான் என்பதை அறியாத முனிவன் மிகவும் கெஞ்சித்தான் கேட்கிறான். எனினும், அது கூற்றுவன் அழைப்புப்போல இருக்கிறது தசரதனுக்கு. அதிலும் உரிமையுடன் உயிரை விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் எடுத்துச் செல்லும் இயல்புடைய எமன், ஒருவனுடைய உயிரைப் பிச்சையாகக் கேட்பின் என்ன செய்வது? அதனாலேதான் கவிஞன், ''உயிர் இரக்கும் கொடுங்கூற்று'' என்ற உவமையைக் கூறினான். இந்நிலையில் அரசன் யாது செய்வான்? அவன் நிலைமை தரும சங்கடமான நிலைமையாகிவிட்டது முனிவன் கேட்ட பொருளை இல்லை என்று கூறுவதும் தவறு; துணிந்து கூறிவிட்டாலும், அவன் கோபம் என்ன செய்யும் என்று கூறவியலாது. ஆனால், அவன் விருப்பப்படி இராமனைத் தந்துவிடலாம் எனில், அதைவிடத் தன் உயிரையே தர மன்னன் விரும்புகிறான்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தும், பன்னூறு மனைவியரை மணந்தும் இறுதிக்காலம் வரை

பிள்ளை இல்லாமல் இருந்து, கடைசியில் எண்ணரிய தவஞ்செய்து, வேள்வி செய்து பெற்று, அப்பிள்ளையினிடத்துத் தன் உயிரையே வைத்திருக்கும் ஒரு தந்தைக்கன்றோ இந்த அருமை தெரியும்!

கோசிகன் சொற்களை கொடுங்கூற்றத்தின் சொற்கள் என்று தசரதன் நினைத்தான். அவ்வாறு நினைக்க கோசிகன் சொற்கள் கொடுமை வாய்ந்தவையா என்பதைச் சற்று நின்று நிதானித்தால் தசரதன் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும். பெரிய முகவுரையுடன் தொடங்கிய கோசிகன் ''நின் சிறுவர் நால்வரினும் கரிய செம்மல் ஒருவனைத்தந் திடுதி'' என்று தானே கேட்டான். தசரதன் பிள்ளைகள் நால்வர் என்று கோசிகனே குறிப்பிடுகிறான். அந்த நால்வரில் இரண்டு பேர் சிவப்பு நிறமுடையவர்கள். ஏனைய இருவர், பரதனும் இராமனும் கரிய நிறமுடையவர்கள். இதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டால் கோசிகனுடைய வேண்டுகோளில் இராமனை மட்டும் குறிப்பிடக் கூடிய சொல் எதுவுமில்லை. 'நால்வரினும் கரிய செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி' என்றால் இச்சொற்கள் பரதனையும் குறிக்கலாமல்லவா? அப்படியிருக்க கரிய செம்மல் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடன் இராமனை மனத்துள் கொண்டு தசரதன் ஏன் கலங்க வேண்டும்? புத்திரர் நால்வர் என்ற எண்ணமே தசரதன் மனத்தில் ஒரு சிறிதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இராமன் ஒருவனைத் தவிர ஏனைய மூவரையும் ஒரு பொருட்டாகவே அவன் நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. நான்கு புதல்வர்களிலும் மூத்தவன் மேல் ஓரளவு அதிக பாசம் கொண்டவனாக இருந்திருப்பின் இன்னார் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடாமல் 'கரிய செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி' என்று கோசிகன் கேட்டவுடன் 'இதோ பரதனை அனுப்புகிறேன்' என்று தசரதன் கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு கூறியிருப்பின் விசுவாமித்திரன் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது. தசரதன்

ஏன் இவ்வாறு கூறவில்லை? மைந்தன் நால்வரைப் பெற்றும் இராமனைத் தவிர ஏனைய மூவரையும் அறவே மறந்துவிட்ட காரணத்தால்தான் 'கரிய செம்மல்' என்றவுடன் இராமன் நினைவிற்கு வருகிறான். இந்த அதீத வாத்சல்யம் (அளவு கடந்த பிள்ளை பாசம்) தான் பின்னர் அவன் உயிருக்கே உலை வைக்கப் போகின்றது. நாம் கூறும் இக்கருத்து கம்பனுடைய கருத்துமாகும் என்பதை 'மைந்தன் அலாது உயிர் வேறு இலாத மன்னன்' (1514) என்று பின்னர்க் கம்பனே கூறுவதால் உறுதிப்படும். எனவே,

எண் இலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்
மருமத்தில் எறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணில்ஆம் பெரும்புழையில் கனல்நுழைந்தால்
எனச்செவியில் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துஉந்த
ஆருயிர்நின்று ஊசல் ஆடக்
கண்ணிலான் பெற்றுஇழந்தான் எனஉழந்தான்
கடுந்துயரம் கால வேலான் (325)

[தயரதன் மனநிலையையும், முன்னர்ச் சாபத்தையும் எண்ணிப் பாராத கோசிகன் சொற்கள் வேல் பாய்ந்த புண்ணில் கனல் நுழைந்ததுபோல வருத்த, உள்ளே துயரம் பிடித்து உந்த, உயிர் ஊசலாட, கண் இல்லாதவன் பெற்று இழந்ததை ஒப்ப வருந்தினான் மன்னன்.]

முனிவன் ஒரு வினாடியிற் கேட்ட வார்த்தைகள் அரசனை எவ்வாறு துன்புறுத்தின என்பதைக் கவிஞன் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறான். ஏற்கெனவே புண்ணிருந்த பெரிய துளையில் கனல் நுழைந்தது போல இருந்தனவாம் அவன் சொற்கள். வயோதிகத்தில் பெற்ற பிள்ளையாகலின், பிள்ளையின் உண்மை வன்மையை அறிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை மன்னனுக்கு. இராமனை இன்னும்

குழந்தையாகவே கருதி, அவன் பிரிந்து வெளியே சென்றிருக்கும் பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு என்ன ஊறு நேர்ந்ததோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் மன்னன். சிறு பிரிவைக்கூடப் பொறாமல் மனம் வருந்தும் மன்னனைப் பார்த்துப் 'பிள்ளையைக் கொடுத்து விடு' என்று கேட்டால், அவன் என்ன பாடுபடுவான்! அதுவும் 'அரக்கர்களுடன் போர் புரிவதற்காக இந்த இளம் பிள்ளையை அனுப்பு' என்று கேட்டால், அதனைவிடக் கொடிய செயல் வேறு யாது? கண்ணே இல்லாதவன் கவலை, ''ஐயோ! கண்ணில்லையே!'' என்ற ஒரே கவலை தான். ஆனால், இடையில் ஒருமுறை கண் கிடைத்து அதனால் இவ்வழகிய உலகைக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவன் கண் போய்விடுமானால் அவன் எவ்வளவு வருந்துவான்! அந்த நிலையிலேதான் அரசனும் இருந்தானாம். நெடுங்காலம் பிள்ளைப்பேறு இன்மைக்கு வருந்தி இருந்த மன்னன் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அதனால் இன்பம் பெறுகிற வேளையில் அப்பிள்ளைகள் அவனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விட்டால் அவன் மனம் என்ன பாடுபடும்! இதனையே ''கண் இலான் பெற்று இழந்தான் என உழந்தான் கடுந்துயரம்,'' என்கிறான் கவிஞன். சாதாரண மனிதனானால், துயரம் வரும்பொழுது அதனை எதிர்த்துப் போராட முடியாமல் வருந்துவது இயற்கை. ஆனால், துயரத்தைத் தடுக்கக் கூடிய வன்மையுடையவர் வருந்த நேரிட்டால், அது பெருந்துன்பமன்றோ? அதைக் குறிக்கவே கவிஞன் ''காலவேலான்'' என்று அடைமொழி தருகின்றான். எந்தப் பகையையும் எதிர்த்துப் போராடும் வேலாயுதத்தை உடைய மன்னன் இந்தத் துயரத்தை எதிர்க்க முடியாமல் துன்புற்றான் என்பதே இங்கு உள்ள பொருள் நயம்.

சதுரப்பாடான விடை

ஆனால், தான் படுந்துயரத்தை எடுத்து முனிவனிடம் கூறுதலும் முறையன்று என்று நினைந்த மன்னன், மிக்க வணக்கத்துடன், ''ஐயனே, படை வன்மை பயிலாத இராமனா இக்காரியஞ் செய்ய வல்லான்? யானே நீங்கள் விரும்பியபடி வந்து உங்கள் வேள்வியை முடிக்க உதவுவேன்,'' என்கிறான்.

தொடை ஊற்றின் தேன்துளிக்கும் நறுந்தாரான்
ஒருவண்ணம் துயரம் நீங்கிப்
'படைஊற்றம் இலன், சிறியன் இவன்; பெரியோய்!
பணி இதுவேல் பணிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றும் சடையானும் நான்முகனும்
புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக்கு இடையூறாய் யான்காப்பன்
பெருவேள்விக்கு எழுக' என்றான் (326)

[மாலையணிந்த மன்னன் துயரம் நீங்கி, 'முனிவரே, இராமன் சிறியவன்; உம் ஆணைப்படி யானே வந்து இறைவனும், நான்முகனும், இந்திரனும் தடுத்தாலும் அவர்களைத் தடுத்து உமது வேள்வியை நடத்தி வைக்கின்றேன்; எழுக' என்றான்.]

இதுகேட்ட கோசிகன் கொண்ட பெருஞ்சீற்றத்தால் திசைகளும் இருண்டன; தேவர் அஞ்சினர். இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்துவிடக்கூடாது என்றுதான் அரசன் அஞ்சினான். ஆனால், அவன் அஞ்சியது நிகழ்ந்தே விட்டது. கோசிகன் கோபங் கொள்வான் என்று தெரிந்திருந்தும் மன்னனை இவ்வாறு கூறத் தூண்டியது யாது? பிள்ளைகள் மாட்டு அவன் கொண்டிருந்த அளவு மீறிய பற்றுத்தான் என்பதில் ஐயமின்று. கோபித்த கோசிகன் சாபம் ஏதாவது இட்டிருப்பின், தசரதன் கதி என்ன

ஆகும்? இது தெரியாதா மன்னனுக்கு? தெரிந்திருந்தும் இப்பிழையைச் செய்ய வேண்டுமானால், இப்பிழைக்குக் காரணமான அவன் மக்களன்பின் ஆழத்தை என்ன என்று கூறுவது!

இந்த இக்கட்டான நிலையைச் சரிப்படுத்த நல்ல வேளையாக வசிட்டமுனிவன் அருகிலிருந்தான். உடனே அவன் விசுவாமித்திரன் கோபத்தை தணித்துவிட்டு, அரசனை நோக்கி, "மன்ன, உன் மகன் பெறப்போகும் உயர்ந்த பேறுகட்கு நீ தடையாக இருக்கலாமா?" என்று கேட்டு, அவன் மனத்தை அமைதியடையச் செய்தான். இரண்டு முனிவர்களும் கூடி, "நீ இன்னதுதான் செய்ய வேண்டும்," என வற்புறுத்தும்பொழுது பாவம்! தசரதன் யாது செய்ய இயலும்? உடனே ஒருவனைக் கேட்ட முனிவனிடம் இணை பிரியாத மைந்தர் இருவரையும் வரவழைத்து, அடைக்கலம் தந்துவிட்டான். விசுவாமித்திரன் எத்துணை அன்புடன் அவர்களைப் பராமரிப்பான் என்பது அறிந்திருந்தும், பிள்ளைகளை அவனிடம் ஒப்படைக்கையில், "ஐயன்மீர், இனி இப்பிள்ளைகட்குத் தந்தை நீர்; தனித்தாயரும் நீர்," என்று கூறியன்றோ அனுப்புகிறான்? எனவே, அவன் பிள்ளைப் பாசத்திற்கு அளவின்மை காண்கிறோம் இவ்விடத்தில்.

இவனா தசரதன்!

இதனை அடுத்து இராமனைத் தசரதன் காண்பது அவன் திருமணத்தின்போதேயாகும். இராமன் வில் முறித்த காட்சியைத் தசரதன் பார்க்கவில்லை. எனவே, மைந்தனது வீரம்பற்றி அறிய வாய்ப்பே இல்லாமற்போய் விட்டது அவனுக்கு. மணமக்களை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தி வரும் வழியில் சற்றும் எதிர்பாரா விதமாகப் பரசுராமன் வந்துவிடுகிறான். அவன் வருங் கோலமே அச்சத்தை விளைக்கிறது. அவனைக் கண்டவுடன் தசரதன் குஞ்சைக் காக்கும் கோழிபோல முன்வந்து, அவன் அடி-

களில் வீழ்ந்து உபசரிக்க முயல்கிறான். ஆனால், பரசுராமனோ தசரதனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல், இராமனிடம், ''நீ சீதையை மணக்க நீ முறித்த சிவனுடைய வில் முன்னரே இற்றுப்போனது. இதோ! முடிந்தால் இந்த வில்லை வளைத்துப் பார்,'' என்றான். இது கேட்ட இராமன் விடை கூறுமுன் தசரதன் தன்மதிப்புச் சிறிதும் இன்றி, ''ஐயன்மீர், உமக்குச் சிவனே இணை இல்லையெனில் எம் போன்றார் ஒரு பொருளா? இவ்விராமனும் யானும் உமது அடைக்கலம். எளியேமாகிய எங்கள்பால் உமக்கு ஏன் இத்துணைக் கோபம்?'' என்றான்.

அவன் அன்னது பகரும்அள வையின்மன்னவன் அயர்வான்
'புவனம்முழு வதும்வென்று ஒருமுனி வற்குஅருள் புரிவாய்!
சிவனும்அயன் அரியும்அலர்; சிறுமானிடர் பொருளோ?
இவனும்எனது உயிரும்உனது அபயம்இனி!' என்றான்

(1281)

இவ்வாறு கூறுவது அவன் மகன்மேல் கொண்ட பற்றையே அறிவுறுத்துகிறது இங்கும் இராமனையும், தன் உயிரையும் இணைத்துப் பேசுவது மனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டுவதாகும்.

பரசுராமனிடம் தசரதன் பேசும் சொற்களைக் கேட்கும் நமக்கு அவனிடம் ஓர் இரக்கம் உண்டாகிறது. 'தேவர்கள் தலைவனாய இந்திரனுக்கு வந்த இடுக்கண் களைந்தவன் இவனா!' என்று ஐயுறுகிறோம். சம்பராசுரனைப் போர் தொலைத்து இந்திரனுக்கும் அவனது பதவியை நிலைபெறச் செய்த பெருவீரனாகிய தசரதன், இப்பொழுது பரசுராமன் எதிரில் பெண்களைப் போல நடந்து கொள்கிறான். பரசுராமன் தசரதனை ஏறிட்டுக் கூடப் பார்க்க மறுக்கிறான் என்றாலும், அவன் எதிரே வழியை மறித்துக் கொண்டு தசரதன் பேசுவது வியப்பையும் நகைப்பையும் தருகிறது:

'ஒளிவாய்மழு உடையாய்! பொர உரியாரிடை அல்லால்
எளியாரிடை வலியார்வலி என்ஆகுவது?' என்றான்

(1282)

'எளியவர்களை எதிர்ப்பதனாலா வலியவர் வலியின் பெருமையைக் காட்ட முடியும்?' என்று தருக்க மூலம் நியாயத்தைப் பரசுராமனுக்கு எடுத்துக் காட்ட முற்படு கிறான் தசரதன். இந்த நியாயத்திற்குப் பரசுராமன் செவிசாய்க்கவில்லை என்பதை அறிந்ததும், தசரதன் அவனைப் புகழத் தொடங்குகிறான் :

'நனிமாதவம் உடையாய்! 'இது பிடி நீ' என நல்கும்
தனிநாயக! உலகுஏழையும் உடையாய்! இது தவிராய்;
பனிவார்கடல் புடைசூழ்படி நரபாலரை அருளா
முனிவாறினை முனிகின்றது முறையோ?' எனமொழிவான்

(1283)

[காசியப முனிவனுக்கு ஏழு உலகங்களையும் தான மாகத் தந்தவரே, என் போன்ற அரசர்களை முன்னரே மன்னித்து விட்டவரே, இப்பொழுது ஏன் சினங் கொள்கிறீர்? இது முறையோ?]

இவ்வார்த்தைகளும் பரசுராமனைத் தடை செய்ய வில்லை என்பது கண்ட மன்னன், அவனைக் கெஞ்சத் தொடங்கிவிட்டான்; இந்த இராமன் உம் பகைவன் அல்லன்; மேலும், இவன் இறந்துபட நேரிட்டால், யானும் என் சுற்றத்தாரும் உயிரை விட்டுவிடுவோம். என் குலம் முழுதும் நாசமடையும்படி செய்யாதீர்! யானும் இவனும் உம் அடைக்கலம்!'' என்னும் கருத்தில் பேசுகிறான்.

'சலத்தோடு இயைவு இலன்என்மகன்; அனையான்உயிர் தபுமேல்
உலத்தோடுஎதிர் தோளாய்!எனது உறவோடுஉயிர் உகுவேன்!

நிலத்தோடுஉயிர் கதிவானுற நெடியாய்! உனது அடியேன்
குலத்தோடுஅற முடியேல்! இது குறைகொண்டனன்,' என்றான்
(1285)

தன் மகனிடம் வெறுப்பும் பகைமையும் பாராட்டி வந்த ஒருவனிடம் சென்று, 'என் மகனைக் கொன்று விடாதே!' என்று கூறுவது எவ்வளவு பொருள் அற்ற பேச்சு! சாதாரண வீரனும் செய்யாத இச்செயலைத் தசரதன் செய்கிறான் எனில், அதற்கு ஒரே காரணம் அவன் தன் மகன்மேல் கொண்ட எல்லையற்ற அன்புதான்; பிள்ளைப்பாசந்தான்.

இதுவரை கூறியவற்றால் தசரதன் தன் மகன் இராமன் மீது கொண்ட காதல் எல்லையற்றதென்பதும், அதனால் அவன் பல இடையூறுகளையும் அடிக்கடி அடைகிறான் என்பதும் வெளிப்படுகின்றனவல்லவா?

அரசியல் சூழ்ச்சி

தசரதன்

மனைவி, மகன் என்ற இருவர் மாட்டும் கொண்ட கழி பெருங்காதல் காரணமாகத் தசரதன் பட்ட துயர் கொஞ்சமன்று. இக்காதல், இறுதியில் அவன் உயிரைக் குடித்த பிறகே முடிவடைந்தது. உலகில் வாழும் மாந்தர் அனைவரும் தம்மைச் சொல் தவறாதவர் என்று கூறிக் கொள்ளவே விருப்புவர். எனவே, தசரதனும் தன்னை 'உரை தவறாதவன்' என்று பிறர் கூறவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தான்; அதற்கேற்ப நடக்க முயன்றான். ஆனால், அம்முயற்சியில் வெற்றிபெற்றானா? உண்மையில் தசரதன் உரை தவறாமல் வாழ்ந்தானா? 'ஆம்' என்பார் சிலர்; 'இல்லை' என்பார் சிலர். இவ்விரு திறத்தவர் கூற்றையும் ஓரளவு காணலாம்: உரை தவறினான் என்பவர்க்கும், இல்லை என்பவர்க்கும் கம்பன் பாடிய இராமகாதையில் மேற்கோள்கள் இருக்கின்றன.

'உரை தவறினான்' என்பவர் கூற்றை எடுத்துக் கொண்டு பார்ப்போம்: தசரதன் உரை தவறினான் என்றால், யாரிடம் உரை தவறினான்? ஏன்?

மகன், மனைவி என்ற இருவரிடமும் உரை தவறி விட்டான் என்பார்கள். இராமனுக்கு முடி சூட்ட முடிவு செய்து முதல் நாள் மந்திராலோசனை நடத்தினான்

மன்னவன்; சுற்றத்தாரையும், ஏனைய அரசர்களையும் அப்பாற் போகுமாறு ஏவி விட்டு, மந்திரக்கிழவரை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனை நடாத்தினான் மன்னன். எவ்வாறாயினும், அவனுடைய அமைச்சர்கள் வள்ளுவன் கூறிய இலக்கணமும் முற்றும் அமையப் பெற்றவர்கள் என்று கம்பன் கூறுகிறான்.

> **குலம்முதல் தொன்மையும் கலையின் குப்பையும்**
> **பலமுதற் கேள்வியும் பயனும் எய்தினார்**
> **நலமுதல் நலியினும் நடுவு நோக்குவார்**
> **சலமுதல் அறுத்துஅருந் தருமம் தாங்கினார்** *(1318)*

[நல்ல குலத்தில் பிறந்து, பல கலைகளையும் கற்றுக் கேள்வி ஞானமும் உடையவர்; அரசன் சினந்தாலும், நடுவு நிலை நீங்காமல் அறத்தைத் தாங்குபவர்.]

ஐயத்திற்கிடமான செயல்

இத்துணை மேம்பாடுடைய அமைச்சர்களிடம் அரசன் விரிவாகப் பேசித் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறான். 'உரிமை மைந்தனுக்கு உரிய முடியை வழங்குவதற்கு இத்துணைப் பெரிய ஆராய்ச்சி எதற்காக?' என்றதொரு வினா நம்மையும் அறியாமல் எழத்தான் செய்கிறது. உலகத்தில் முடியாட்சி நிலை பெற்ற நாள் முதல் அவ்வாட்சி பரம்பரை உரிமையாகவே இன்றளவும் வந்துளது. அப்பரம்பரையிலும் மூத்தவனுக்கே முடி உரித்தென்பது அனைவரும் ஒத்துக்கொள்கிற ஒன்று. அவ்வாறு இருக்கத் தசரதன் தன் மூத்த மைந்தனாகிய இராமனுக்கு முடி கவிக்க ஏன் இத்துணைப் பெரிய மந்திராலோசனை நடத்துகிறான்? ஒருவேளை அவர்களுக்கும் இது பற்றி முன்னரே அறிவிக்கப்படல் அரசியல் முறை என வைத்துக் கொண்டாலும், அதற்காக அவன் அவர்களிடம் இவ்வளவு கெஞ்சிக் கேட்க வேண்டிய இன்றிமையாமை இல்லையே!

பதினேழு பாடல்கள் அவர்களை நோக்கி அவன் பேசுவனவாக அமைந்துள்ளன. இறுதியாக,

> **ஆதலால் இராமனுக்கு அரசை நல்கிஇப்**
> **பேதைமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான்**
> **மாதவந் தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேன்** *(1343)*

என்று கூறி முடித்தான்.

இதுவரை தசரதன் பேசிய பேச்சுகள் ஒருவித ஐயத்தை நம் மனத்துள் தோற்றுவிக்கின்றன. ஏன் இவ்வளவு பெரிய முகவுரை? ஒருவேளை அவர்கள் தன் கருத்துக்கு மாறாக ஏதேனும் தடை கூறுவார்கள் என்று நினைத்தானா? அவர்கள் கருத்துக்கு மாறாக ஏதேனும் செய்ய நேரிட்டால், இவ்வளவு பெரிய முகவுரைக்கும் ஒரு பொருள் உண்டு. ஆனால், அவர்களுடைய விடையைப் பார்க்கும் பொழுது இவ் ஐயத்திற்கு இடம் இல்லாது போய் விடுகிறது. அவனுடைய இறுதி வார்த்தைகள் அவர்கட்குச் 'சிந்தைபுரண்டு மீதிடப் பொங்கிய உவகை ஆங்கு எய்த'ச் (1344) செய்ததாகக் கவிஞன் கூறுகிறான். அவன் ஐயத்துடன் கூறுவதையும், அதற்கு அவர்கள் தெளிவுடன் விடை இறுப்பதையும் பார்த்தால், நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரத்தோன்றுகிறது. அதாவது, அவன் மனத்தில் ஏதோ ஓர் அச்சம் குடிகொண்டுளது. இராமனுக்கு முடி கவிக்க யாரேனும் இடர் விளைப்பர் என்றே அவன் கருதினான் என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

இம்மந்திர ஆலோசனை முடிந்தவுடன் **சுமந்திரன்** என்னும் அமைச்சனுக்கு இராமனை அழைத்து வருமாறு தசரதன் கட்டளை இடுகிறான். இராமன் விரைந்து வந்து வசிட்டனை வணங்கிவிட்டுத் தந்தையையும் வீழ்ந்து வணங்கினான். உடனே தந்தை மகனைத் தன் மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டான். பிறகு, பக்கத்திலே இராகவனை அமர்த்திக்கொண்டு அவனிடம் முதல் வார்த்தை பேசத் தொடங்குகிறான் தசரதன்:

'நீண்ட தோளினாய்! நின்பயந்து எடுத்தயான் உன்னை
வேண்டி எய்திட ஈவது ஒன்று உளது'என விளம்பும்
(1373)

என்ற சொற்களைக் கேட்டவுடன் நம் வியப்புப் பன்மடங்காக விரிகிறது. இது என்ன! தந்தை மைந்தனிடம் பேசுகிற பேச்சா! அதிலும் 'தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை' என்று கருதி அதன்படி வாழ்ந்து காட்டிய இராமனிடம் இவ்வாறு பேசலாமா? ஒரு சக்கரவர்த்தி தன் மைந்தனிடம் இப்படி இரந்து கேட்க வேண்டிய பொருள் எதுவாய் இருக்கும்? இவ்வாறு கேட்டவுடன் எந்த மைந்தனும் வெட்கப்படாமல் இருக்க இயலுமா? அதிலும், பலர் நடுவில் இவ்வாறு கேட்டால், இதைவிட நாணம் தருவது யாது?

இவ்வாறு மன்னன் கேட்டும், இராமன் வாய் திறந்து விடை கூறினதாகவும் தெரியவில்லை. மேலும் மேலும் அரசனே பேசுகிறான். மைந்தரைப் பெறுவர் அடைய வேண்டிய பயன் யாது என்பது பற்றியும், தான் மிக்க மூப்புப் பருவம் எய்தி விட்டமையால் இனித் தவஞ் செய்யப் போகவேண்டிய இன்றியமையாமை பற்றியும் பெரியதொரு சொற்பொழிவு செய்கிறான் தசரதன். பத்துப் பாடல்கள் முழுவதும் இச்சொற்பொழிவே நடை பெறுகிறது. இதனிடையே இராமன் இவன் கருத்தை மறுத்தோ, அன்றி ஒப்பியோ, ஒரு சொல்கூடச் சொல்ல வில்லை. அவ்வாறு இருக்கவும், 'இராமன் மறுத்துக் கூறிவிடுவானோ!' என்று அஞ்சிய மன்னன், அணை போடுகிறான். தசரதன் எதுபற்றிப் பேசுகிறான் என்று கூட இராமன் இன்னும் அறியவில்லை. அந்த நிலைமை யில் "மன்னன் சொல் மறா மகப் பெற்றவர் அருந்துயர் துறந்தார்," (1380) என்று கூறுவது நம் பழைய ஐயத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. "புவிக்கெலாம் வேதமேயன இராமனிடம்" (1453) அன்புடைத் தந்தையா இவ்வாறு

பேசுவது? ''தந்தை சொல்லை மீறாத மக்களைப் பெற்றவர் துயரம் அடைய மாட்டார்,'' என்றா கூறுவது? தசரதன் மூத்த மைந்தனாகிய தனக்கு அரசாட்சியை ஏற்று நடத்துதல் கடமை என்பதை இராமன் அறிய மாட்டானா? அறிந்தால், அதை ஏற்று நடத்துவதில் அவன் ஏன் பின் வாங்க வேண்டும்? இருந்தும், அவன் கருத்தை இதுவரை ஒன்றும் வெளியிடவில்லையே! ஆய்ந்து பார்த்தால், தசரதனுடைய இச்சொற்கள் சற்று வியப்பையே தருகின்றன. இதனையடுத்து அரசன் ''புனையு மாமுடி புனைந்து இந்த நல்லறம் புரக்க நினைய வேண்டும்; நான் நின்வயின் பெறுவது ஈது'' என்றான். (1381)

இராமன் இந்நிலையிலும் வாய்திறந்து பேசியதாகக் கவிஞன் கூறாமல் விட்டது இன்னும் வியப்பே! ஆனால், ஒரு மௌன நாடகம் மட்டும் நடைபெறுகிறது. அந்நாடகத்தை ஒரு பாடல் மூலம் கவிஞன் கூறுகிறான். இப்பாடலுக்குப் பலர் பலவாறு உரை கூறுவர் எனினும், இதுவரை நிகழ்ந்தவற்றை உட் கொண்டு பார்த்தால், அவர்கள் கூறும் உரை சரியானதா என்ற ஐயம் தோன்றும்.

பழைய பாடலும் புதிய உரையும்

தசரதன் (பத்துப் பாடல்களில்) பேசிய அனைத்திற்கும், இராமன் வாய்திறந்து ஒருசொல்லுங் கூறினான் இல்லை. ஆனால், அவன் மனத்தில் மட்டும் பெரும் போராட்டம் ஒன்று நிகழ்ந்ததை அவன் முகம் குறிக்கின்றது. பெற்று வளர்த்துச் சீராட்டிய தந்தை இம்முகக்குறிப்பை அறியமாட்டானா? நன்றாகத் தசரதன் இக்குறிப்பை அறிகிறான். தசரதன் பேசத் தொடங்கியதுமே அவன் மனத்தில் உள்ளதை இராமனும்

அறிந்து விடுகிறான். அறிந்த அந்த வினாடியிலிருந்து இப்போராட்டம் இராமன் மனத்துள் நடைபெறுகிறது போலும்! இதைக் கவனித்து விட்ட தசரதன், இராமனுக்கு மேலும் இதுபற்றி ஆராய இடங்கொடாதபடி பேசிக் கொண்டே வருகிறான். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தந்தை சொல்லைத் தனயன் தட்டி நடத்தலாகாது என்பதையும் 'சொல்மறாமகப்பெற்றவர்' என்று குறிப்பாகத் தெரிவித்து விட்டான். இந்தச் சூழ்நிலையை மனத்துட் கொண்டு இனிப் பாடலைக் காண்போம்:

தாதை அப்பரிசு உரைசெயத் தாமரைக்கண்ணன்
காதல் உற்றிலன் இகழ்ந்திலன் கடன்இது என்றுஉணர்ந்தும்
'யாது கொற்றவன் ஏவியது? அதுசெயல் அன்றோ
நீதி ஏற்கெ'ன நினைந்தும்அம் பணிதலை நின்றான்

குருசில் சிந்தையை மனக்கொண்டு கொற்றவெண் குடையான்
'தருதி இவ்வரம்' எனச்சொல்லி உயிர்உறத் தழுவிச்
சுருதி அன்னதன் மந்திரச் சுற்றமும் சுற்றப்
பொருவின் மேருவும் பொருவருங் கோயில்போய்ப் புக்கான்

(1382, 1383)

''தந்தை அவ்வாறு கூறத் தாமரைக் கண்ணானாகிய இராமன் அரசை விரும்பாமலும் வெறுத்து ஒதுக்காமலும் உள்ள மனத்துடன், 'இது கடன்' என்று உணர்ந்தும், 'அரசர் எதனை ஆணை இடுகிறாரோ, அதனைச் செய்து முடித்தலே எனக்கு நீதியாகும்' என நினைத்தும், அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு நின்றான்.'' இதுதான் பாட்டின் நேரிய பொருள். ஆனால் ''கடன் இது என்று உணர்ந்தும்'' என்ற சொற்றொடர் சிறிது ஐயப்பாடான பொருளையுடையது. எதனைக் கடன் என்று இராமன் நினைந்தான்? அரசை ஏற்றுக் கொள்ளுதலையே தனது கடன் என்று உணர்ந்தான் என்று பொருள் கூறிவிட்டால், அடுத்த அடியில் உள்ள ''யாது கொற்றவன் ஏவியது,

அது செயல் நீதி,'' என்ற தொடர் பொருள் இன்றி நின்று வற்றும். ''அரசை ஏற்றுக் கொள்வதைக் கடன் என்று உணர்ந்தும் அரசன் கட்டளையை ஏற்றுக் கொள்வதே நீதி என்று நினைந்தும் இருந்தான்,'' என்று கூறினால் இத்தொடர் பொருந்தாமை நோக்கிக்கொள்க. மேலும், ''உணர்ந்தும்'' என்ற சொல்லில் உள்ள உம்மைக்கு இது பொருள் அன்று என்பதும் வெளிப்படும். ''என்னைத் தெரிந்திருந்தும் பேசாது போயினான்,'' என்ற வழிப் பேசி இருக்க வேண்டியவன் பேசாது போயினான் என்பதை உம்மை அழுத்திக் கூறுவதை அறியலாம்.

அவ்வாறாயின் கடன் இது என்று ''**உணர்ந்தும்**'' என்றவிடத்து எதனைக் கடமை என இராமன் கருதினான் என்பது ஆய்தற்பாலது. இந்நிலையில் கம்பநாடன் குறிப்பாக மட்டும் கூறியதும், வான்மீகி விளக்கிக் கூறியதுமான ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைவிற்குக் கொண்டு வரல் வேண்டும். அந்நிகழ்ச்சியே கைகேயி திருமணத்தின்போது நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுவது. அதாவது, அயோத்தி வேந்தன் தன் கோசலநாட்டைக் கைகேயிக்கும், அவள் வயிற்றில் பிறக்கும் மைந்தர்க்கும் மணப்பரிசிலாக (கன்னியா சுல்கம்) ஈந்துவிட்டான் என்பது. இக்கருத்தைக் கம்பநாடன் **திருவடி சூட்டு படலம்** 111-ஆம் பாடலாகக் கூறுகிறான். பரதன் இராமனை தேடிக் காடு சென்று அவனைக் கண்டு மீட்டும் வந்து, அவனுக்கு உரிமையான அரசை ஏற்குமாறு கூறுகின்றான். ஆனால், இவ்விடத்தில் சிறந்த பண்பாடுகட்கெல்லாம் உறைவிடமான இராகவன்; பரதன் அறியாத இச்செய்தியை எடுத்துக்கூறி உண்மையில் அயோத்தி அரசு பரதனுக்கே உரியது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

'வரனில் உந்தைசொல் மரபி னால் உடைத்
தரணி நின்னதுஎன்று இயைந்த தன்மையால்
உரனில் நீபிறந்து உரிமை ஆதலால்
அரசு நின்னதே; ஆள்க' என்றனன் (2485)

உன் தந்தையாராகிய தசரதர் (திருமணக் காலத்தில் கன்னியா சுல்கமாகத்) தந்த மரபுபற்றி இத்தரணி நின்னதாய் இயைந்துள்ளது; நீ பிறந்துவிட்டமையின், உனக்கு உரிமையும் ஆகிவிட்டது. ஆதலால், இவ்வரசு உன்னுடையதே; ஆள்க, என்கிறான் அவ்வள்ளல். இக்கருத்தை விரிவாக வான்மீகரும் அயோத்தியா காண்டம், 107-ஆம் சருக்கம், 3-ஆம் சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:— "உடன் பிறந்தவனே, முற்காலத்தில் உன் தாயாரை நம் பிதா மணஞ்செய்து கொண்ட பொழுது, உன் பாட்டனாரிடம் (கேகய ராஜனிடம்) அவர் பெண் வயிற்றுப் பேரனுக்காகத் தமது ராஜ்யத்தைக் கன்னியா சுல்கமாகப் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்தார்." (சோமசுந்தர பாரதியார்; தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும், பக்கம், 19)

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து இராமன் இவ் அயோத்தி அரசு பற்றிய சிக்கலை அறிந்திருந்தான் என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ? இதனைத்தான் முற்கூறிய பாடலில் உள்ள "கடன் இது என்று உணர்ந்தும்" என்ற அடிபொருளாகக் கொண்டுள்ளது, "இராமன் இதனை அறிந்திருந்தும், தந்தைக்கு அறத்தை எடுத்துக் கூறாமல், அரசை ஏற்றுக்கொள்ளப் புகுந்தது முறையா?' என்ற வினா எழலாம் அன்றோ? அதற்கு விடைதான் மூன்றாம் அடியிற் கவிஞன் தருகிறான். இராமனைப் பொறுத்தவரை தசரதன் அரசனாயும் தந்தையாயும் உள்ளான். தந்தையாய் இருந்து கேட்கும் பொழுது அவனுடன் வாதாடவும் கூடும். ஆனால், அரசனாய் இருந்து ஆணையிடும்பொழுது அது தவறாய் இருப்பினும் ஏற்று நடப்பதையன்றி வேறு வழி இல்லை. இவ்வாறுதான் இராகவன் நினைந்து நடந்தான் என்பதைக் கவிஞன் தான் பயன்படுத்தும் "கொற்றவன், ஏவியது" என்ற இருசொற்களாலும் குறிக்கிறான்.

தந்தையைக் குறிக்கும் எத்தனையோ சொற்கள் இருக்கவும், **கொற்றவன்** என்றும் **ஏவியது** என்றும் கூறியது, இராமன் இந்நிலையில் அவனை மன்னனாகவே மதித்தான் என்பதை அறிவுறுத்தவேயாம். இராமன் மனத்துள் நினைத்ததை அவன் கூற்றாகவே கூற வந்த கவிஞன், ''தந்தை'' என்றோ, ''தசரதன்'' என்றோ குறிப்பிடாமல், ''கொற்றவன்'' என்று குறிப்பிட்டது இக்கருத்தை வலியுறுத்தவேயன்றோ?

இதனை அடுத்துள்ள பாடலின் முதல் அடி நம் மனத்தில் இக் கருத்தை இன்னும் ஆழப் பதியச் செய்கிறது. இராமன் மனக்கலக்கத்தைக் குறிப்பால் உணர்ந்த மன்னன், ஒருவேளை இராமன் இந்நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறிப் பலர் முன்னே தன் கட்டளையை நிறைவேற்ற மறுத்து விடுவானோ என்று அஞ்சித்தான் போலும் ''தருதி இவ்வரம்,'' எனச் சொல்லி உயிர் உற அவனைத் தழுவி விட்டான்! பத்து நிமிடங்கட்கு முன்னர் மகனைத் தழுவிய மன்னன், மீட்டு அவனைத் தழுவ என்ன நிகழ்ந்து விட்டது? இதனையும் குறிப்பால் உணர்த்த வந்த கவிஞன், ''குருசில் சிந்தையை மனக்கொண்டு கொற்ற வெண்குடையான்'' எனவும் குறிக்கிறான். ''இராமனது மன நிலையை மனத்துள் வாங்கிக்கொண்ட தசரதன், உடனே அவனை நோக்கி, 'இவ்வரத்தை எனக்குத் தருவாயாக,' என்று கூறி அவனை மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான்,'' என்பதே இக்கவியின் பொருள். தன் கருத்துக்கு எதிராக இராமன் ஏதேனும் கூறிவிடுவான் என்று அஞ்சிய மன்னன் இவ்வாறு அவனைப் பேச விடாமல் தடுத்து விட்டான் என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை என்றே·தோன்றுகிறது.

இதனை அடுத்து, இக்கட்சி பேசுவோர் எடுத்துக் காட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சியும் உண்டு. இராகவன் மணமுடித்துக்கொண்டு அனைவரும் மிதிலையிலிருந்து

அயோத்தி மீண்ட விரைவிலேயே தசரதன் பரதனை அவனுடைய பாட்டன் நாட்டிற்கு அனுப்பி விடுகிறான். அதனைக் கூற வந்த கவிஞன், "அண்ணல் (தசரதன்) அப்பரதனை நோக்கி ஆண்டகை எண்ணருந் தகையதோர் பொருள் இயம்புவான்," (1308) என்றே குறிக்கிறான். 'தசரதன் பரதனை நோக்கி நினைத்தற்கரிய ஒரு செய்தியைச் சொல்லினான்,' என்பதே இதன் பொருள். நினைத்தற்கரிய இச்செய்தி எதுவாக இருக்கலாம் என்று நாம் வியப்புடன் மேலே சென்றால், காணப்படும் கவிதை இதோ வருகிறது:

> **'ஆணைநின் தன்முது தாதை ஐய!நின்**
> **காணிய விழைவதுஓர் கருத்தன் ஆதலால்**
> **கேணியில் வளைமுரல் கேக யம்புகப்**
> **பூண்ஒளிர் மார்ப!நீ போதி,' என்றனன்** (1309)

"ஐய, பரத, வயது முதிர்ந்த உன் பாட்டனார் உன்னைக் காண விரும்புகிறார் ஆகலின், கேகய நாடு சென்று வருக," என ஏவினானாம். 'இதுவா எண்ணரும் பொருள்! என்று வியப்படைய வேண்டியுளது. ஆனால், குறிப்பால் அனைத்தையும் உணர்த்தும் கவிஞன், இங்கு அறிவிப்பது ஒன்றுண்டு. இது பரசுராமப் படலத்தின் இறுதிக் கவிதைக்கு மூன்றாவதாய் உள்ளது. இதனை அடுத்து நிகழ்வது மந்திரப்படலந்தான். பரதனைப் பாட்டன் வீட்டுக்கு அனுப்பிய உடனே முடிசூட ஏற்பாடு செய்தான் மன்னன் என்று குறிப்பால் பெற வைக்கிறான் கவிஞன். இதன் உட்கருத்து யாதாக இருக்க முடியும்? இராமன் முடி சூட்டலுக்குப் பரதன் தடையாகலாம் என்று மன்னன் கருதியதால், அவனை நீக்கிவிட்டு உடனே தான் கொண்ட கருத்தை முற்றுவிக்க முனைந்தான் என்பதே இதனால் விளங்குகிறது.

இவற்றிலிருந்து தசரதன்மாட்டு நம்மையும் மீறிக் குறை காணத்தான் தோன்றுகிறது. அவன் கைகேயிக்கு

முன்னர்க் கொடுத்த அரசை அவள் அறியாமல் இராமனுக்குக் கொடுக்கின்றான் என்பது மட்டுமன்று. இதில் மட்டும் அவன் உரை தவறிவிட்டான் என்ப தில்லை; இதனை அடுத்த நிலையிலும் இதே தவற்றைச் செய்கிறான்.

கைகேயி வரம் இரண்டு கேட்டதை உடன் தர இயலாமல் மறுத்துப் பார்த்தும் அவள் விடவே மாட்டாள் என்பது தெரிந்த பின்னர், ''ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்'' (1538) என்று வரங்கள் இரண்டையும் தந்ததாகக் கூறிவிடுகிறான் தசரதன். எனினும், அவன் மனத்தில் ஒரு சிறிய ஆசை இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. தன்னையும் மீறி இராகவன் காடு செல்லாமல் மீண்டுவிடவேண்டும் என்பதே அவ்வாசை. அரசன் அவ்வாசையுடன் இருப்பதையும் கவிஞன் குறிப்பாக நமக்கு அறிவிக்கிறான். கைகேயியின் அரண் மனையில் அவள் கேட்ட வரத்தைத் தந்து விட்டு மயக்க முற்ற நிலையில் வீழ்ந்து கிடக்கும் மன்னனைக் காண வசிட்டன் வருகிறான். வந்த மாமுனி, மன்னனை நோக்கி ''அரசே, அயரேல்! அவனை இன்றே ஏகா வண்ணம் தகைவன் உலகோடு!'' என்று கூறிச் செல்கிறான். இவ்வார்த்தைப்படி ஒருவேளை நடைபெறாதா என்று மன்னன் எதிர்பார்க்கிறான். அவனைத் தேற்ற வேண்டிய கடப்பாடு உடைய கோசலை, மெள்ள அவன் காதின் அருகிற்சென்று, ''முனிவனுடன் நம் ஐயன் வரினும் வருமால் அயரேல் அரசே!'' (1674) என்று கூறுகிறாள். இதிலுள்ள ''வரினும் வரும்'' என்ற உம்மையால், கோசலைகூட வாய்மை வீரனாகிய வள்ளல் இராமன் மீள்வன் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அறிய முடிகிறது. ஆனால், மன்னன் மனநிலை இதற்கு எதிர் மாறாகவே உள்ளமை கண்கூடு. ''ஒன்றும் தெரியா மம்மர் உள்ளத்து அரசன் மெள்ள, 'வன் திண் சிலைநம் குரிசில் வருமே! வருமே!' என்றான்.'' (1675) இதனால்,

தந்த வாக்கை மீறிக்கொண்டு இராமன் வருதலும் தவறன்று என்றே மன்னன் நினைக்கிறான் என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ?

இதுகாறும் கூறியவற்றால், ஓர் உண்மை வெளிப் படுதல் கண்கூடு. கம்பநாடன் படைத்த தசரதன், இராமன்மாட்டு எல்லையற்ற காதல் கொண்டுள்ளான் என்பதும், அக்காதல் காரணமாக ஓர் அளவு அறம் பிறழவும் துணிந்துவிட்டான் என்பதும் வெளிப்படை.[8]

இனி அவன் உரை தவறவில்லை என்பார் வாதத்தையும் மனைவியிடம் அவன் கொண்டுள்ள மனப்பாங்கையும் காண்போம்:

தசரதனாம் அயோத்தி வேந்தனுக்கு இராமன் மகன் மட்டுமல்லன்; உயிராயும் இருந்தான்.

எனவே, உயிராய் விளங்கிய இராமனைப் பிரிந்து வாழத் தசரதன் விரும்பவில்லை.

இவ்வாறு இருப்பினும் தசரதன் தான் கொடுத்த வரம் இரண்டையும் மீட்டும் பெற்றுக்கொள்ள விருப்பவில்லை.

இதனை அவனுடன் தொடர்புடைய அனைவருமே ஒப்புக்கின்றனர். இஃது அவன் உரை தவறாதவன் என்பார் கட்சியாகும். கைகேயி கேட்ட இரு வரங் களையும் தசரதன் இலகுவில் தரவில்லை என்பது உண்மை யாயினும், இறுதியில்,

---

8. இக்கருத்துக்கு வான்மீகத்திலிருந்தும் கம்பனிலிருந்தும் வேறு ஏதுக்களும் காட்டி முதன் முதலில் நூல் வடிவாக வெளியிட்ட பெருமை பேராசிரியர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்களுடையதே.

ஈந்தேன், ஈந்தேன், இவ்வரம் என்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வான் அரசாள்வன் *(1538)*

என்று ஐயத்திற்கு இடமின்றிக் கூறிவிடுகிறான். இனி இவ்வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டவளாகிய கைகேயியும் இவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டதாகவே கூறுகிறாள். தன் ஏவலால் தன்னைக் காண வந்து வணங்கிய இராகவனை நோக்கி,

'ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டு ஆண்டில் வாஎன்று இயம்பினன் அரசன்' என்றாள்
(1601)

இவ்வாறு அரசன் இயம்பினான் என்று கூற அவளுக்கு என்ன உரிமை இருந்தது என்பது அறியக்கூடவில்லை.

அரசன், ''வரந்தந்தேன்'' என்று கூறினமையின், அவ்வரங்களின் உட்கோளை அவன்மேல் ஏற்றிக் கூறினாள் போலும்! இது எவ்வாறாயினும், அவன் உரை தவறாமல் வரந் தந்துவிட்டான் என்பதை அவளும் ஒப்புக்கொள்கிறாள் என்பதற்கு இதனை எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டுவர்.

அடுத்து அரசன் தந்த வாக்கால் அல்லற்பட்டுக் காடு செல்ல வேண்டியவனாகிய இராமனுக்கு அரசன் வாக்குத் தந்ததாகவே ஒப்புக்கொள்கிறான். அரசனுடைய கட்டளையை இராமன் மூலம் கேட்டு வருந்துகிற கோசலை, இராமனுடன் தானும் காட்டுக்கு வந்துவிடுவதாகவே கூறி அரற்றுகிறாள். அந்நிலையில் இராமன் அவளைத் தேற்றுமுகமாக,

..............................அருங் கற்பினோய்!
பொய்த்தி றத்தினன் ஆக்குதி யோபுகல்
மெய்த்தி றத்துநம் வேந்தனை நீ? (1619)

என்றும், ''எந்தையை மறந்தும் பொய் இலன் ஆக்கி'' (1621) என்றும் கூறுகிறான். 'மெய்த்திறத்து நம் வேந்தன்' என்றமையின், இராமனும் தசரதன் உறுதியை அறிந்தவன் போலவே பேசுகின்றான். மேலும், கைகேயியிடம் விடை பெறும்பொழுது கூட

எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய, இயைந்தது உண்டேல்
உய்ந்தனன் அடியேன்! (1600)

என்றும் கூறுகிறான். ஆகலின், அவன் தந்தையைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த எண்ணம் உறுதியாகிறது.

இவ்விருவர் தவிர, வேற்றவரும் இதுபற்றிக் கூறுகின்றனர். இராமனால் மறைந்து நின்று கொல்லப்பட்ட வாலி இராமனை இழித்துப் பேசத் தொடங்குகையில், தசரதன் பெருமையைப் பின்வருமாறு பேசுகிறான்:

வாய்மையும் மரபும் காத்து மன் உயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்த னேநீ? பரதன்முன் தோன்றி னாயே!
(4018)

இவ்விடத்தும் தசரதன் வாய்மை காத்து உயிரை விட்டவனாகவே பேசப்படுகிறான். இவ்வாறு பலராலும் புகழப் படுகிறான் ஆகலின், தசரதன் தன் சொல்லைக் காத்தவனாகவே கருதப்படல் வேண்டும் என்பது இவருடைய வாதம்.

இவ்வாதத்தில் இராமனும் வாலியும் உண்மையில் நடந்ததை நேரே கண்டு அறியாதவர்கள். எனவே, அவர்

களுடைய சொல்லுக்கு அதிக மதிப்புத் தந்து இடர்ப்பட வேண்டா. கைகேயி உண்மையை அறிவாள் எனினும், தன் கருத்து நடைபெறுவதற்காகவேனும் அரசன் கூறி விட்டான், என்று அவன் கூறாத ஒன்றைக் கூறிவிட்டாள். தசரதனைப் பொறுத்தவரை வாயால் 'வரம் ஈந்தேன் ஈந்தேன்' என்று கூறிவிட்டு, செயல் அளவில் அது நடைபெறாதிருக்கப் பாடுபடுகின்றான். இவை அனைத்தையும் நோக்கும்பொழுது உண்மையில் தசரதன் உரை தவறாதவன்தானா என்னும் ஐயம் மீட்டும் எழத்தான் செய்கிறது. 'தன் சொல்லைக் காக்க வேண்டித் தானே அவன் உயிரை விட்டான்?' என்று எவரேனும் கேட்பாராகில், அதற்கும் கவிஞன் விடை கூறுகிறான். அவனையும் மீறியே அவன் உயிர் பிரிகிறது. சாதாரண மக்கள் தங்கள் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள எவ்வளவு பாடு படுவார்களோ, அவ்வளவு பாடு அவனும் படுகிறான். மைந்தன் காடு சென்றுவிட்டால் தன் உயிர் போவது உறுதி என்பதை அவன் நன்கு உணர்கிறான்.

அண்ணல் வனம்ஏ குதலும், என்றன்
உயிர்வீ குதலும் இறையுந் தவறா (1692)

என்று அவனே கூறுகிறான். இவ்வாறு இருந்தும், இராமனை காட்டுக்கு அனுப்பாதிருக்க அவன் செய்யும் முயற்சிகள் சில அல்ல.

அவன் வரங்கொடுத்த நிகழ்ச்சியை அறிந்த இராமன் அவனை "மறந்தும் பொய்யிலன் ஆக்க" (1621) முற்படு கிறான். கைகேயி தன்னிடம் வந்த இராமனை உள்ளே வர விடாமல் வெளியே வந்து அவனைக் கண்டு கூற வேண்டிய வற்றைக் கூறிவிட்டாள். ஒரு நொடியில் நடைபெற்ற வற்றைத் தன் கூர்த்த மதியால் அறிந்துகொண்ட இராமன், ஒரு வியப்பான செயலைச் செய்கிறான். இது உலகியலுக்கும் ஓரளவு புறம்பானது ஆகும். கைகேயி கூறிய சொற்களைக் கேட்ட அப்பெருமான்,

மன்னவன் பணியன்று ஆகில் நும்பணி மறுப்ப னோ?என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ?
என்இதின் உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன்
மின்ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்
(1604)

என்று கூறிவிட்டுப் புறப்படுகின்றான். இப்பாடலின் முதற் அடியில் உள்ள ''மன்னவன் பணி அன்று ஆகில்'' என்ற சொற்கள் ஓரளவு ஆராய்ச்சிக்கு உரியன. கைகேயி இவனிடம் கூறும்பொழுது, ''இயம்பினான் அரசன்'' (1601) என்றுதானே கூறினாள்? அவ்வாறு இருக்கவும், ''அரசன் பணி அன்றாகிலும்'' என்று இராகவன் குறிப்பிட வேண்டிய இன்றியமையாமை எங்குற்றது? தாயின் சொல்லுக்குத் தான் வைத்திருந்த மதிப்பை இதன் மூலம் வெளியிட்டான் என்று கூறுவர். ஆனால், அவள் ''தந்தையின் ஆணை'' என்று கூறி வாய் மூடு முன், ''தந்தையின் ஆணை அன்றாகிலும்'' என்று மகன் கூறுவது தந்தையின் மனநிலை பற்றி மகன் கொண்டிருந்த கருத்தை நமக்குப் புலப்படுத்தாமல் விடாதன்றோ? எக்காரணம் பற்றியும் தன்னைக் காட்டிற்குப் போகச் சொல்லும் ஆணையைத் தந்தை இட்டிருக்க மாட்டான் என்பதை உறுதியாக இராமன் அறிவான். ஆனாலும் அதனை, எடுத்துக்காட்ட இஃது இடமன்று; காலமும் அன்று. எனவே, தாயுரையை மெய்யெனவே ஏற்றுக் கொள்கிறான். ஆனால், இராமன் இதனை நம்பவில்லை என்பதை அவன் வாயால் வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் அடுத்து அவன் செய்யும் செயலால் வெளிப்படுத்துகிறான்.

தாழிருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந் தவம்மேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி

ஏழிரண்டு ஆண்டில் வரப் போகிற ஒரு மகன் தந்தையைக் கண்டு விடைபெறாமல் போகலாமா? அதுவும் அத்தந்தை வீட்டினுள் இருக்கவும், வாயிற்படி வரை வந்த மகன் ஒரு

வார்த்தைகூட அத்தந்தையிடம் நேரிற் கூறிக்கொள்ளாமல் செல்ல வேண்டிய காரணம் யாது? அத்தந்தையின் உயிரனைய மகனா இவ்வாறு செய்வது? ஆனாலும், அவ்விராமன் தந்தையைக் கண்டு விடை பெறாமல் போய் விட்டான் என்று கவிஞன் கூறுகிறான்.

என்றுகொண்டு இனைய கூறி அடிதொழுது இறைஞ்சி மீட்டும்
தன்துணைத் தாதை பாதம் அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து
.... கோசலை கோயில் புக்கான் *(1605)*

தந்தை அருகிற்சென்று விடை பெறாமல் அவன் இருக்கும் திசை நோக்கி வெளியே இருந்தபடியே வணங்கி விட்டுப் போனான் என்றால், இதன் காரணம் யாது என்பதை ஆயவேண்டாவா? கைகேயி கூறியபடி தசரதனே இராமனைக் காடு செல்ல ஏவினான் என்று இராமன் நம்பியிருப்பின், அவனிடம் நேரிற்சென்று விடைபெறத் தடை யாது? எப்பொழுது இராமன் வெளியில் நின்ற படியே வணக்கஞ் செலுத்தி விட்டுப் போனானோ, அப்பொழுதே அவன் கருத்து விளங்குகிறது. தன்னை நேரே கண்டு விட்டால் தந்தை அத்துயரைப் பொறுக்க மாட்டான் என்பதை உணர்ந்த இராகவன், தந்தைக்கு அத்தகைய இக்கட்டான நிலையை உண்டாக்க விரும்ப வில்லை. வேறு வழியின்றித் தந்தை தாய்க்கு வரம் கொடுத்த நிலையை மனத்துட்கொண்ட இராமன், இப்பொழுது அவன் தன்னைக் காண நேர்ந்தால் என்ன ஆவானோ என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறான். ஆதலின், தந்தை தன்னைக் கண்டு இரண்டு வகையிலும் அல்லலுறும் நிலையிலிருந்து அவனைக் காக்க வேண்டி உள்ளே, செல்லாமற் சென்றுவிட்டான். இதனால் தந்தை மகனிடத்துக் கொண்டிருந்த அன்பைப் போலவே மகனும் தந்தையிடம் அன்பு கொண்டிருந்தான் என்பது புலனா கிறது. தந்தையின் குணாதிசயங்களை நன்கு அறிந்தவனா

கலின், முடிசூட்ட அவன் பட்ட அவசரம் வினையாய் விளைந்ததை நினைந்து மேலும் தன்னால் இன்னல் விளையாதபடி காக்கவே ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

தசரதன் மனைவியரிடத்து— சிறப்பாகக் கைகேயியிடத்து நடந்துகொள்ளும் முறை ஆராயற்பாலது. மனைவியர்மாட்டுக் கழிபெருங்காதலுடையவன் அரசன் என்பது வெளிப்படை. இன்றேல், ஆயிரக்கணக்கான மனைவியருடன் வாழ்ந்தான் என்பது பொருந்தாதன்றோ! இத்துணைப்பேர் கிழத்தியர் இருப்பவும் சிறப்பாகக் கைகேயிமாட்டு மிகுந்த காதல் கொண்டிருந்தான் என்பதும் அறிய முடிகிறது. அதேபோலக் கைகேயியும் அவன்மாட்டு அன்பு கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். என்றாலும், அவனது அன்பைக்காட்டிலும் அவளது அன்பே தூய்மையும் ஆழமும் உடையதாய் இருந்தது. தசரதன்மாட்டுக் கொண்ட பெருங்காதலால் அவனுக்கு உயிர் அனைய இராமனும் கைகேயிக்கு உகந்தவனாயினான். தான் பெற்ற மைந்தனை விட்டு மாற்றான் மகனிடத்து இத்துணை அன்பு பெருக இதுவே பெருங் காரணமாய் அமைந்தது போலும்! இராமனுடைய நற்பண்பே காரணமெனின், பரதனும் இராமனை ஒத்த— ஏன், மேம்பட்ட— நற்பண்புடையவன். அவ்வாறு இருக்கக் கைகேயி இராமன்மேல் அதிக அன்பு செலுத்தி அவனைத் தன்மாட்டே இருத்தி வளர்க்கக் காரணம், அவள் தன் கணவனாகிய தசரதனுக்கு உயிரினும் இனியன் என்பதேயாம்; இந்நிலை ஊரவர் அனைவரும் அறிந்த ஒன்று என்பது மக்கள் பேசும் பேச்சாலும் வெளிப்படுகிறது. இராமன் சிற்றவை கோயில் நோக்கி வருகையில் மக்கள்,

> **தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால்**
> **கேகயன் மடந்தைகிளர் ஞாலம்இவன் ஆள்வான்**
> **ஈகையில் உவந்தனள் இயற்கைஇது என்றால்,**
> **தோகையவள் பேருவகை சொல்லஅரிது என்பார் (1591)**

இதனால், இராமன்மாட்டுக் கைகேயி கொண்டிருந்த அன்பு தொடக்கத்தில் கணவன் காரணமாகத் தொடங்கி இறுதியில் அவன் நற்பண்பு காரணமாக நிலைத்தது எனலாம்.

இஃது இவ்வாறாயின், தசரதன் நிலை யாது? அவன் கைகேயிமாட்டுக் கழிபெருங்காதல் கொண்டது உண்மை யாயின், அவள் மகனிடத்தும் அக்காதல் விரிந்திருக்க வேண்டுமன்றோ? அதற்கு மறுதலையாகப் பரதனிடம் அவன் ஓரளவு வெறுப்புமன்றோ கொண்டிருந்திருக் கிறான்? மிதிலையிலிருந்து மீண்டு வந்த சின்னாட்களுக் கெல்லாம் பரதனைக் கேகய நாட்டுக்கனுப்பியதும், அவன் சென்றவுடனே மந்திராலோசனைக் கூட்டம் கூட்டியதும், இராமனுடைய முடி சூட்டு விழாவை விரைவுபடுத்தியதும், அம்முடி சூட்டு விழாவிற்கூடப் பரதனை வந்து கலந்து கொள்ளுமாறு சொல்லி அனுப்பாததும் சேர்த்து வைத்து நோக்குகையில், 'தசரதன் எண்ணம் தூய்மையானது தானா!' என்ற ஐயம் தோன்றத்தான் செய்கிறது.

வரம் என்ற பெயரால் தனக்கு ஆகாதவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட கைகேயியை மன்னன் ஓரளவு வெறுப்பது முறைதான் என்று கூறலாம். அதிலுங்கூட ஒரு வகையான வெறுப்புத் தெரிகின்றது. கைகேயிக்குத் தெரியாமல் தான் ஒரு காரியத்தை முடித்து விட்டதாக மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு வந்த தசரதனுக்குக் கைகேயி யின் சொற்கள் இடிபோன்றிருந்தன. அமைச்சர் முதலிய பிறரிடமிருந்து தன் கருத்துக்கு (இராமனுக்கு முடி சூட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துக்கு) மாறுபாடு வரலாம் என்று நினைத்தமையாலேயே மந்திர சபையில் பெரிய முகவுரையுடன் பேசினான் தசரதன். ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவர் அனைவரும் அவன் கருத்தை உடனே ஏற்றுக் கொண்டனர். இதனால், பெருத்த மனக்களிப்புடன் தசரதன் கைகேயி வீட்டினுள் நுழைந்தான். ஆனால், அவன் சற்றும் எதிர்பாராமல்

அவளிடம் பெரிய ஏமாற்றத்தை அடைந்தான். இதனாலும் அவனுடைய கோபம் அதிகமாகி விட்டது. தன் வீட்டிலேயே தனக்குப் பகை உள்ளது என்பதை அவன் அறியவில்லை. எதிர்பாராத இந்த ஏமாற்றம் மேலும் அவனுடைய கோபத்தைக் கிளறிற்று. இத்துணைக் கோபமும் கைகேயியின் மேல் செல்வது முறை. அவள் நல்லவளோ தீயவளோ, அவன் சினம் அவள் மேல் செல்வதற்கு ஒரு காரணமேனும் காணலாம். அவனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே நடந்த இப்போராட்டத்தில் பரதன் பங்கு பெறல் முறையே இல்லை. என்றாலும், தசரதன் பரதன் மேல் பெருஞ்சீற்றம் கொள்கிறான். அவனே பரதனைப் பாட்டன் வீட்டிற்கு அனுப்பினான். அப்படிப் பரதன் செல்லுமுன் இராமனுக்கு முடி சூட்டல் நடைபெறும் என்பதை யாரும் அறியார். அவ்வாறு இருக்க, பரதன் எவ்வாறு கைகேயியின் சூழ்ச்சிக்கு (அது சூழ்ச்சியானால்) உடந்தையாயிருக்க முடியும்? அவன் உடந்தையாயில்லை என்றால், அவன் மேல் தசரதனுக்கு ஏன் இத்துணைக் கோபம் வர வேண்டும்? உண்மையில் பரதன்மேல் ஓரளவு அன்பாவது இருந்திருப்பின், அவன்மேல் மன்னனுக்குச் சீற்றம் வரக் காரணமே இல்லை. கைகேயி, பரதன் என்ற இருவர் மேலும் அவன் கொண்ட கோபத்தால் இழிந்த மக்களைப் போல ஏசத் தொடங்கிவிடுகிறான். கைகேயியின் தாலியை அறுத்து, அந்தக் கயிற்றினால் பரதனுக்குக் காப்புக் கட்ட வேண்டுமாம்! இவை தசரதனுடைய சொற்கள்.

பழிக்கு நாணாய் மாணாப் பாவி! இனிஎன் பல? உன்
கழுத்தில் நாண்உன் மகற்குக் காப்பின் நாணாம் என்றான்

(1653)

கோசல நாட்டின் சக்கரவர்த்தி பேசக்கூடிய சொற்களா இவை?

ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல் *(குறள் 139)*

என்ற ஒழுக்க நெறியை மறந்து தசரதன் பரதன் மேலும் இத்தகைய கடுஞ்சினம் கொண்டு பேசினான் என்பது, அவன் பரதன்மேல் எப்பொழுதும் அன்பு கொண்டிருக்கவே இல்லை என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறதன்றோ?

எத்துணைத் தீயவளாயினும் தசரதனுடைய இந்தச் சூழ்ச்சியை முதன்முதலில் காண்பவள் கூனியே. ''பரதனைத்

தேக்குஉயர் கல்அதர் கடிது சேண்இடைப்
போக்கிய பொருள்எனக்கு இன்று போயிற்றால் *(1465)*

'தேக்கமரங்கள் செறிந்த கல் வழியே நீண்ட தூரத்திற்குப் போகுமாறு பரதனை விரைவுபடுத்தி அனுப்பிய காரணம் இன்றுதான் எனக்கு விளங்குகிறது,'' என்று அவள் கண்டு பிடித்த இக்காரணத்தைக் கைகேயிக்கு எடுத்துக் கூறுகிறாள். தசரதனுக்குப் பரதனிடத்தில் யாது காரணத்தாலோ வெறுப்பே நிறைந்திருந்தது என்பதையும் அவளே குறிப்பிடுகிறாள்.

'தந்தையும் கொடியன்! நல் தாயும் தீயளால்!
எந்தையே! பரதனே! என்செய் வாய்!' என்றாள் *(1466)*

என்னும் இவ்வடிகள் தசரதன் மன நிலையை விளக்கப் போதுமானவை. தசரதன் கைகேயியினிடத்து உடல் இன்பம் தவிர, உண்மைக் காதல் கொண்டிருந்தானோ என்பது ஆய்தற்குரியது. அவனுடைய காதல் உண்மை யானதாய் இருப்பின், அக்காதலின் பயனாகிய பரதன் மாட்டு அவன் விருப்பம் கொள்ளாமல் இருக்கக் காரண மில்லை

ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ தெரியில் அம்மா! (2337)

என்று குகனாலும்,

நிறைகுணத்தவன் நின்னினும் நல்லனால் (1609)

எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்
அண்ணல் நின்அரு ளுக்குஅரு காவரோ? (10181)

என்று கோசலையாலும்,

எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந் தார்கள் எல்லாம்
ஒத்தால் பரதன் பெரிதுஉத் தமன்ஆவ துண்டோ? (3977)

என்று இராமபிரானாலும் பாராட்டப்படுகின்ற பெருமை இராமாயணம் முழுவதிலும் பரதன் ஒருவனுக்குத்தானே உண்டு? அத்தகைய பரதன்மேல் தசரதனுக்கு வெறுப்போ அன்றிப் பற்றின்மையோ ஏற்படக் காரணம் யாது? இராமன்மாட்டு அவன் கொண்ட கழிபெருங்காதல் ஏனைய மைந்தர்மாட்டும் செல்ல வேண்டிய அன்பைத் தடை செய்துவிட்டதா? அதற்கேற்பவே அவனும் செயல்களை ஆற்றிக்கொண்டே வருகிறான்.

........................'நளினம்போல்,
கையான் இன்றுஎன் கண்எதிர் நின்றும் கழிவானேல்
உய்யேன் நங்காய்! உன்அப யம்என் உயிர்!' என்றான்
(1527)

இவ்வாறு இராமன் பிரிவால் தன்உயிர் போய்விடும் என மன்னன் கருதக் காரணம் யாது? முன்னரே விசுவாமித்திர ருடன் இராமனை அனுப்பிய பொழுது இராமனைப் பிரிந்தும் உயிர் வாழ்ந்தவன்தானே? விசுவாமித்திர முனிவனுடன் அக்கரிய செம்மலைக் கூட்டி அனுப்பிய இவன், இப்பொழுது ஏன் இராமன் பிரிவுக்கு இவ்வளவு வருந்த வேண்டும்? இராமன் பிரிந்தால் உயிர்

போய்விடும் என்று மன்னன் கூறியது கைகேயியை அச்சுறுத்த எழுந்த சொற்கள் அல்ல என்பதைப் பின் நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. எவ்வாறாயினும், மகன் மீண்டு வந்து விடுவான் என்ற நப்பாசையால் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருந்த மன்னன் எதிரிலே வசிட்டனும் சுமந்திரனும் வந்து நிற்கின்றனர்.

இராமன், இலக்குவன், சீதை என்னும் மூவரையும் காட்டின் எல்லையில் கொண்டு விட்டுவிட்டுச் சுமந்திரன் இரதத்தை மீட்டும் நாட்டுக்கு ஓட்டி வந்து விட்டான். 'இரதம் திரும்பி விட்டமையின், இராமனும் திரும்பி விட்டான் போலும்!' என்று மக்களுள் பலர் நினைக்கின்றனர். இந்நிலையில் இரதம் மீண்டு விட்டதென்று அவர்கள் பேசிக் கொள்ளும் பேச்சு மன்னன் காதிலும் விழுகிறது.

இரதம்வந்து உற்றது என்றாங்கு யாவரும் இயம்ப லோடும்
வரதன்வந்து உற்றான் என்ன மன்னனும் மயக்கம் தீர்ந்தான்;
புரைதபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி
விரதமா தவனைக் கண்டான் 'வீரன்வந் தானோ?' என்றான்
(1896)

உடன் நிற்பவர்கள் இரதம் வந்து விட்டது என்று பேசிக் கொள்வதைக் காதில் வாங்கிய மன்னன் கண்களை அகல விழித்துப் பக்கத்தில் நின்ற முனிவனைப் பார்த்து, "இராமன் மீண்டு விட்டானா?" என்று விசாரித்தானாம். இராமன்மாட்டு எல்லையற்ற காதல் கொண்ட தந்தை யாயினும் இராமனுடைய ஒப்புயர்வற்ற பண்பாட்டைத் தசரதன் அறிந்து கொள்ளவில்லை; அதனை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய மனநிலை தரசதனிடம் இல்லை. தன் சொல் என்ற பெயரால் சிற்றன்னை இட்ட கட்டளையை மீற மாட்டான் என்பதைத் தசரதன் அறிந்திருப்பின்,

இக்கேள்விக்கு இடமே இல்லை. எனினும், கேள்வி கேட்டு விட்டான். ஆனால், "இராமன் போய் விட்டான்," என்ற அவச் சொல்லைக் கூற விருப்பம் இல்லாதவனான முனிவன் அப்பாற் போய் விட்டான். முனிவனுடைய முகபாவமும் அவன் விடை இறுக்காமல் அப்பாற் போய் விட்ட செயலும் நடந்தவற்றை உணர்த்தியுங்கூட, அதனால் அரசன் அமைதி அடையவில்லை. மீட்டும் சுமந்திரன் பக்கம் திரும்பி அதே வினாவை எழுப்பு கிறான்:

நாயகன் பின்னும் நல்தேர்ப் பாகனை நோக்கி, 'நம்பி
சேயனோ அணிய னோ?'என்று உரைத்தலும் தேர்வ லானும்,
'வேய்உயர் கானில் தானும் தம்பியும் மிதிலைப் பொன்னும்
போயினான்' என்றான்; என்ற போழ்தத்தே ஆவி போனான்

(1898)

[தசரதன் தேர்ப்பாகனை நோக்கி, 'இராமன் தூரத்தே உள்ளானா, அண்மையில் உள்ளானா?' என்று கேட்க, அவன், 'இராமன், சீதை, இலக்குவன் என்ற மூவரும் மூங்கில் அடர்ந்த காட்டில் சென்றனர்' என்றான். 'சென்றனர்' என்ற சொல் செவிவழிச் சென்றவுடன் மன்னன் உயிரும் சென்றுவிட்டது.]

சம்பராசுரனையும் போர் தொலைத்த தசரத சக்கரவர்த்திக்கு முடிவு "போயினான்" என்ற சொல்லால் வந்துற்றது! எல்லையற்றுச் செல்லும் அவா அல்லது பற்று நல்ல பாத்திரத்திடத்தில் செலுத்தப்படினும் அதன் முடிவு இவ்வாறுதான் ஆகும் என்பதற்கே தசரதன் எடுத்துக் காட்டாய் விளங்குகிறான்.

வேத முதல்வன் என்று இராவணனாலும் போற்றப் படுகிற இராமனை இவ்வுலகிற் பிறந்து வாழ்ந்து பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு செய்த தசரதன் வாழ்வு இவ்வாறு முடிவுறும் என்று யார் நினைத்திருப்பார்?

மந்திர ஆலோசனையின் பொழுது தனது எதிர்காலம் பற்றி அவன் கண்ட கனவுகள் எங்கே? அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் இவ்வுலகை ஆட்சி செய்து, பொறி புலன்கட்கு அடிமையாய் இருந்து, அதனால் மனந்தளர்வுற்ற மன்னன் மந்திர சபையில் யாது கூறுகிறான்?

வெள்ளநீர் உலகிடை விண்ணில் நாகரில்
தள்ளரும் பகைஎலாம் தவிர்த்து நின்றயான்
கள்ளரிற் கரந்துஉறை காமம் ஆதியாய்
உள்ளுறு பகைவருக்கு ஒதுங்கி வாழ்வதோ? (1330)

எஞ்சலில் மனம்எனும் இழுதை ஏறிய
அஞ்சுதேர் வெல்லும்ஈது அருமை ஆவதோ? (1331)

[இவ்வுலகிலும், தேவ, நாக உலகங்களிலும் பகையை வென்ற யான், கள்வர் போல என் உள்ளத்துள் ஒளித்து நிற்கும் காமம் முதலிய உட்பகையை வெல்ல வேண்டாவா? மனம் எனும் பேய் ஏறிய ஐந்து பொறிகளாகிய தேர்களை வெல்வது அவ்வளவு கடினமா?

ஆசை முதலிய அகப்பகைகளை வெல்வது எனக்கு அரியதன்று. எனவே, நான் அம்முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கூறிய மன்னவன், அவ்வாறு கூறிய இருபத்து நான்கு மணி நேரத்திற்குள் **அவ்வாசை காரணமாகவே உயிரை விடுகிறான்** என்றால், இதனை என்னென்று கூறுவது!

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்;
ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்;
ஆசைப் படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்;
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே (2615)

என்ற திருமூலர் திருவாக்கு மீட்டும் மெய்யாவதைக் கண்டனம்.

அனைத்து நற்பண்புகட்கும் உறைவிடமாய் விளங்கிய தசரதன், மனைவி மக்கள்மாட்டுக் கொண்ட கழிபெருங் காதலுக்கே இரையானான்.

கவிஞன் துயரும்
மன்னன் துயரும்

கவிதைக் கலைச்சிறப்பு

நுண்கலைகளுள் தலையாய இடம் பெற்ற கவிதைக் கலை, அழகில் ஈடுபட்டு அதனைக் கலையாக மாற்றிப் பிறகும் அனுபவிக்கும் வண்ணம் தரும் இயல்புடையது.

கலைகள் அனைத்திற்குமே இவ்விலக்கணம் பொது வானதுதான்.

ஆதலால், அழகுடைப் பொருள் எதுவாய் இருப்பினும், அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கலை தயங்குவதில்லை.

ஓவியக் கலையிலும், சிற்பக்கலையிலும் 'பெண் வடிவம்' அதிக இடம் பெற்றதற்கு இதுவும் ஒரு சிறந்த காரணம்.

கதிரவன் உதயம், காட்டாற்றின் ஓட்டம், நல்ல நிறஞ்செறிந்த காடு, கருங்கடலின் அலை வீச்சு, ஓங்கி வளர்ந்த மலை முகடு ஆகிய இவற்றின் இயற்கை எழிலில் ஈடுபட்ட கலைஞன், இவற்றில் காணப் பெறும் பல்வேறு பட்ட அழகை வடித்துத் தரும் பொழுது அது 'கலை' என்னும் பெயரைப் பெறுகிறது, அக்கலை சிற்பம், ஓவியம்

என்பன போன்ற பருப்பொருளை இடைநிலைப் (*Medium*) பொருளாக உடைய கலையாகவும் முகிழ்க்க லாம்; அன்றேல், ஒலியையே இடைநிலைப் பொருளாக உடைய இசையாகவும் முகிழ்க்கலாம்; அன்றி, சொல்லும் பொருளும் ஓசையுமுடைய கவிதையாகவும் மலரலாம்.

இடைநிலைப் பொருள் பருப்பொருளாய் இருக்கும் பொழுது கலை சிறப்பதைவிட அது நுண்பொருளாய் இருக்கும் பொழுது மிகுந்த சிறப்பை அடைகின்றது. கலைஞன் கற்பனையின் ஓட்டத்துக்கு ஏற்பக் கல்லும், வண்ணமும் இடந்தாரா அல்லவா? அவற்றின் எல்லை அளவுதான் கலைஞன் செல்லமுடியும். ஆனால், சொல் லையும் பொருளையும் ஓசையையும் அளவாகவுடைய கவிதையில் கலைஞனுடைய 'சுதந்தரம்' மிகுதிப்படுதல் உறுதி. எனவேதான் கலைகளிலெல்லாம் கவிதைக் கலை சிறந்து விளங்குகின்றது. கலைஞன் சிறப்புக் கேற்பக் கலை சிறந்து விளங்கும் என்பது கூறத் தேவையில்லை. கவிதைக் கலைஞர்களுள் தலையிடம் பெறும் மிகச் சிலருள் ஒருவனாகிய கம்ப நாடனின் கலை மிகச் சிறந்திருக்கும் என்று எதிர்பார்ப்ப திலும் தவறு இல்லை. அவன் கைப்படாத பொருளே இல்லை என்றுகூடக் கூறிவிடலாம். மேலும், அவன் கைப்பட்டவெல்லாம் பொன்னாக மாறின என்பதிலும் ஐயமில்லை. இரண்டொரு பாடல்களில் காட்சியளித்து மறைகிற 'தோழி' போன்ற சிறு பாத்திரங்களிலிருந்து நூல் முழுதும் காட்சியளிக்கும் 'இராமன்' போன்ற பெரும்பாத்திரம் வரை அனைத்தையும் பொன்னாக மாற்றிய பெருமை அவனுடையதே. ஓர் அங்குல உயரமுடைய தந்தத்தில் ஒப்பற்ற வேலைத்திறனைக் காட்டுவதும் கலைதான்; மிகப்பெரிய தஞ்சைப் **பெருவுடையார் கோயில் கோபுரம்** போன்றவற்றில் வேலைத் திறனைக் காட்டுவதும் கலைதான். இவற்றுள் எது சிறந்தது என்று கேட்டலும் ஆராய்தலும் முறையாகாது.

கம்பநாடன் தனிப்பெருமை யாதெனில், இவ்விருவகைக் கலையிலும் அவன் வெற்றி கண்டுள்ளதே. இரண்டே பாடல்களில் தோன்றி மறையும் 'நீலமாலை' என்ற தோழியையும், இராமனைப் போலச் சாகாவரம் பெற்றவ ளாக்கி விட்டான். எனவே, இத்தகைய கலைஞனிடம் இருந்து எதனையும் கூசாமல் எதிர்பார்க்கலாமன்றோ?

கவிதையிற் குழந்தை

அழகுடைப் பொருளையே கலைஞன் கலைக்கு மூலமாக நாடுகிறான் என்று கூறினோம். மக்கட் படைப்பில் 'பெண் இனம்' அழகின் இருப்பிடம். எனவே, கவிதைக் கலைக்கு மூலப்பொருளாகப் பெண் இருக்கிறாள் என்பதும் கண்டோம். பெண்ணை அடுத்து அவ்விடத் திற்கு வரக்கூடிய தகுதியுடைய பொருள் அழகே வடிவான குழந்தை ஒன்றுதான். குழந்தைச் செல்வத்தில் ஈடுபடாத கலைஞனே இல்லை என்று கூறிவிடலாம். அழகே வடிவமான குழந்தை எவ்வாறு கலைஞனைத் தன்னிடம் ஈடுபடுத்தாமல் இருக்க இயலும்?

> **இம்மை உலகத்து இசையொடும் பொருந்தி**
> **மறுமை உலகமும் மறுஇன்று எய்தும்**
> **செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்**
> **சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்** (அகம் 66)

என்றும்,

> **மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்**
> **பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழும் நாளே** (புறம் 188)

என்றும் சங்கப் புலவர்களால் பாராட்டப்படும் சிறப்புடையது குழந்தைச் செல்வம். பல ஆங்கில நாடகங் களை இயற்றிய ஷேக்ஸ்பியர், தாம் இயற்றிய நாடகங்களில்

குழந்தையைப் பற்றிப் பாட வாய்ப்பில்லாமையால் போலும் **ஜான் அரசன்'** (*King John*) என்றதொரு நாடகத்தை உண்டாக்கி, அதில் குழந்தைச் செல்வத்தைக் கலையாக்கி மகிழ்கிறான்! தமிழ் இலக்கிய உலகில் சங்க காலந்தொட்டுக் குழந்தை அழகில் ஈடுபடாத கவிஞனே இல்லை என்று கூறிவிடலாம். கடவுளையும் குழந்தை யாக்கி அதிலே ஓர் இன்பங்கண்டவன் அன்றோ தமிழன்? தமிழன் வழிபடும் முருகன், கண்ணன் இருவரும் குழந்தைகள் அல்லரோ? எனவே, குழந்தை இன்பத்தில் ஈடுபடாத மனிதனே இல்லை என்றால், கலைஞனைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமா?

கவிதைக் கலையிலும், தமிழ் இலக்கியத்தில் ஓரளவு குழந்தை இடம் பெற்றுளது. இடைக்காலத்தில் காப்பியங்கள் இயற்றிய பெரும்புலவர் அனைவரும் ஒருவர் நீங்கலாகக் குழந்தைச் செல்வத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தனர். குழந்தை பற்றிப் பாட வாய்ப்பே இல்லாத சேக்கிழாரும் ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்குப் பத்துப் பாடல்கள் பாடி மகிழ்கிறார். இன்னும் பிற்காலத்தில் இக்குழந்தை ஒரு நூலுக்கே உரிமையாகிவிட்ட புதுமையும் காணக் கிடக்கிறது. உலகில் உள்ள வேறு எந்த மொழியிலாவது **'பிள்ளைத் தமிழ்'** என்றதோர் இலக்கியம் கண்டதுண்டா? 'நூறு பாடல்கள் குழந்தையைப் பற்றியே பாடத் துணிந்த தமிழனும் அவன் கலையும் வாழ்க!' என்று வாழ்த்துவது தவிர, வேறு செய்யத்தக்கது யாது? குழந்தை இத்துணை இடம் பெற்ற தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு நூல் குழந்தை யைப் பற்றிப் பாடாதிருந்தால், அது வியப்பினும் வியப்பன்றோ? அதிலும் பல குழந்தைகளைப் பற்றிக் கூற வேண்டிய கட்டப்பாடு இருந்தும், பதினாயிரம் பாடல் கட்கு மேல் உடைய பெருநூலாய் இருந்தும், ஒரு நூல் குழந்தையைப் பற்றிப் பாடவில்லை என்றால், அந்நூல் எது என்று கேட்கத் தூண்டுகிறதல்லவா? அந்நூல் கம்பநாடனது ஒப்புயர்வற்ற இராமாயணந்தான்.

ஏனோ பாடவில்லை?

தெய்வத் தன்மையுடன் மனிதத் தன்மையும் நிறைந் திருந்த இராமனைக் குழந்தையாய்ப் பெற்று இருக்கும் பொழுது ஏனோ கம்பநாடன் அதனைப் பயன்படுத்தி விரிவாகப் பாடவில்லை! தசரதன் பல காலம் தவமிருந்து பெற்ற புதல்வர்களை எவ்வாறு போற்றி மகிழ்ந்து கொஞ்சியிருப்பான்? அதுதான் கிடக்கட்டும் என்றாலும், முதல் தேவியாகிய கோசலையும், அவ்விராமனை வளர்த்த வளாகிய கைகேயியும் அவனைப் பாராட்டியிருக்க மாட்டார்களா? இவைபற்றி ஏனோ கம்பன் ஒரு பாடல் கூடப் பாடவில்லை! இராவணனின் அருமந்த மைந்த ராகிய 'இந்திரசித்தன்', 'அட்சயகுமாரன்' என்பவர் களையும் அவர்கள் குழந்தையாய் இருக்கும் பருவம் குறித்துப் பாடவில்லையே! போகட்டும். காப்பியத் திறனாய்வு செய்பவர்கள் இந்த இடத்திற்கு முற்றிலும் தேவையன்று என்று கூறுவர் என்பது அறிந்திருந்தும், பிரகலாதன் வரலாற்றை உயுத்த காண்டத்தில் பெய்து வைத்திருக்கிறானே! அங்கேயாவது அந்தப் பிரகலாதனைப் பற்றிப் பாடியதுண்டா?

இவை அனைத்தையும் நோக்க, ஓர் எண்ணம் உறுதிப் படுகிறது. இது புலவன் மறந்து விட்டுப்போன பகுதியன்று; வேண்டுமென்றே ஒதுக்கிய பகுதி என்றுதான் நினைக்க வேண்டியுள்ளது. கலைஞர் அனைவரும் கண்டால் விட விரும்பாத குழந்தைச் செல்வம், கம்பனால் ஒதுக்கப்பட வேண்டிய காரணம் யாதாக இருக்க முடியும்? அவனே நேரில் வந்து அக்காரணத்தைக் கூறினாற்றான் நாம் உறுதியாக அறிய முடியும். அவ்வாறு உறுதியாகக் கூறவியலாவிடினும் ஓரளவு அனுமானத்தால் இதுதான் என்று காரணத்தை நாமே குறிக்கலாம். குழந்தைச் செல்வத்தைப் பெற்று வைத்திருந்து, இடைக் காலத்தில் அக்குழந்தை தமக்குப் பயன்படாமல் போயிருந் தால், பின்னர் வாணாள் முழுவதும் குழந்தையைக்

கண்டால் பிடிக்காமல் இருப்பவர்கள் இன்றும் உண்டு. பிற குழந்தையைக் காணும் பொழுதெல்லாம் தம் குழந்தை நினைவிற்கு வர, அதனால் தோன்றும் துன்பம் கண்டு, குழந்தைகளையே தம்பால் நெருங்கவிடாமல் இருப்பவர்கள் இன்றும் உண்டு. இத்தகைய ஒரு மனநிலை கம்பனிடத்தும் தோன்றியிருக்குமோ என ஐயப்படுவதில் தவறில்லை.

மகனை இழந்த கம்பனா?

'அம்பிகாபதி' என்றொரு மைந்தன் கம்பனுக்கு இருந்தானென்றும் அவன் அரசன் மகள் மேல் கொண்ட காதலால் உயிரை இழக்க நேரிட்டது என்றும் கதை வழங்கி வருதல் நம்முள் பலரும் அறிந்ததே. வேறு ஆதாரம் இல்லாமல் செவிவழிச் செய்தி ஒன்றையே நம்பி வாழும் இக்கதையில் உண்மை நிரம்ப உண்டு என்பதை இராமாயணத்தை ஒருமுறை கற்றவரும் அறிதல் கூடும். இராமனைப் பிரிய நேரிட்ட தசரதன் வருத்தத்தைக் கவிஞன் ஏறத்தாழ எழுபத்தைந்து பாடல்களால் விரிக்கிறான். அப்பாடல்களையும் அவற்றிற்கு முன்னும் பின்னும் காணப்படும் பாடல்களையும் படித்தால், ஒரு வேறுபாடு நன்கு தெரியும்; அரசன் வருத்தத்தைக் கூறும் பாடல்கள் கவிஞனுடைய கவிதை வன்மையால் மட்டும் தோன்றியவை அல்ல. அவை அவனுடைய நெஞ்சைப் பிழிந்து எடுத்த அவலத்தில் குமிழியிட்டு வெளிவரும் சொந்த அனுபவமே என்பது நன்கு புலப்படும். வயது முதிர்ந்த பருவத்தில், 'இனி இம்மைந்தன், நமக்குக் கொழு கொம்பாவன்!' என்று நினைந்து தந்தை இறுமாந்து இருக்கும் பொழுது மகன் இறக்கிறான்; இன்றேல் பயனற்ற நிலையில் காடு சென்று விடுகிறான். இறக்கும் மைந்தன் கம்பனுடைய செல்வக்குமாரன்; காடு செல்லும் மைந்தன் தசரதனுடைய குமாரன். கவிஞன் மகன் இறந்ததும் மன்னனது ஆணையால்; இராகவன் காடு

சென்றதும் சிற்றன்னை ஆணையால்; இராமன் காடு செல்வதைத் தசரதன் விரும்பவில்லை. அம்பிகாபதி இறப்பதைக் கவிஞன் விரும்பவில்லை. இராமன் காடு செல்வதை அறிந்தும் அதனைத் தடுக்கும் சத்தியற்றவனாய்த் தசரதன் புலம்புகிறான். அம்பிகாபதி இறப்பதை அறிந்துவைத்தும், தடுக்க வலிமையற்ற புலவன் புலம்புகிறான். அன்றியும், தான் தன் மகனிடம் கண்ட அருமைக் குணங்களையும், அன்பையும், அறிவையும் அறநெறி ஒழுக்கையும் கம்பன் இராமனிடமும் காண்கிறான். இவை அனைத்தும் இருவருக்கும் பொதுவாகும். ஆனாலும், கவிஞனுடைய புலம்பலை நாம் நேரே அனுபவிக்க வாய்ப்பு இல்லை. எனவே, தசரதனுட் புகுந்து கம்பன் புலம்புகிறான். இவ்வோர் இடம் மட்டும் கொண்டு இம்முடிபுக்கு வரத் தேவையில்லை. தசரதன் மாண்ட செய்தி கேட்டு அலறும் இராமன் வாக்கினின்றும் தன்னுடைய சோகத்தையே கொட்டுகிறான்; சடாயு புலம்பலிலும் தன் துயரையே பொழிகிறான். இந்திர சித்தனை இழந்த இராவணன் புலம்பலிலும் மண்டோதரியின் அரற்றலிலும், 'காட்டாயோ என்னுடைய கண்மணியைக் காட்டாயோ!' என்று அழுது அரற்றும் தானமாலை வாக்கினிலும் கம்பனுடைய வாழ்க்கையில் வருத்தம் நிறைந்த நெஞ்சப் பிழிவையே காணுகிறோம்.

தசரதன் துயரம்

தசரதன் துயரைச் சற்று விரிவாகக் காணலாம்: மந்திரசபை முடிந்தவுடன் தசரதன் மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்திருக்கிறான். நீண்ட நாளாக அவன் கண்டு கொண்டிருந்த கனவு, பொழுது விடிந்தவுடன் நிறைவேறப் போகிறது. 'யாரேனும் அக்கனவு நனவாகாமல் தடுத்து விடுவாரோ!' என்று அவன் அஞ்சிக் கொண்டிருந்தது பொய்யாகிவிட்டது. இன்னும் சில மணி நேரங்களில் முடி சூட்டு விழா நடைபெறப் போகிறது. அது நடை

பெற்று விட்டால், பின்னர் அதனை விரும்பாதவர்களுங் கூட ஒன்றும் செய்ய இயலாது. நடைபெறு முன்னர் அதனைத் தடுக்கக் கூடியவர் அனைவருக்கும் தக்க வழியில் பாதுகாப்புச் செய்து விட்டான். எனவே, அவன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் இருக்கிறது. அரசர்கள் புடை சூழ அவன் இரவு நெடுநேரம் கழித்தே கைகேயியின் கோயில் புகுகிறான். இதுவரை அவளிடமும் அவன் இது பற்றிக் கூறவில்லை. அவன் மகிழ்ச்சிக்கு முழுவதும் எதிராக அங்கே அவன் காதலி படுக்கையிற்கூடக் கிடவாமல் கீழே விழுந்து புரண்டு கொண்டிருக்கிறாள். இந்த வேறுபாடு அவனை மருட்டி விட்டது. எனவே, 'மானை எடுக்கும் யானை' போல, அவன் தன் நீண்ட கைகளால் அவளை அப்படியே வாரி எடுக்கிறான். அவள் விசும்பிக் கொண்டு மீண்டும் கீழே விழுகிறாள். மன்னன் வருத்தம் எல்லை கடந்து விடுகிறது. வருத்தம் அச்சமாக வும் மாறி விடுகிறது. அருமை மனைவி இவ்வாறு இருந்ததை இதற்கு முன்னர் அவன் கண்டதும் இல்லை. எனவே,

> **'என்னை நிகழ்ந்தது? இவ்வேழு ஞாலம் வாழ்வார்**
> **உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வார்! உற்றது எல்லாம்**
> **சொன்னபின் என்செயல் காண்டி; சொல்இது,' என்றான்**
> *(1499)*

இது கேட்ட அரசி, "பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்தி" (1500) என்றாள். இதைக் கேட்டவுடன் அரசன் வருத்தம் எல்லாம் பறந்துவிடுகிறது. மீட்டும் மகிழ்ச்சி யில் திளைக்கிறான்; இராமனையும், முடிசூட்டலையும் நினைந்து. எனவே, வெடிசிரிப்புச் சிரிக்கிறான். அவன் மனத்தின் ஆழத்தில், 'கைகேயி தடை கூறுவாளோ முடிசூட்டு விழாவிற்கு!' என்று அஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் போலும்! ஆனால், அவள் 'முன்னர்த் தருகிறேன் என்று கூறியதைக் கொடும்,' என்று கேட்டவுடன் முதலில்

அவனது அச்சம் நீங்கிவிடுகிறது. அதனால், ஒரு பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்தான் போலும்! அன்றேல், இத்தகைய சிரிப்புக்கு இங்குக் காரணமே இல்லை. சிரித்துவிட்டுப் பேசுகிறான்:

கள்அவிழ் கோதை கருத்துஉண ராத மன்னன்
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்;
'உள்ளம் உவந்துள செய்வேன்; ஒன்றும் லோபேன்;
வள்ளல் இராமன்உன் மைந்தன் ஆணை,' என்றான்

(1501)

இவ்வாறு மன்னன் கூறலும் கைகேயி, 'இமையோர் சான்றாக நீர் தந்த வரங்கள் இரண்டையும் தருக,' எனக் கேட்க, அரசன், 'தந்தேன்!' என்று கூறிவிடுகிறான். வரங்கள் யாவை என்று அறிந்தவுடன் அவன் படும்பாடு சொல்லும் தரத்ததன்று.

சிந்தை திரிந்து திகைத்து அயர்ந்து வீழ்ந்தான் (1514)

'ஆ !கொடி யாய் !' எனும் ஆவிகாலும்; 'அந்தோ !
ஓ !கொடி தேஅறம்!' என்னும்; 'உண்மை ஒன்றும்
சாக' எனாஎழும்; மெய்தள் ளாடி வீழும் (1515)

வீரர் அனைவர் வீரத்தையும் விழுங்க வல்ல வெற்றி வேல் மன்னன் கோழைகள் போலப் பேசத் தொடங்குகிறான்:

'நாரியர் இல்லைஇஞ் ஞாலம் ஏழும் எண்ணக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன் !' என்று பொங்கும்
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான் (1516)

வெற்றி வீரன் உள்ளமா?

வெற்றி வீரன் ஒருவன் மனத்தில் இத்தகைய எண்ணம் தோன்றுமா? உலகத்தில் உள்ள பெண்டிர் அனைவரையும் வாளால் வீசிக் கொன்றுவிட்டு அருநரகிடை வீழ்ந்து கிடக்கவும் முற்படுகிறான். இப்படி ஒரு வீரன் பேசுவ தென்றால், அவன் மனம் எவ்வளவு கெட்டுவிட்டது என்பதற்கு இதைவிட எடுத்துக்காட்டும் வேண்டுமா? எல்லையற்ற வருத்தமே தசரதனை இவ்வாறு நினைக்கவும் பேசவும் தூண்டுகிறது.

இதனையடுத்துத் தசரதன் மனநிலை கணந்தோறும் மாறுபடுகிறது. அம்மாறுபாட்டுக்கேற்ப, அவன் ஒரு முறை அவளைக் கெஞ்சுகிறான். ''உய்யேன் நங்காய்! உன் அபயம் என் உயிர்!'' என்கிறான் ஒருமுறை; *(1527)* அடுத்த கணத்தில்,

இன்றோர் காறும் எல்வளை யார்தம் இறையோரைக்
கொன்றார் இல்லை! கொல்லுதி யோநீ கொடியாளே!
(1531)

என்று அவளை ஏசுகிறான்; அடுத்த கணத்தில்,

விண்ணோர் காறும் வென்ற எனக்குஎன் மனைவாழும்
பெண்ணால் வந்தது அந்தரம் என்னப் பெறுகேனோ?
(1534)

என்று 'தன்னிரக்கம்' கொள்கிறான். ஒரு மனிதன் செய்யத் தகாதன காரியங்களுள் தலையாயது 'தன்னிரக்கம்'தான்.

எற்றுஎன்று இரங்குவ செய்யற்க; செய்வானேல்
மற்றுஅன்ன செய்யாமை நன்று

என்ற குறளும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தவே தோன்றிற்று. சம்பராசுரனை வெற்றி கண்ட தசரதனா இவ்வாறு மாறி விட்டான்? இத்துணைப் பெரிய அவன் வீழ்ச்சியடையக்

காரணம் யாது? எத்துணைப் பெரிய இழிவு வந்துற்றாலும் மனிதன் தன் நிலை குலையாமல் இருப்பதன்றோ மனிதத் தன்மை?

மலையே வந்து வீழினும் மனிதர்கள்!
நிலையி னின்று கலங்கப் பெறுதிரேல்

(பொது, தனிக்குறுந்தொகை, 5)

என்று திருநாவுக்கரசர் பெருமான் கூறியதும்,

இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
அடுத்தூர்வது அஃதொப்பது இல் (குறள் 621)

என்று குறளாசிரியர் கூறியதும் தசரதனைப் பொறுத்த வரையிற் பொய்யாகி விட்டனவே! இந்த அளவுடன் அவன் நிற்கவும் இல்லை; சாதாரண மக்கள் நிலைமைக்கு இழிந்து விடுகிறான்; தன் மனைவி என்றும் பாராமல், "உன் அறுபட்ட தாலிக்கயிறு உன் மகன் மங்கல நாணாகப் பயன் படட்டும்!" என்றும் கூறத் தொடங்கி விட்டான்.

பழிக்கு நாணாய் மாணாப் பாவி! இனிஎன் பல?உன்
கழுத்தில் நாண்உன் மகற்குக் காப்பு நாணாம் என்னா

(1653)

அவன் கூறும்பொழுது கைகேயியின் மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தைவிட இராமன்மீது கொண்ட பாசத்தின் ஆழத்தை, உறுதியையே நாம் காண்கிறோம்.

வேந்தன் புலம்பல்

கைகேயியிடம் தனியே இருக்கின்ற வரை அரசனுக்கு வாய்விட்டு அழவும் விருப்பமில்லை. இந்நிலையில் கோசலையும் வசிட்டனும் வந்துற்றனர். வசிட்டனே

கைகேயியை ஏசிவிட்டு இராமனை அழைத்து வருவதாகக் கூறுகிறான். இவர் இருவரையும் கண்டவுடன் தசரதன் வாய் விட்டே புலம்பத் தொடங்கிவிடுகிறான். ''அருமை மகனே, உன் முடி சூட்டு விழாவுக்கு நீராட்ட வந்த புனலைப் போய்க் கொண்டிருக்கும் என் வாயில் சற்று ஊற்றி விட்டுப் போகக்கூடாதா?'' என்கிறான்.

...'நின்மேற் சொரிய
மண்ணும் நீராய் வந்த புனலை மகனே! வினையேன்
உண்ணும் நீராய் உதவி உயர்கான் அடைவாய்' என்றான்

'உடையா மகுடம் புனைஎன்று உரையா வுடனே கொடியேன்
சடைமா மகுடம் புனையத் தந்தேன் அந்தோ!' என்றான்
(1660, 1661)

[உன்னை, மகுடம் புனைந்துகொள், என்று யானே கூறிவிட்டு உடனே சடைமுடியும் மரவுரியும் தந்தேனே!]

.........'தமியேன் என்னா என்னை இம்மூப்பு இடையே
வெறுத்தாய் இனி நான் வாழ்நாள்
வேண்டேன்! வேண்டேன்!' என்றான் *(1662)*

['என்னை இக்கிழப் பருவத்தில் விட்டுச் சென்று விட்டாய். ஆகலில், இனி யான் வாழ விரும்பவில்லை']

என்னின் முன்னம் வனம்நீ அடைதற்கு எளியேன் அல்லேன்
உன்னின் முன்னின் புகுவேன் உயர்வான் இனியான் *(1663)*

['என்னை விட்டு நீ வனம் புகுதற்கு முன்னரே அக் கொடுமையைக் காணாமல், யான் மோட்சம் அடைவேன்.']

'பொற்றோர் அரசே! தமியேன் புகழே! உயிரே! உன்னை,
பெற்றேன் அருமை அறிவேன் பிழையேன்! பிழையேன்!' என்றான்
(1665)

இத்தகைய இடங்களை வாய்விட்டு உரக்கப் படித்துப் பார்த்தாற்றான் இக்கவிதைகளின் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் ஈடுபட முடியும். தசரதனுள் நுழைந்துகொண்டு கம்பனே அம்பிகாபதியை நினைந்து இப்படி பிரலாபிக்கிறான் என்பது தோற்றவில்லையா?

இன்னும் ஒரு வகை மனநிலையையும் கவிஞன் இப் பாடல்களிற் பெய்து வைக்கிறான். சிறந்த நிலைமையில் இருந்தவர்கள் திடீரென்று அந்நிலை கெட்டு அழிவதானால், அவர்கள்மாட்டு அன்புடையவர்கள் இப்புது நிலையைப் பார்க்க விரும்ப மாட்டார்கள். நல்ல நிலையில் வீட்டை விட்டு வெளியேறியவர்கள் அடிபட்டுக் கொடுமையான முறையில் இறந்துபட்டால், தாய்மார் போன்றவர்கள் அதனைக் காணச் சகியார்கள். இதுவும் உலகியலே. இம்மனநிலையையும் தசரதன்மாட்டு ஏற்றிக் கூறுகிறான் கவிஞன். முடி சூட வந்த இராகவன் சீரை புனைந்து காடு செல்ல முன் வந்த கோலத்தைக் காண எந்த அன்புடைய தந்தைக்குத்தான் மனம் வரும்? கட்டழகனாய் இருந்த அம்பிகாபதி, கதைகள் கூறுவது போல வெட்டுண்டு இறந்திருந்தால், எவ்வளவுதான் தத்துவம் உணர்ந்த கவிஞனாயினும் இக்கொடுமையைக் காணச் சகிக்குமா? இத்தகைய மனநிலை இதோ பேசப் படுகிறது:

'தகுதற்கு ஒத்த சனகன் தையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதக் கண்ட கண்ணால் போகக் காணேன்!' என்றான்

'பூணார் அணியும் முடியும் பொன் ஆசனமும் குடையும்
சேணார் மார்பும் திருவும் தெரியக் காணக் கடவேன்,

மாணா மரவற் கலையும் மானின் தோலும் அவைதான்
காணாது ஒழிந்தேன் நன்றாய்த்து அன்றோ கன்றே' என்றான்
(1664, 1670)

காரணம் இதுவே போலும்

மேலே கூறிய பாடல்களில் கதைப்போக்கிற்கு ஏற்ற படி தசரதன் புலம்புகிறான் எனினும், அப்புலம்பலின் ஆழத்தில் கவிஞனின் அவலக் குரலேதான் கேட்கிறது. இதிலிருந்து சற்றும் எதிர்பாராத ஓர் உண்மை புலப்படு கிறது. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்தில் கைகேயியைக் கற்புக் கரசியாகவும், கருணைக் கடலாகவும் பேசிய அக்கம்ப நாடனே கைகேயி சூழ்வினைப் படலத்தில் அளவு மீறி அவளை ஏசி வெறுப்பதன் காரணமும் ஒருவாறு விளங்கு கிறது. முதலில் கைகேயி என்னும் பாத்திரத்தை உண்டாக்கி அதன் பண்பாட்டில் ஈடுபட்டு அவளைப் புகழ்கிறான் கவிஞன். ஆனால், பிற்பகுதியை பாடிக் கொண்டு செல்கையில் அவனையும் அறியாமல் மகனை இழந்த தந்தையின் துயரத்தில் கவிஞன் தன் சுயசரிதையைக் காண்கிறான். தன்னைப் போலவே தசரதனும் வருந்துகிறான் என்பதைக் கவிஞன் உணரத் தலைப்பட்டவுடன் அவ்வுணர்ச்சி அவனையும் மீறி எழுகிறது. அவன் படைத்த பாத்திரங்களைச் செயல் செய்ய ஏவுவதை விட்டு, அவன் அவர்கள் உணர்ச்சியைப் பங்கிட வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகிறான். இந்நிலையில் தசரதனுக்குத் தந்தை அன்பு குறுக்கிடுகிறது. அவ்வன்பு இராமனிடம் செல்ல முடியாமல் தடுப்பவள் கைகேயிதானே? எனவே, அவளை அவன் முறை திறம்பி யும் ஏச முடிகிறது. தசரதன் மனநிலையை இப்பொழுது கவிஞனும் பெற்றுள்ளான். அம்பிகாபதியிடம் அவன் அன்பு செல்ல வொட்டாமல் தடை செய்த மன்னன் மேல் வெறுப்பு முற்றுகிறது. அரசன்மேல் குற்றம் இல்லை;

அவன் அக்காலச் சமுதாயப் போக்கிற்கேற்றபடி செய்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால், தந்தையின் மனம் அவ்வாறு நினைக்குமா! அதேபோலக் கைகேயி முறையைத்தான் செய்தாள் என்பதை நாம் அறிகிறோம். ஆனால், தசரதன் இவ்வாறு நினைக்க முடியுமா? அன்பு மிக்கவிடத்துப் பிழை காண்டல் இயலாதன்றோ? இதனாலேயே தசரதனுட்புகுந்து புலம்புகிற கம்பநாடன் அத்தசரதனுக்குப் புத்திரசோகம் உண்டாக்கிய கைகேயியை வாயாரத் திட்டுகிறான், முதற் படலத்தில் அவளைப் புகழ்ந்ததையும் மறந்துவிட்டு. எனவே, அயோத்தி வேந்தன் வாழ்வு வருந்தத் தகுந்த ஒரு முடிவை அடைந்ததிலும் கவிஞன் தன்னையே காண முடிகிறது போலும்! இத்தகைய ஒரு துன்ப அனுபவமே கவிஞன் குழந்தைச் செல்வத்தில் ஈடுபட்டுப் பாடாமைக்குக் காரணம் என்று முடிவு கட்டுவது சரிதானே?

3. அரசியல்

கம்பன் காட்டும் அரசியல் நெறிகள்

இதுவரை 'மன்னன்' என்ற தலைப்பில் தசரதனைப் பற்றியும் அவனுடைய செயல்கள் பற்றியும் கம்பன் கூறிய முறையை ஒருவாறு கண்டோம். காப்பியத்தோடு தொடர்புடையவன் ஆனதாலும் வான்மீகி அடியொற்றிச் செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை இருந்தமையாலும் மன்னன் என்பவன் பற்றியும் அவனுடைய அரசியல் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பது பற்றியும் தான் நினைத்ததைக் கூற இந்தப் பகுதியில் கம்பனுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. பல்லவ மன்னர்கள் அமைச்சர்களுக்கு உரிய இடம் தந்ததாக வரலாற்றிலிருந்து அறிய முடியவில்லை. ஆனால் வள்ளுவன் வழிவந்த கம்பநாடன் ஓர் அரசன் நல்லாட்சி நடத்தவேண்டுமானால் எத்தகைய அமைச்சர்கள் அவனிடம் இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் நன்கு அறிந்திருந்தான். தசரதன் ஆட்சியைப் பற்றிப் பேசும்போது அவனுடைய அமைச்சர்கள் எத்தகையவர்கள் என்பதை மந்திரப் படலத்தில் 1318 முதல் 1322 வரையுள்ள ஐந்து பாடல்

களில் விரிவாகப் பேசுகிறான். இந்த ஐந்து பாடல்களும் திருக்குறளை அடியொற்றியே விரித்துப் பேசுகின்றன. 1318ஆவது பாடலில் இவ்வமைச்சர்கள் மாபெரும் கல்வியாளர்கள் என்றும், சிறந்த அறிஞர்களென்றும் கூறுவதோடு அரசன் சினத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் நடுவுநிலைமையையே எடுத்துக் கூறுபவர்கள் என்றும் கூறுகிறான். மேலும் வஞ்சனையை அறவே ஒழித்து அறநெறியில் நிற்பவர்கள் என்றும் பேசுகிறான். மூன்று காலத்தையும் அறியவல்லவர்கள் என்றும் வினைப் பயனால் ஒரு தீமை நேரிடினும் அதைப் போக்கவல்ல ஆற்றலுடையவர்கள் என்றும் 1319ஆவது பாடலில் கூறுகிறான். ஏனைய பாடல்களில் கருவி, இடம், காலம் என்பவற்றை நன்கறிந்து செயலாற்ற வல்லவர்களென்றும் தன்னலமோ தம் உயிர்மாட்டுப் பற்றோ இல்லாதவர் களென்றும் அரசனுடைய சினத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு அவனுக்கு நல்லதையே செய்யும் இயல்புடைய வர்கள் என்றும் கூறுகிறான். இந்த ஐந்து பாடல்களில் அமைச்சர்களின் இலக்கணத்தை உலகப் பொதுமறை தந்த வள்ளுவப் பேராசான் கூறியவற்றையே தொகுத்தும் வகுத்தும் பேசுகிறான். தசரதனுடைய ஆட்சியில் வசிட்டன் ஒருவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் செல்வாக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்க கம்பநாடன் இத்துணை விரிவாக அமைச்சர்களைப்பற்றிப் பேசியது தமிழ்நாட்டில் எதிர்காலத்தில் கால் ஊன்றப்போகும் சோழ மன்னர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அவன் விரும்பியதையே காட்டிச் செல்கிறது.

இராம காதையைப் பொறுத்தமட்டில் அதிற் காணப் படும் மற்றொரு பேரரசனாகிய இராவணனும் அமைச்சர் களைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. இராவணனுடைய மந்திர ஆலோசனை சபையில் அவன் செய்த தவற்றை எடுத்துக் காட்டும் அமைச்சன் ஒருவன்கூட இல்லை. அதற்குப் பதிலாக

அவன் செயலை ஏற்றுக் கொண்டு போருக்குப் புறப்படுவதுதான் சரி என்று கூறும் அமைச்சர்களே நிறைந்திருந்தனர். அவன் செயல் தவறு என்று எடுத்துக் காட்டியவர்கள் வீடணனும் கும்பகர்ணனுமேயாவர். அதை ஏற்றுக்கொள்ளாத இராவணன் நீங்கள் என்ன அமைச்சர்களா என்று கேட்கிறான். எனவே அறிவுரை கூறவேண்டிய கடமை அமைச்சர்களுடையது என்பதை இராவணன் நன்கறிந்திருக்கிறான். ஆனால் அவனால் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சர்கள் அனைவரும் துதிபாடிகளா இருந்துவிட்ட காரணத்தால் அமைச்சின் பயனை இராவணன் அடைய முடியாமல் போய்விட்டது. அமைச்சர்களே அரசனின் கண்களாக இருத்தலின் அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது நன்கு ஆராய்ந்து அவர்களைப் பதவிகளில் அமர்த்த வேண்டும். இராவணன் இதனைச் செய்யவில்லை.

தசரதனது அமைச்சர்கள் கூட, இராமனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் என்ற தசரதனது திடீர் முடிவை ஏன் என்று கேட்கவில்லை. அமைச்சர்களிடம் தன் கருத்தைத் தெரிவித்த தசரதன் உடனடியாக சுமந்திரனை அனுப்பி இராமனை வரவழைத்தது சரியா? வந்த மகனிடம் 'முடிசூட்டிக் கொண்டு எனக்கு ஓய்வு தர வேண்டும்' என்று கட்டளையிடாமல் பதினான்கு பாடல் களில் மகனிடம் கெஞ்ச வேண்டிய சூழ்நிலை என்ன? என்று இதையாவது அந்த அமைச்சர்கள் கேட்டு இருக்க வேண்டும். எனவே தசரதனைப் பொறுத்தமட்டில் கடமை தவறாத அமைச்சர்கள் கூட செம்மையாகத் தொழிற்பட வில்லை என்று அறிய முடிகிறது.

'ஏன் இத்துணை அவசரம்?' என்று கேட்கும் அமைச்சர்கள் தசரதனிடமும் 'நீசெய்தது தவறு' என்று எடுத்துச் சொல்லும் அமைச்சர்கள் இராவணனிடமும் இருந்திருந்தால் இராமகாதையே மாறியிருக்கும்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தின் நிலை இதுதான் என்று நினைக்க வேண்டியுள்ளது.

பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மனிடம் அமைச்சர்களாக இருந்தவர்களும் கடமை தவறியவர்களே என்று திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் சேக்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறிவிட்டார் நாவுக்கரசர். தனியொரு மனிதன் சமயம் மாறுவதால் உலகம் நின்றுவிடாது. அந்தச் சமய மாற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சமணத் துறவிகளே தவிர மன்னன் மகேந்திர வர்மன் அல்லன். அப்படி இருந்தும் அத்துறவிகளின் சொல்லைக் கேட்டு நாவுக்கரசரைத் தண்டிக்க முற்படுகிறான் பல்லவ மன்னன். இதைத் தட்டிக் கேட்கும் அமைச்சர்களும் அவனிடமில்லை. பாண்டியன் செய்தது தவறு என்று இடித்துக் கூறும் அமைச்சர்கள் நெடுஞ்செழியனிடமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவற்றையெல்லாம் மனத்துக் கொண்ட கம்பநாடன் மிக விரிவாக அமைச்சர்களின் இலக்கணம் கூறியது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதேயாகும்.

தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் கம்பனைத் தவிர வேறு யாரும் அமைச்சர் பற்றி விரிவாகப் பாடவில்லை. வடமொழியும் தமிழ் மொழியும் நன்கு அறிந்து தன் காலம் வரையிலுள்ள வரலாற்றையும் நன்கு அறிந்திருக்கிறான் கம்பன். மகேந்திர வர்மன், இராசசிம்மன் முதலிய பேரரசர்கள் தோன்றியுங்கூடப் பல்லவ சாம்ராஜ்ஜியத்தை நிலை கொள்ளச் செய்ய முடியவில்லை. தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் தூக்கிநிறுத்த முயன்றும் வைரமேகனோடு பல்லவ சாம்ராஜ்ஜியம் சரிந்து விட்டது. இவற்றையெல்லாம் நன்கறிந்திருந்த கம்பநாடன் பல்லவ மன்னர்களும் அரசர்க்குரிய இலக்கணத்தைப் பெறவில்லை, அரசியலையும் நன்கறிந்திருக்கவில்லை; எனவேதான் இந்த

வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது என்பதை அறிகின்றான். இதுவரை ஆண்ட பல்லவர்கள் தமிழர்கள் அல்லர் என்பதையும், அவர்கள் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட 300 ஆண்டுகளில் இந்த இனத்தையும் இந்த இனத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவற்றையும் அறிந்திருக்கவில்லை; அறிந்து கொள்ள முயலவுமில்லை என்பதையும் அறிகிறான். எனவே நுண்மாண் நுழை புலமும் தீர்க்கதரிசனமும் உடைய கவிச்சக்கரவர்த்தி பல்லவ மன்னர்களின் குறைபாடுகள் தலையெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் சோழரிடம் இருக்கக் கூடாது என விரும்புகிறான். எனவேதான் தான் இயற்றும் காப்பியத்தில் வாய்ப்பு நேரும் போதெல்லாம் ஒரு நல்ல அரசு எப்படி அமைய வேண்டும், அமைச்சர்கள் எப்படி அமைய வேண்டும், அரசன் எத்தகையவனாக இருக்க வேண்டும் என்பவற்றையெல்லாம் அங்கங்கே பேசுகிறான். தசரதனுடைய மந்திர ஆலோசனையில் அமைச்சர் இலக்கணம் பேசிய கம்பநாடன் அடுத்தபடியாக அரசன் இலக்கணத்தைத் தசரதன் மேலேற்றிக் கூறுவதை 'மன்னன்' என்ற தலைப்பில் முன்னர்க் கண்டோம்.

'வறிஞன் ஓம்பும் செய் எனக் காத்து அரசு செய்கின்றான்' என்ற அற்புதமான உவமை மூலம் தசரதன் எத்தகைய மன்னன் என்பதைக் கவிஞன் விளக்கி விடுகிறான். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு அரசியலில் மன்னர்கள் மக்கள் விருப்பத்தை நன்கறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி ஆட்சி செய்கிறார்களா என்ற வினாவைக் கம்பன் எழுப்பிக் கொள்கிறான். இந்த நிலையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக மக்கள் அனைவருக்கும் மன்னனே உயிராவான் என்ற கருத்து தமிழகத்தில் வேரூன்றி விட்டது. உடலில் உயிர் தங்கியிருப்பினும் உடலுக்குத் தன்னிச்சையாகத் தொழிற்படும் இயல்பு இல்லை. உயிர் விருப்பத்திற்கேற்ப உடல் இயங்க வேண்டிய சூழ்நிலை என்றுமே உள்ளதாகும். இன்றைய

மன்னன் உயிர் என்றும், மக்கள் உடல் என்றும் உவமை கூறினால் அதன் பொருள் என்ன?— மன்னன் விருப்பப்படி உடலாகிய மக்கள் இயங்கவேண்டுமே தவிர மக்கள் விருப்பப்படி மன்னன் இயங்கும் நிலை இல்லை. இந்த ஒன்பது நூற்றாண்டுகளில் மன்னன் உயிர் என்ற கருத்திற்கு யாரும் மறுப்புக் கூறவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று நூற்றாண்டு வரை இந்த நிலைதான் நீடித்து இருந்தது என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் மூலம் அறிய முடியும். இந்த நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பன் மிக நுணுக்கமாக ஒரு புரட்சியைச் செய்கிறான்.

''தாய் ஒக்கும் அன்பில்'' என்று கூறி அடுத்துத் ''தவம் ஒக்கும்'' என்றுங் கூறுவதால் மிகச் சிறந்த உவமைகளைத் தசரதனுக்கு ஏற்றுகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றையடுத்து மற்றோர் உவமை கூற விரும்பி அந்த உவமையின் மூலமே ஒரு மாபெரும் புரட்சியைச் செய்து விடுகிறான் கவிஞன். அந்தக் கவிதை வருமாறு:

'வயிரவான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்,
உயிர் எலாம் தன் உயிர் ஒக்க ஓம்பலால்
செயிர் இலா உலகினில், சென்று, நின்று, வாழ்
உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்' *(177)*

இந்தப் பாடற் கருத்து பற்றி முன்னரே ஓரளவு கூறியிருப்பினும் மீண்டும் இங்கே சற்று விரிவாகக் காணலாம்.

மேலோட்டமாகப் பார்க்கின்ற பொழுது உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களையும் தன் உயிர் போல நேசித்துக் காத்தான் என்ற பொருள் விளங்கும். இதனையடுத்து வரும் மூன்று நான்காம் அடிகளில் இக்கருத்தை வலியுறுத்தத் தொடங்கி ஒரு புதுமையைப் புகுத்துகிறான்.

கவிஞன். இவ்வடியின் பொருள் 'குற்றமில்லாத உலகத்தி லுள்ள சேதன, அசேதன உயிர்கள் அனைத்தும் தங்கி வாழ்வதற்குரிய உடம்பாக மன்னன் (தசரதன்) இருந்தான்' என்பதாகும். இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதல்லவா? இந்த இடத்தில் இயக்கும் கர்த்தா உயிர் என்பதையும் இயங்கும் பணியாள் உடல் என்பதையும் மனத்துள் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கருத்துடன் பின் இரண்டு அடிகளை மறுபடியும் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். தசரத மன்னன் தன் நாட்டில் வாழும் எல்லா உயிர்களும் எதனை விரும்பு கின்றனவோ அதனைச் செய்து முடிக்கும் உடம்பாக (பணியாளனாக) இருக்கிறான். இப்படிப் பார்க்கும் பொழுது தசரதன் தனக்கு என்று, தன்னல அடிப்படையில் எதனையும் செய்வதில்லை என்பதும் உயிர்கள் எதனை விரும்புகின்றனவோ அதனை மட்டும் செய்து முடிப்பவன் என்பதும் விளங்கும்.

பிற்காலத்தில் மேலை நாடுகளில் குடியாட்சித் தத்துவம் தோன்றியபொழுது, 'குடியாட்சி என்பது மக்களால், மக்களுக்காகவே, மக்களே நடத்தும் அரசாட்சி ஆகும்' என்று விளக்கம் தரப்பட்டது. இந்த விளக்கத்தில் மக்கள் என்பதற்கு பதிலாக உயிர்கள் என்ற சொல்லைப் போட்டால் கம்பன் பாடலின் மூன்று நான்காவது அடிகளின் பொருட்சிறப்பு நன்கு விளங்கும். மேலை நாட்டாரின் இந்தக் குடியாட்சி வழக்கத்தில் ஒரு குறை உண்டு என்பதை மறப்பதற்கில்லை. ஆறறிவு படைத்த மக்கள் மட்டும் குடியாட்சித் தத்துவத்தில் இடம்பெறு கிறார்களே தவிர ஓரறிவு உயிர் முதல் ஐந்தறிவு பெற்றுள்ள விலங்குகள் வரை இத்தத்துவத்தில் விடப்பட்டு விட்டன. ஆனால் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் குடியாட்சித் தத்துவத்தைக் கற்பனையில் கண்ட கம்பநாடன் இந்த ஐந்து வகை உயிர்களையும் மக்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறான். ஓரறிவு படைத்த மரங்கள் முதலியவை

நடமாட்டமில்லாத நிலையியல் உயிர்களாகும். இதனைக் கம்பன் 'நின்று வாழ் உயிர்' என்று பேசுகிறான். விலங்கு, பறவை முதலியன ஐந்து அறிவு படைத்தவையேனும் அவை இயங்கும் இயல்புடையன. அவையும் மக்கள் கூட்டத்துள் சேர்க்கப்பட்டு 'சென்று வாழ் உயிர்கள்' என்ற தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. 'சென்று நின்று வாழ் உயிர் எல்லாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்' என்ற அடியின் மூலம் தசரதனாகிய உடம்பு மக்கட் விருப்பத்தை மட்டுமல்லாமல் தாவரங்கள், விலங்குகள் என்பவற்றின் நலனையும் விருப்பத்தையும் கொண்டு செலுத்தும் உடம்பாக உள்ளான் என்று கவிஞன் கூறும் பொழுது இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் கூட குடியாட்சிக்காரர்கள் கற்பனை செய்ய முடியாத உயரத்தைக் கவிஞன் எட்டிவிடுகிறான். கம்பநாடன் கண்ட கற்பனை உலகில் அரசன் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதை மேலே கண்ட சில பாடல்களின் மூலம் அற்புத மாக விளக்கிவிடுகிறான். பாலகாண்டத்தில் நாடு, அரசன், அமைச்சர் என்ற மூன்று பற்றிய கம்பனின் கருத்தோவியம் இடம் பெற்றதை நன்கு அறியமுடிகிறது.

எத்துணைச் சிறந்த அரசனாயினும் எவ்வளவு நல்ல குறிக்கோளுடன் அவன் இருப்பினும் சமுதாயத்தில் ஒன்றி ஊடாடி வாழும்பொழுது நடைமுறையில் பல சிக்கல்கள் தோன்றத்தான் செய்யும். இச்சிக்கல் எதிர்ப்படும் பொழுது அவற்றை அலசி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவிற்கு வருவதே சிறந்த அரசியல் எனப்படும். அரசன் என்பவன் தனி மனிதன். அவனுக்கு என்று சில விருப்பு வெறுப்புக்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். சமுதாய மக்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களுடன் இத்தனி மனிதனுடைய விருப்பு வெறுப்புக்கள் உறழும்பொழுது அதன் முடிவு எதுவாக இருக்கும்? தனி மனிதனாகிய அரசன் கையில் எல்லையற்ற அதிகாரங்கள் குவிந்து கிடக்கின்றன. அதிகாரத்துடன் கூடிய அவனுடைய விருப்பு வெறுப்புக்கள் மக்களுடன்

உறழும்பொழுது எத்தகைய முடிவைத் தரும்? இந்த இரண்டின் உறழ்ச்சியே அரசியல் எனப்படும்

இந்த அரசியலின் சிறப்பு, தனித்தன்மை, இன்றியமை யாமை ஆகியவற்றை நன்குணர்ந்து கொண்ட கம்ப நாடன் அரசியற் படலம் என்ற தலைப்பில் இரண்டு படலங்களைப் பாடுகிறான். பால காண்டத்தில் வரும் அரசியற் படலம் கவிஞன் தன் கருத்தாக அரசியலைப் பற்றிக் கூறும் இடமாகும். கிட்கிந்தா காண்டத்தில் வரும் அரசியற் படலம் கவிக் கூற்றாக அமையாமையால் காப்பிய நாயகனான இராகவன் கூற்றாக அமைந் துள்ளது. இந்தப் பகுதி ஈடு இணையற்றவனும் நடையில் நின்று உயர் நாயகனும் ஆகிய இராகவன் சராசரி மனிதனாகிய சுக்கிரீவனுக்கு அரசியல் என்றால் என்ன? என்று எடுத்து விளக்கும் பகுதியாகும்.

பத்துப் பாடல்களில் (4122—4131) இராகவன் அரசியல் மாட்சியை சுக்கிரீவனுக்கு எடுத்து விளக்கு கிறான். இந்தப் பத்துப் பாடல்களையும் விரிவாக ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் கம்பநாடனின் அரசியல் கருத்து நமக்கு நன்கு விளங்கும். இதனைக் கூறியவன் இராகவனாயினும் கூறப்பட்டவன் சுக்கிரீவன் ஆவான். சுக்கிரீவன் தசரதனைப் போலவோ இராகவனைப் போலவோ மக்கள் நிரம்பிய நாட்டை ஆட்சிச் செய்பவன் அல்லன். விலங்கு களாகிய குரக்கினத்திற்குத் தலைவன். மனிதர்களுக்குரிய சட்டதிட்டங்கள், ஒழுகலாறுகள், வாழ்க்கை முறைகள், குறிக்கோள்கள் ஆகியவை குரங்குச் சமுதாயத்திற்கு செல்லுபடியாகாது என்று வாலி முன்னரே இராமனிடம் கூறியதாகக் (4046— 4047) கம்பன் பாடியுள்ளான். அப்படியிருந்தும் மனிதர்களின் அரசியல் பற்றி சுக்கிரீவ னிடம் இராமன் கூறுவதாகக் கம்பன் பாடுவது ஏன்?

பல்லவப் பேரரசு வீழ்ச்சி அடைந்து சோழப் பேரரசு தொடங்குகின்ற நிலையில் இம்மண்ணிடைத்

தோன்றியவன் கம்பநாடன். சோழப் பேரரசு தமிழரசர்களின் குடையின் கீழ் அமையப் போவதாகும். ஆகவே அந்த அரசு எப்படியமைய வேண்டும் என்பதை ஒரு வரைபடம் மூலம் விளக்க விரும்புகிறான் கம்பநாடன். அதற்குரிய வாய்ப்பான இடம் கிட்கிந்தா காண்டமாகும். பல்லவப் பேரரசு வீழ்ந்தது போல வாலி வீழ்ந்து விட்டான். சோழப் பேரரசு தலையெடுப்பது போல, சுக்கிரீவன் ஆட்சி தொடங்குகிறான். இந்த நிலையில் புதிதாக வரும் அரசன் எவ்வாறு ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுவது போல இப்பகுதியை அமைத்து விட்டான். இதைச் சற்று விரிவாகக் காண்பது பயனுடையது ஆகும்.

அரசியல் நெறி கூறப் புகுந்த இராகவன் திருக்குறளின் பல அதிகாரங்களை உள்ளடக்கி ஒரு பாடலாக முதற் பாடலில் வெளிப்படுத்திக் கூறுகின்றான்:

வாய்மை சால் அறிவின் வாய்த்த மந்திர மாந்தரோடும்
தீமை தீர் ஒழுக்கின் வந்த திறத் தொழில் மறவரோடும்
தூய்மை சால் புணர்ச்சி பேணி,துகள் அறு தொழிலை ஆகி
சேய்மையோடு அணிமை இன்றி,தேவரின் தெரிய நிற்றி (4122)

இப்பாடலின் பொருள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கதாகும். ஓர் அரசனுக்கு அமைச்சர்கள் கண் போன்றவர்கள். மந்திரக் கிழவர்கள் என்ற பெயரை இவர்களுக்கு வழங்கும் பொழுது கம்பன் இருபொருள்படக் கூறுகிறான். அரசனின் மந்திராலோசனைக்கு உரியவர்கள் என்பது ஒரு பொருள். மந்திரம் என்ற சொல்லுக்கு இரகசியம் என்ற ஒரு பொருளுமுண்டு. எனவே இந்த அமைச்சர்கள் இரகசியத்தைக் காக்கின்றவர்கள் என்ற பொருளும் இச் சொல்லில் அடங்கியிருக்கக் காணலாம். இன்று கூட அமைச்சர் பதவியில் நியமிக்கப்படுகின்றவர்கள் இரகசியக்

காப்புப் பிரமாணம் என்ற ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வதை நாம் அறிவோம். இந்த மந்திரக் கிழவர்களுக்கு மற்றோர் இன்றியமையாத பண்பையும் இராகவன் முதலில் கூறுகிறான்: வாய்மை சால் அறிவு என்பதாகும் அது. அமைச்சர்களுக்கு நுண்மையான அறிவு தேவையென்பதை யாவரும் அறிவர். ஆனால் நுண்மையான அறிவு என்பது இருபுறமும் கூர்மையான வாள் போன்றதாகும். இந்தக் கூர்மையான அறிவு எதிர்காலத்தைக் கணித்தறியப் பயன்படுவதாகும். இவ்வாறு கணித்துக் கண்ட செய்தி களைக் கையூட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு பகைவர்களிடம் தெரிவிக்கின்ற அமைச்சர்களாக இருந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? இதைவிடப் பெரிய ஆபத்து வேறொன்றும் இல்லை. இன்றுகூட சில நாடுகளில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதையறிய முடிகிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு வாய்மை ஒன்றினால்தான் முடியும். சிறந்த அறிவுடைய அமைச்சர்கள் தம் அரசனுக்குப் பயன்பட வேண்டுமானால் அவர்களுடைய அறிவு வாய்மையுடன் கலந்ததாக இருக்க வேண்டும். இப்படிக் கலப்பதிலும் அரைகுறையாகக் கலந்திருந்தால் பயனில்லை. ஒரு சமயம் இல்லாவிட்டாலும் மற்றொரு சமயம் இவர்கள் மன்னனை ஏமாற்றிவிடுவார்கள். ஆகவே 'வாய்மை சால்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவது மூலம் வாய்மை நிறைந்த, அதாவது வாய்மையினின்றும் பிறழாத அறிவோடு கூடிய அமைச்சர் என்று பேசுகிறான் கம்ப நாடன். பாடலின் முதலடியில் அறநிலை பிறழாத அறிவு நிரம்பிய அமைச்சர்களின் துணை வேண்டும் என்று கூறிய கவிஞன் இரண்டாவது அடியில் அரசனுக்கு மிகத் தேவையான மற்றோர் உறுப்பையும் கூறுகிறான். படைவீரர்கள் படைத் தலைவர்கள் என்பவர்கள் எத்தகையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று கூற வந்த கவிஞன் அவர்கட்கும் இரண்டு இயல்புகளைக் கற்பிக் கிறான். நல்லொழுக்கம் என்று கூறாது தீமையினின்று நீங்கிய ஒழுக்கம் என்று கூறுவது சிந்திக்கத் தக்கது. தம்

தலைவனாகிய அரசனுக்குத் தீமை புரியாத வாழ்க்கை முறை உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். படை வீரர்கள் செய்யும் செயல்கள் பிறர், 'இவை நல்லொழுக்க மல்ல' என்று கூறக் கூடியதாகக் கூட இருக்கலாம். அச் செயல்கள் தம் அரசனுக்கு நலம் பயக்க வேண்டுமென்பதே குறிக்கோளாகும். இனி, தீமை தீர்ந்த இவ்வொழுக்கத் தோடு திறத்தொழில் மறவர்களாக அவர்கள் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது போர்க்கலையில் திறமுடையவர் களாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய படைஞர், படைத்தலைவர், வேண்டுமெனக் கவிஞன் கூறுவதைச் சற்று நின்று கவனிக்க வேண்டும். வாய்மை சால் அமைச்சரை முதலில் கூறி தீது தீர் படைஞரை இரண்டா வதாகக் கூறியதன் நோக்கமென்ன? முதலில் குறிப்பிடப் பட்டவர்கள் அறிவு ஜீவிகள் (Intellectuals) எனப்படு பவர்கள். இரண்டாவது பேசப்பட்டவர்கள் உடல் வலிமையை நம்பி வாழ்பவர்கள். ஓர் அரசனுக்கு இவ்விரு வகையினரும் இன்றியமையாத உறுப்புக்களாவர். என்றாலும் உடல் வலிமையை விட அறிவுப் பலன் முக்கியமானதாதலின் அதனை முதலில் கூறினார்.

ஒரு சமுதாயத்தின் தலைவனாகிய அரசன் மேலே சொல்லப்பட்ட இரு வகையினரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டால் போதுமென்று நினைப்பது தவறு. அன்றாட வாழ்க்கையில் பலதரப்பட்ட மக்களோடும் பழக வேண்டிய கடப்பாடுயுடையவன் அரசன். அப்படிப்பட்ட மக்களோடு பழகும்போது எத்தகையவர்களிடம் நெருங்கிப் பழகுவது என்ற வினாத் தோன்றும். அதற்கு விடையாக மூன்றாவது அடியின் முதற் பகுதியில் மனம், மொழி, மெய்களில் தூய்மை உடையவர்களோடு ஏற்படும் புணர்ச்சியை பேணிக் காப்பாற்ற வேண்டும். இவ்வாறு கூறுவதால் தூய்மையற்றவர்களைக் காண நேர்ந்தால் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டு அவர்களோடு மேலும் தொடர்பு கொள்ளாமல் அப்படியே விட்டு விட

வேண்டும் என்கிறான். அடுத்துச் சொல்லப்பட்டது மிக முக்கியமானதாகும். துகள் அறு தொழிலை ஆகி—குற்றமற்ற தொழிலை செய்து என்பது இதன் நேரடிப் பொருளாகும். தொழிலில் துகள் உடை தொழிலென்றும், துகள் அறு தொழிலென்றும் இரு வகையுண்டா? ஒருவன் தன் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதால் பிறர் பாதிக்கப்படு வார்களா என்பதை ஆராயாமல் செய்வது துகள் உடை தொழிலாகும். பல பொறுப்புக்களையுடைய அரசன் சில காரியங்களைச் செய்யும் பொழுது அதனால் சிலர் பாதிக்கப்படவும் கூடும். அப்படியானால் என்ன செய்வது? பலருடைய நன்மை கருதி ஒன்றைச் செய்யும் பொழுது ஒரு சிலர் அதனால் பாதிக்கப்பட்டால் அரசன் அதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. சுயநலமில் லாமல் பிறர் நலங்கருதிச் செய்யப்படும் எத்தொழிலும் துகள் அறு தொழிலேயாகும். ஒரு சிலர் பாதிக்கப்படுவ ரேனும் அப்பாதிப்பை எவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைக்க வேண்டுமென்பதை அறிவுறுத்த, துகள் அறு தொழில் என்று கவிஞன் கூறுகிறான். துகளை அறுத்தல் என்பதனால் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு குறைவாகப் பாதிப்பு ஏற்படும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது பொருளாயிற்று. இதனைப் புரிந்து கொள்ள ஓர் உதாரணத்தைக் காணலாம். வளர்ந்து வரும் நகரத்தில் ஒரு புதிய சாலை போடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அந்தச் சாலையினால் பல்லாயிர வர் பலகாலம் பயனடைவர். ஆனால் அச்சாலை போடும் வழியில் தனியொருவருடைய வீடு இருந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? அவருக்குரிய இழப்பீட்டுத் தொகையைக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டை இடிப்பது ஆட்சியாளரின் கடமையாகும். இதனையடுத்து வரும் நான்காவது அடி அதிகாரத்திலுள்ள அனைவருக்கும் அன்றும் இன்றும் என்றும் மிகத் தேவையான ஒரு பண்பாகும். அதிகாரத் தில் உள்ளவர்கள் ஒருவருடன் நெருங்கிப் பழகினால் என்ன தவறு என்று நினைக்கலாம். அவ்வாறு

பழகுபவர்கள் தம்முடைய அந்த நெருக்கத்தைப் பயன் படுத்தித் தம் செல்வாக்கை விலை கூறி விற்பது இன்றும் நாம் காண்கின்ற ஒன்றாகும். இதன் மறுதலையாக யாரையுமே நெருங்கவிடாமல் இருப்பது நலமோ என்றால் அதுவும் தவறேயாகும். நல்லவர்கள், பண்பாளர்கள், மக்களின் குறைகளை எடுத்துச் சொல்பவர்கள் ஆகிய இத் திறத்தார் அரசனுக்கு நலன் செய்பவர்கள் ஆவார்கள். யாரையும் நெருங்க விடவில்லையென்றால் இவர்களால் பெறக் கூடிய நற்பயனும் இல்லாமல் போய்விடும். எனவே தான் அகலாது அணுகாது வாழ்க என்று அரசனுக்கு நெறிமுறை கூறினான் கம்பன். இதற்கடுத்த படியாக வரும் 'தேவரின் தெரிய நிற்றி' என்ற தொடர் சிந்திக்கத் தக்கது. தேவர்கள் தாமாக விரும்பினால் ஏனைய உலகங்களுக்குச் செல்ல முடியுமே தவிர ஏனைய உலகங் களில் உள்ளவர்கள் தேவர்களைச் சென்று அடைய முடியாது. இதனை அனைவரும் அறிவர். ஆகவே தேவரின் தெரிய என்ற சொல்லினால் நீ தேவன் என்பதை ஏனையோர் தெரிந்து கொள்ளும்படி நிற்பாயாக என்கிறான் கவிஞன். இந்த ஒரு பாடலில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கும் ஒருவனுக்கு தேவையான அத்தனைப் பண்புகளும் கூறப்பெற்றுவிட்டன.

இரண்டாவது பாடலில் (4123) அதிகாரத்தில் உள்ள ஒருவனுக்கு மிக இன்றியமையாது வேண்டப்படும் ஓர் இயல்பு பேசப்படுகிறது. அதிகாரம் பெற்ற உடனேயே அதனைப் பெறமுடியாமல் போனவர்களின் பொறாமை, சூழ்ச்சி முதலியவற்றையுடைய பகைவர்கள் தோன்றி விடுவார்கள். இப் பகைவர்கள் பலதரப்படுபவர்கள் ஆவர். அவர்கள் ஆழ் மனத்திலுள்ள பொறாமை, பகைமை என்பவற்றை மறைத்துக் கொண்டு போலியாக நட்பு பாராட்டுவர். அரசன் கூர்த்த மதியினால் இவர் களுடைய ஆழ் மனத்திலுள்ள பகைமையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அறிந்துகொண்டதைத் வெளிக்

காட்டாமல் அவர்களிடம் இன்முகங்காட்டி இனிமை யாகப் பேச வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதனால் பகைவர்கள் தம் பகைமையை வளர்க்க முடியாமல் செய்துவிடலாம்.

மூன்றாவது பாடலில் (4124) உலக நடைமுறை நியதி ஒன்றைக் கவிஞன் கூறுகிறான். முற்றும் துறந்த முனிவர்களிடம் பிறர் விரும்பக் கூடிய செல்வம் எதுவுமே இல்லையானாலும் அவர்களிடத்துங்கூட பழகுகின்ற வர்கள் நண்பர், பகைவர், நொதுமலர் என்ற மூன்று பிரிவினர் ஆவர். அவர்கள் கதியே இப்படியென்றால் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றுள்ள உன்னைச் சுற்றியும் இந்த மூவகையினரும் இருப்பர் என்பதை மறந்து விடாதே, என்று இராகவன் சுக்கிரீவனுக்கு அறிவுறுத்து கிறான். இதற்கடுத்த பாடலில் நண்பர், பகைவர், நொதுமலர் ஆகிய மூவரிடத்தும் ஒத்த மனப்பான்மை யோடு செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்ய வேண்டும். தன்னைக் கடிந்து பேசியவர்களையும் இனிய சொற்களால் கவர வேண்டும். எப்பொழுதும் உண்மை பேச வேண்டும். தன்பால் உள்ளவற்றை ஈதலோடு பிறர் பொருள் நச்சாது இருத்தல் வேண்டும் என்பன போன்ற அறங்கள் பேசப்படுகின்றன.

அடுத்த பாடலில் அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள் அன்றும் இன்றும் என்றும் தவறாமல் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நியதி ஒன்றைக் கூறுகிறார் அதிகாரம் கையிலிருக்கின்ற காரணத்தால் பிறரைத் தாழ்வாக மதித்துக் கொடுமை செய்து விடாதே. அச்சிறியரால் மாபெருந் துன்பத்தை அடைய நேரிடும் என்பதை மறவாதே! கூனியால் யான் இப்பொழுது அடைந்துள்ள நிலையை அறிவாயாக என்று மனம் பதியுமாறு பேசுகிறான் இராகவன்.

மற்றோர் பாடலில் உன் கீழ் வாழும் மக்கள் உன்னை அரசன் என்று நினைத்து அஞ்சி ஒதுங்காமல் தம்முடைய

தாய் என்று அவர்கள் உன்னைப் போற்றி அன்பு காட்டுமாறு நடந்து கொள்வாயாக. அரசனாதலின் தண்டிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படின் அப்பொழுதும் உன் விருப்பு வெறுப்புக்கு இடங்கொடாமல் குற்றத்திற்கு ஏற்ற தண்டனையை வழங்குவாயாக என்ற மிகத் தேவை யான ஒரு பண்பைப் பேசுகிறான் இராகவன். அதிகாரத்தி லுள்ளவர்கள், பிறரைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் மிகுந்தவர்களாக இருத்தல் கண்கூடு. அது கூடாதென்று மறுக்கிறான் இராகவன்.

இறுதியாக அறத்தின் அடிப்படையில்தான் செல்வம் சேருமே தவிர பாவத்தின் அடிப்படையில் அது சேராது என்றும், மேலோர் வகுத்த சுருதி, யுக்தி, அனுமானம் என்ற மூன்று பிரமாணங்களாலும் விரிவாகக் கூறி முடிக் கிறான். அரசியல் செம்மையாக இருக்க வேண்டுமானால் அரசன் செம்மையாக இருப்பதுடன் அவனை அண்டி வாழும் அமைச்சர் முதலானவர்களும் செம்மை உடைய வர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று இராகவன் கூறிய நியதிகள் எக்காலத்திற்கும், முடியாட்சிக் காலமாயினும் குடியாட்சிக் காலமாயினும் பொருந்தும் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இராகவன் கூற்றாக இந்நெடியவுரை சுக்கிரீவனுக்குச் சொல்லப்பட்டதேனும் கம்பன் கருத்தில் அரசு, அரசியல் என்ற இரண்டும் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்று அவன் கூறுகிறான் என்பதை இன்று நாம் அறிந்து கொள்ளச் சிறந்த வாய்ப்பளிக்கின்ற பாடல்கள் ஆகும்.

இவையெல்லாவற்றையும் விட மாபெரும் அரசன் ஒருவனுக்குரிய நீதி ஒன்றைப் பேசுகிறான் கவிஞன். அந்த நீதியை சுக்கிரீவனிடம் சொன்னால் பொருத்தமுடைய தாகாது. எனவே அதற்குரிய நிலைக்களத்தைத் தேடியலைந்த கம்பனுக்குச் சிறந்த இடமொன்று கிடைக் கிறது. சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகிய இராமனுக்கு முடி

சூட்ட நாள் குறித்தாயிற்று. பொழுது விடிந்தவுடன் முடி சூட்டப்பட வேண்டும். இந்த நிலையில் இராகவனுக்கு வசிட்டன் அறிவுரை கூறுகிறான். மறுநாட்காலை இராமன் ஒரு பெரிய அரசன் ஆகப்போகிறான்; அதைத் தொடர்ந்து அதிகாரமும் படை பலமும் இராமனைத் தேடி வரப் போகின்றன. இளமைத் துடிப்பில் படை பலத்தைப் பயன்படுத்தி இராகவன் போரில் இறங்கி விடலாமல்லவா. அது கருதி மிக இன்றியமையாத அரசியல் நுணுக்கமொன்றை வசிட்டன் கூறுகிறான்:

யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்ற பின்
போர் ஒடுங்கும், 'புகழ் ஒடுங்காது' (1419)

ஆழ்ந்த அறிவுடையோர்க்கன்றி ஏனையோரிடம் இதைச் சொல்லிப் பயனில்லை. அதிகாரம் கைக்கு வந்தவுடன் தான் மிகப் பெரியவன் என்றும் ஏனையோரினும் தான் வேறுபட்டவன் என்றும் தன் புகழை எல்லோரும் பாட வேண்டும் என்றும் நினைப்பது மனித இயற்கை. இந்நிலையைத் தவிர்ப்பது என்பது மிகக் கடினமான காரியம். இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் பிறிதோர் இடத்தில் கம்பநாடன்,

'அறன் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க்கேனும்
பெறல் அருந்திருப் பெற்றபின், சிந்தனை பிறிது ஆம்'
(1476)

அறவழி நின்று அருளோடு உடிய மனத்தையும் பெற்று மாபெருந் தவங்கள் செய்து முற்றுந் துறந்த முனிவர்களாயினும் எதிர்பாராமல் பெறுதற்கரிய செல்வத்தைப் பெற்றால் அவர்கள் அறிவு மாறிவிடுவது இயல்பு என்று கம்பன் கூறுவதை நினைவில் கொண்டால் வசிட்டன் ஏன் இராமனுக்கு இவ்வாறு உபதேசம் செய்தான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

மனிதன் புகழுக்கு அடிமையானவன், ஆசைப் பட்டவன். எனவே புகழ் பெறுவதற்குத் தன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி பிறரை அடக்க முற்படுவது அரசர்க்குரிய இயல்பாகும். இந்த இயல்பை மனத்துக் கொண்ட வசிட்டன் இராகவனுக்குப் பொது அறத்தை உபதேசிப்பது போல இப்பொழுது பேசுகிறான். ஒரு மன்னன் யாருடனும் பகை கொள்ளக் கூடாது என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்டால் அவன் போர் புரிய வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்படாது. அப்படியானால் அம் மன்னன் பெரும் புகழையடைய வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுமோ என்று அஞ்சுவது இயற்கை. அந்த எண்ணம் தவறானது என்று வசிட்டன் அறிவுறுத்துவ துடன் போரை நிறுத்திவிட்டதனால் புகழ் இல்லாமல் போய்விடும் என்று நினைக்க வேண்டாம். புகழ் வளர்ந்து கொண்டே செல்லும் என்று கூறுகிறான்.

இத்தகைய ஒரு புதுமையான கருத்தை இதற்கு முன்னும் பின்னும் எந்தப் புலவனும், எந்தக் காப்பியப் புலவனும் சொல்லியதில்லையென்பதைத் தமிழ் இலக்கிய வல்லுநர்கள் நன்கு அறிவர். அப்படியானால் கம்பநாடன் இக்கருத்தை எங்கே பெற்றான்? ஒருவன் போரை நிறுத்திய பின் அவனுக்குப் புகழ் வளர்ந்தது என்றால் அவன் யார்? என்ற வினா தோன்றுவது இயல்பு. உலக வரலாற்றிலேயே போரை நிறுத்திப் புகழின் உச்சநிலையை அடைந்தவன் ஒரேயொருவன்தான் உண்டு. அப் பெரியவன் தோன்றியதும் இந்த இந்திய மண்ணில்தான். அவனே அசோகச் சக்கரவர்த்தி என்பதை உலகம் நன்கறியும். அலெக்சான்டர், செங்கிஷ்கான் போன்ற வர்கள் புகழ்வெறி கொண்டு மாபெரும் போர் செய்து புகழையடைந்ததாக இறுமாந்து நின்றனர். ஆனால் அவர்கள் மடிந்த உடனேயே அவர்கள் அடைந்த புகழும் மடிந்துவிட்டது. இந்த 2500 ஆண்டுகளாகப் போரை நிறுத்தி அதனால் மங்காத புகழையடைந்த ஒருவன்

அசோகனேயாவான். இந்திய மண்ணின் வரலாற்றை நன்கறிந்த கம்பநாடன் அசோகனை மனத்திற்கொண்டு இந்த இரண்டு வரிகளையும் பாடினான் என்று கொள்வது தவறில்லை. உலக வரலாற்றில் போரை நிறுத்திப் புகழ் கொண்டவன் அசோகன் ஒருவனேயாவது போல உலக இலக்கிய வரலாற்றில் 'போரொடுங்கும் புகழ் ஒடுங்காது' என்று பாடியவன் கம்பன் ஒருவனேயாவான்.

கம்பனுடைய இராமகாதையில் கோசலம், கிட்கிந்தை, இலங்கை என்ற மூன்று நாடுகள் பேசப்படுகின்றன. இவற்றை முறையே தசரதன், வாலி, இராவணன் என்போர் ஆட்சி செய்கின்றனர். இம்மூவரின் ஆட்சியின் கீழும் அவர்களால் ஆட்சி செய்யப்பெற்ற குடிமக்கள் எவ்வாறு இருந்தனர் என்பதைக் கவிஞன் சுட்டிச் செல்கிறான். கோசலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மன்ன னாகிய தசரதன் 'அறிஞன் ஓம்பும் ஓர் செய்' எனக் குடிமக்களைக் காக்கின்றான் ஆதலால் கோசல மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. நாட்டுச் சிறப்பைப் பாடுமிடத்து இதை ஓரளவு விரிவாகவே கம்பன் பாடுகிறான். கிட்கிந்தையைப் பொறுத்தமட்டில் மாபெரும் வல்லமை படைத்தவனும் எல்லையற்ற கடவுள் பக்தியுடையவனும் இராவணனை யும் வெல்லும் ஆற்றல் படைத்தவனாகிய வாலியின் ஆட்சியில் அவனுடைய குடிமக்கள் எவ்வாறு இருந்திருப் பார்கள் என்பதைக் கவிஞன் எடுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் வாலியைக் கொன்ற பிறகு சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டி வேண்டுமான அறவுரைகள் கூறி அவனைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்புகிறான். அவன் சென்ற பிறகு சுக்கிரீவனின் அமைச்சனாகிய அனுமனை அருகில் அழைத்து மிக நுணுக்கமான ஓர் அரசியல் விவகாரத்தை அனுமனிடம் பேசுகிறான் இராகவன்.

**'நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறை அரசு இறுதிநின்ற
வரம்பு இலாததனை, மற்றும் ஓர் தலைமகன் வலிதின் கொண்டால்
அரும்புவ, நலனும் தீங்கும்; ஆகலின், ஐய! நின்போல்
பெரும்பொறை அறிவினோரால், நிலையினைப் பெறுவது அம்மா!**

இப்பாடலின் முதலடி சிந்திப்பதற்குரியது. நிரம்பினான் என்ற சொல்லினால் வாலி அனைத்து நற்பண்புகளும் நிரம்பப் பெற்றவன் என்பதை இராகவனே ஏற்றுக்கொண்டு பேசுகிறான். ஒருவன் என்ற சொல்லை யாரோ ஒருவன் என்ற பொதுப் பெயர் என்று கொள்ளாமல் ஒப்பற்றவன் என்ற சிறப்புப் பொருளை இங்கே கொள்ள வேண்டும். காரணம் அடுத்து வருகின்ற நிறையரசு என்ற சொல் இவ்வாறு பொருள் கொள்ளா விட்டால் பொருட்சிறப்பு அற்றதாகிவிடும். நிறையரசு என்றால் மக்கள் வளம் உட்பட அனைத்து வளங்களும் நிரம்பிய அரசு என்பதே பொருளாகும். நிறையரசு என்பது வினைத்தொகையாதலின் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்ற மூன்று காலங்கட்கும் உரியதாய் கிட்கிந்தையின் வளத்தை உணர்த்தும் சொல்லாய் அமைகிறது. பன்னெடுங்காலமாகக் கிட்கிந்தையை ஆட்சி செய்த வாலி சில மணி நேரங்களுக்கு முன்னர்த்தான் வீடுபேற்றை யடைந்தான். அவனால் ஆட்சி செய்யப் பெற்ற நாட்டை நிறையரசு என்று இராமனே ஒத்துக் கொள்கிறான். அன்றியும் தன்னால் கொல்லப்பட்ட வாலியைச் சகல நற்பண்புகளும் நிறைந்தவனும் ஒப்பற்றவனும் என்ற பொருளில் 'நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறையரசு' என்று பேசுகிறான் என்றால் வாலியின் ஆட்சிச் சிறப்பை இராமனே ஏற்றுக்கொண்டு புகழ்கிறான் என்பது வெளிப்படை. இப்பாடலுக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ள விரும்பாமல் இது ஏதோ ஒரு பொதுக்கருத்தை

எடுத்துக் கூறியதாகும் என்று பலரும் உரை கண்டனர். உண்மையில் வாலியையும் சுக்கிரீவனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த இராகவன் வாலியின் சிறப்புக்களுக்கு எதிரே சுக்கிரீவன் இருக்கமாட்டான் என்பதை உணர்கிறான். தான் பழகிய ஒருசில நாட்களுக்குள்ளாகவே இந்த வேறு பாட்டையறிய முடிகிறது என்றால் வாலியின் ஆட்சியில் மகிழ்ச்சியோடு பலகாலம் வாழ்ந்த மக்கள் சுக்கிரீவன் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளுவது கடினம் என்பதை அறிகிறான் இராகவன். நுண்மாண் நுழை புலம் உடைய அனுமனிடத்தில் அவனுடைய தலைவனாகிய சுக்கிரீவ னுடைய குறைபாடுகளை நேரிடையாக எடுத்துச் சொல்லாமல் வாலியைப் புகழ்வதன் மூலம் சுக்கிரீவனின் குறைபாட்டை அனுமன் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய்கிறான். நிறையரசில் வாழ்ந்த மக்கள், அவ்வரசை வலிதில் பற்றிக்கொண்ட சுக்கிரீவன் அரசை பழைய அரசோடு ஒப்பிட்டுப் பாராமல் இரார். எனவே அவர்கள் மனத்தில் வெறுப்புணர்ச்சி தோன்றாமல் உன் அரசனாகிய சுக்கிரீவனைக் காப்பது அமைச்சனாகிய உன்னுடைய கடமை என்ற அறவுரையை அனுமனுக்குக் கூறுகிறான் இராகவன். குரங்குகள் வாழும் நாடாயினும், அந்த நாட்டை ஒரு குரக்கரசன் ஆட்சி செய்தான் என்றாலும் அவனுடைய ஆட்சியை நிறையரசு என்றும் அவனை நிரம்பினான் ஒருவன் என்றும் சக்கரவர்த்தித் திருமகனைக் கூற வைத்து ஒரேவரியில் கிட்கிந்தை அரசியலை நமக்கு உணர்த்திவிடுகிறான் கம்பன்.

மூன்றாவதாக உள்ள இலங்கையரசு அரசியல், மக்கள் ஆகியவை பற்றி மிக விரிவாகப் பாடுகிறான் கவிஞன். அப்பகுதி முழுவதையும் இங்கு எடுத்துக் கூற இடமில்லையென்றாலும் ஒரே ஒரு பகுதியை மட்டும் சிந்திப்பது நலம் பயக்கும். 'இந்திரப் பெரும்பதம்' என்று கும்பகர்ணனால் குறிக்கப்படும் இலங்கையரசில் மக்கள்

எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை இரண்டே அடிகளில் கவிஞன் கூறுகிறான். அந்த இரண்டு அடிகளும் கவிஞன் கூற்றாக அல்லாமல் அனுமன் கூற்றாக அமைவது சாலச் சிறந்ததாகும். இராவணனைப் பற்றி மிக மிக மோசமான எண்ணங்கொண்டவன் அனுமன். இராகவனின் தூதனும் ஆவான். அத்தகைய மனப்பான்மையுடைய அனுமன் முதன்முதலாக இலங்கையையும் அதன் மக்களையும் பார்த்து வியந்து இரண்டு அடிகளில் இரண்டு பாராட்டுக் களைத் தெரிவிக்கிறான். இலங்கை நகர் முழுவதையும் ஒரு கண்ணோட்டமிட்ட அனுமன் இந்த நகரத்தோடு தேவருலகத்தை ஒப்பிட்டால் தேவருலகம் வெறுக்கத் தகுந்த நரகலோகம் ஆகிவிடும் என்ற பொருளில்,

'நரகம் ஒக்குமால் நல்நெடும் துறக்கம்இந் நகர்க்கு' *(4848)*

என்று பேசுகிறான். அடுத்தபடியாக அங்கு வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய அனுமன்,

'அளிக்குந் தேறலுண்டு ஆடுநர் பாடுநர் ஆகிக்
களிக்கின்றார் அலால் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன்'

என்று பேசுகிறான். மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது இலங்கை மக்கள் அனைவரும் களிப்புடன் வாழ்ந்தனர்; கவலைப்படுபவர் ஒருவர் கூட இல்லை என்ற பொருளைத் தருகிறது, இவ்வடிகள். இராவணனைப் பொறுத்தமட்டில் பிறர் மனை நயத்தல் என்ற குற்றம் புரிந்தவனாயினும் அவனுடைய நாட்டு மக்களைக் காப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தான் என்பதை இவ்வடிகள் உணர்த்தும். ஆழ்ந்து நோக்கினால் களிக்கின்றார் என்ற சொல்லுக்கு வேறோர் பொருள் இருப்பதையும் அறிய முடியும். கம்பநாடன் காலத்தில் களித்தல் என்ற சொல்லிற்கு மகிழ்தல் என்ற

பொருளில்லை. குடித்துவிட்டுத் தம்மை மறந்து இருப்பவர்களையே களிப்புடன் இருப்பவர்கள் என்று சொல்வது மரபு. இலங்கையிலுள்ளவர்கள் தம் அரசனின் அடாத செயலைக் கண்டு அதைத் தட்டிக் கேட்க முடியாமையான் மனத்தில் பெருங்கவலை கொண்டு அக்கவலையை மறக்கத் தேறல் மாந்திக் களித்தார்கள் என்ற பொருளும் தொனிக்கும்படியாகக் கவிஞன் பாடியுள்ளான்.

அரசியலைப் பற்றி விரிவாகப் பாடுவது கம்பனின் நோக்கமன்று என்றாலும் உலக வாழ்க்கையில் மிகப் பெரிய உறுப்பாக இருக்கின்ற அரசு, அரசியல் என்பவைப் பற்றி அவன் என்ன நினைந்தான் என்பதையறிய அவனுடைய காப்பியம் உதவுகிறது.

கங்கை

Printed by: ELANGOVAN PRINTERS, Madras-14